

ΣΧΟΛΗ: ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΜΗΜΑ: ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΟΜΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ: ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΘΕΑΤΡΩΝ ΣΤΑ ΛΑΤΟΜΕΙΑ
ΤΟΥ ΛΕΚΑΝΟΠΕΔΙΟΥ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.
- ΠΡΟΤΑΣΗ -

ΟΜΑΔΑ ΜΕΛΕΤΗΣ

ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ: ΒΑΡΕΛΙΔΟΥ ΚΑΛΛΙΟΠΗ

ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ: ΜΑΝΤΖΙΩΡΗ ΚΩΝ/ΝΑ
ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΚΩΝ/ΝΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΑΘΗΝΑ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1994

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1)	Η Εξέλιξη του Θεάτρου στην Αθήνα	1-6
2)	Μέτρα προστασίας σε λατομικούς χώρους για την περαιτέρω αποκατάστασή τους.	7-10
3)	Στόχοι ανάπλασης	11
4)	Υπάρχουσα κατάσταση	12
5)	Κατράκειο Θέατρο	13-25
6)	Θέατρο Φοίνικας	26-36
7)	Θέατρο Πέτρας	37-48
8)	Θέατρο Βύρωνα	49-60
9)	Θέατρο Αιξωνής	61-75
10)	Γενικά χαρακτηριστικά των διαμορφωμένων Υπαίθριων Θεάτρων	76-78
11)	Προσφορά των διαμορφωμένων Θεάτρων σε χώρους λατομείων	79-80
12)	Πρόταση - Διαμόρφωση Θεάτρου σε χώρο λατομείου στην Πεντέλη	81-84

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Στην Αθήνα, αφ' ότου αυτή γίνεται πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους το 1834 μέχρι σήμερα, το Θέατρο πάντα βρισκόταν σε ανάπτυξη και πάντα ήταν μια από τις αγαπημένες μορφές ψυχαγωγίας του αθηναϊκού κοινού παρά τις περιόδους κρίσης που κατά καιρούς περνά. Πάντα η Αθήνα παρουσίαζε αυξημένη θεατρική κίνηση και πάντα τα Θέατρα ήταν πολλά σε σχέση με το κοινό.

Στα πρώτα χρόνια της Αθήνας σαν πρωτεύουσα οι ξένες επιδράσεις ήταν καθοριστικές για το Θέατρο όπως άλλωστε και για τις περισσότερες πολιτιστικές πνευματικές αλλά και πολιτικές δραστηριότητες.

Μετά την απελευθέρωση της Αθήνας το 1833 και την εσπευσμένη μεταφορά όλων των δημόσιων υπηρεσιών από το Ναύπλιο το 1834, αρχίζει στην Αθήνα ένας οικοδομικός οργανισμός που στάθηκε η αιτία να παρεμποδιστεί απ' την αρχή η ομαλή ανάπτυξη και συγκρότηση της νέας πόλης παρά τα εμπνευσμένα σχέδια των αρχιτεκτόνων και πολεοδόμων. Τα σπίτια φυτρώνουν σαν μανιτάρια με αποτέλεσμα η Αθήνα το 1834 να έχει 7.000 κατοίκους ενώ με το τέλος της βασιλείας του Όθωνα να φτάνει τους 42.725.

Παράλληλα με την πληθυσμιακή ανάπτυξη της Αθήνας εμφανίζεται η καλή Αθηναϊκή κοινωνία, η οποία μιμούμενη τους δυτικούς τρόπους διασκέδασης επιβάλλει την δημιουργία Θεάτρου. Έτσι το 1835 φτιάχνεται το πρώτο Θέατρο από θιάσους Ιταλών και Επτανησίων ενώ στο τέλος του 1836 η Αθήνα διαθέτει δύο Θέατρα. Την πρώτη αυτή περίοδο τα κατώτερα στρώματα

διασκεδάζουν παρακολουθώντας περιοδεύοντα ιπποδρόμια, ταχυδακτυλουργούς, θαυματουργούς κλπ, που τους είναι ευχάριστα καθώς και προσιτά από οικονομικής άποψης.

Από το 1870 σιγά-σιγά όμως το Θέατρο σταματά να είναι αποκλειστικό προνόμιο των ανώτερων και μεσαίων στρωμάτων. Τα θερινά θέατρα αρχίζουν να πολλαπλασιάζονται και ανάλογα με την διεύθυνση, παρουσιάζουν κωμωδίες και δράματα γαλλικά, ιταλικά μελοδράματα, τραγουδιστικά και χορευτικά νούμερα με σκετσάκια, ελληνικά δράματα, εθνικά-ηρωικά. Στα δύο τελευταία είδη παρουσιάζονται και τα κατώτερα στρώματα. Παράλληλα μεγάλη θεατρική κίνηση παρουσιάζει και το Φάληρο. Πολλά καφωδεία και θερινά Θέατρα λειτουργούν συνδιάζοντας τον παραθαλάσσιο περίπατο αλλά και το εύκολο μεταφορικό μέσο.

Στις αρχές του αιώνα επικρατεί πληθώρα Θεάτρων και θεατρικών ειδών. Ο αριθμός των θεατρικών σκηνών είναι υπερβατικά δυσανάλογος για τον πληθυσμό της Αθήνας, αριθμός που αυξάνει ιδιαίτερα την θερινή θεατρική περίοδο που αρχίζει από τον Μάιο. Τα Θέατρα που έχουν για σκεπή τον ουρανό, αποτελούν τυπικό Ελληνικό φαινόμενο. Τον Χειμώνα οι αίθουσες είναι περιορισμένες τουλάχιστον ως τις αρχές του αιώνα.

Το Θέατρο παραμένει και αυτή την περίοδο μέσο επίδειξης και προβολής για τα δύο πρώτα στρώματα "διακρινώμενα επί μορφώσει και αναπτύξει". Για πρώτη φορά όμως τώρα εμφανίζονται Θέατρα στις συνοικίες, σε πολλά από τα οποία παίζονται τα πρώτα έργα με κοινωνικό περιεχόμενο που πραγματεύονται προβλήματα της καθημερινής δημόσιας και ιδιωτικής ζωής καθώς και γεγονότα και τύπους της σύγχρονης

πραγματικότητας ελκύοντας έτσι τα μεσαία και κατώτερα στρώματα.

Στα 1910 λειτουργούν 7 θερινά Θέατρα στο κέντρο, το Θέατρο στο Ν. Φάληρο θεατρικές σκηνές στις συνοικίες και το χειμερινό Εθνικό Θέατρο. Στην Αθήνα μετά τον Α' παγκόσμιο πόλεμο και το 1922 τα πράγματα θα πάρουν τον οριστικό τους δρόμο: πλήρη αποδυνάμωση και του τελευταίου επαρχιακού κέντρου, με παράλληλη γιγάντωση της πρωτεύουσας. Η Ελληνική νεοκλασική πόλη έσβησε μετά από 80 χρόνια ζωής.

Η υπερσυγκέντρωση και απαρχή της αστυφυλίας, δημιουργούν την εικόνα της πόλης, κέντρου της χώρας. Η διαδικασία αυτή που ολοκληρώθηκε το 50, είναι σε απαρχή και ένταση στον μεσοπόλεμο. Πολλές επαρχιακές επιχειρήσεις κλείνουν και μεταφέρονται στην Αθήνα. Το κύμα αυτό των μεσοαστών αύξησε την ζήτηση της στέγης και επέβαλε κερδοσκόπους. Σιγά-σιγά παρατηρείται έλλειψη οικοπέδων στο κέντρο με αποτέλεσμα να ανεβαίνει η τιμή τους, ενώ συγχρόνως το κέντρο επεκτείνεται καθώς και πολλές λειτουργίες μετατοπίζονται στις παρυφές ή και στις συνοικίες.

Τα καινούρια Θέατρα που χτίζονται δεν είναι μεμονωμένα κτίρια αλλά συγκροτήματα κτιρίων που περιλαμβάνουν κινηματοθέατρα, ζαχαροπλαστεία και εμπορικά καταστήματα.

Με την εξέλιξη της Αθήνας σε αστικό κέντρο τα θέατρα γεμίζουν με την πολυάριθμη μεσαία τάξη. Το Θέατρο του μεσοπολέμου εξακολουθεί να είναι εμπορικό καθώς τα νέα ευρωπαϊκά ρεύματα φθάνουν στην Ελλάδα από την κατοχή και μετά.

Ετσι φθάνοντας στην Αθήνα του 1994 η οποία καταλαμβάνει όλο το λεκανοπέδιο Αττικής και έχει πληθυσμό 4.500.000 κατοίκους, συνειδητοποιούμε, ότι μία από τις λειτουργίες που σήμερα στην Αθήνα έχουν ανάγκη χώρου είναι οι πολιτιστικές. Από αυτές ειδικότερα το Θέατρο, παρ' όλο που υπάρχουν αρκετές θεατρικές αίθουσες, έχει σημαντικές ελλείψεις και προβλήματα χώρου.

Στη λύση αυτού του προβλήματος, μερικοί δήμοι του λεκανοπεδίου της Αττικής, ήρθαν να συμβάλλουν σε μικρό ποσοστό με τη διαμόρφωση υπαίθριων Θεάτρων σε χώρους λατομείων.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΛΑΤΟΜΕΙΩΝ

Οι πρώτες προσπάθειες για την μετέπειτα αποκατάσταση ενεργών λατομείων ξεκίνησαν με το νόμο του 1979, τον οποίο θέσπισε το Υπουργείο Βιομηχανίας. Μεταξύ άλλων αυτός ο νόμος ανέφερε ότι για να δοθεί άδεια εκμετάλλευσης του λατομείου, θα έπρεπε να γίνει η λεγόμενη μελέτη "επιπτώσεων περιβάλλοντος". Η μελέτη αυτή αποσκοπούσε στην πλήρη αποκατάσταση του τοπίου του λατομείου μετά την εκμετάλλευση του. Στη συνέχεια η μελέτη αυτή θα έπρεπε να υποβληθεί στο ΥΠΕΧΩΔΕ για να εγκριθεί. Δυστυχώς όμως στην πραγματικότητα καμιά τέτοια μελέτη δεν έχει υποβληθεί ποτέ στο ΥΠΕΧΩΔΕ από τους ενδιαφερόμενους εκμεταλλευτές. Έχει αναφερθεί ότι μόνο το 1/οο των λατομικών χώρων έχει αναπλαστεί σωστά στο λεκανοπέδιο της Αττικής.

Το νόμο του 1979 έρχεται να συμπληρώσει ο νόμος 1428 του 1984, που απαγορεύει την εκμίσθωση ή την χορήγηση άδειας εκμετάλλευσης σε περίπτωση που δημιουργούνται σοβαρές αλλοιώσεις του φυσικού περιβάλλοντος. Παράλληλα καταργεί τη λειτουργία όλων των λατομείων στο χώρο της Αθήνας. Αυτό έγινε η αφορμή τα λατομεία αυτά να χαρακτηριστούν ανενεργά και συγχρόνως έτοιμα για ανάπλαση.

Ιδιαίτερα για την περιοχή της Αθήνας, με τη θέσπιση του νόμου 1515 του 1983, ο οποίος ανέφερε στα άρθρα του τη σύσταση οργανισμού ρυθμιστικού σχεδίου και περιβάλλοντος Αθήνας, άνοιξε διάπλατα ο δρόμος για την ανάπλαση των λατομείων της.

Τέλος το 1986 με το νόμο 1650 επιβάλλεται στη τοπική αυτοδιοίκηση του κάθε δήμου που θέλει να αναπλάσει τους λατομικούς χώρους, να υποβάλλει μελέτη "επιπτώσεων στο περιβάλλον" που να εξηγεί το πως θέλει να διαμορφωθεί ο χώρος και στη συνέχεια να τη καταθέσει στο ΥΠΕΧΩΔΕ και στα συναρμόδια Υπουργεία για έγκριση.

BIBΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΜΕΤΡΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΣΕ ΛΑΤΟΜΙΚΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥΣ

Μετά από μία μακρόχρονη νομοθεσία οι τελικές διατάξεις για την προστασία του περιβάλλοντος σε χώρους λατομείου διαμορφώνονται ως εξής:

1. Οι λατομικές εργασίες πρέπει να σχεδιάζονται και να εκτελούνται με τέτοιο τρόπο ώστε να αποφεύγεται η υποβάθμιση του περιβάλλοντος πέρα απ' το απόλυτα αναγκαίο μέτρο, αλλά και να είναι εφικτή η πρόληψη, όπου είναι δυνατό, των επιπτώσεων ή στην αντίθετη περίπτωση, η αναγκαία αποκατάσταση.
2. Η προστασία του περιβάλλοντος, αποτελεί υποχρέωση του εκμεταλλευτή που επιβάλλεται να παίρνει όλα τα απαραίτητα σχετικά μέτρα σε συνεργασία με τους αρμόδιους φορείς τους κράτους και την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Για την συντομότερη δυνατή επίτευξη του αποτελέσματος, τα παραπάνω μέτρα πρέπει να συμβαδίζουν με την εξέλιξη των εργασιών.
3. Πριν από την έναρξη νέου έργου ή νέου μέρους έργου ο εκμεταλλευτής υποχρεώνεται να συμπεριλάβει ειδική μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων που να περιλαμβάνει τα παρακάτω μέρη:
  - α) Ανάλυση και περιγραφή του υπάρχοντος περιβάλλοντος (φυσικού και ανθρωπογενούς) πριν να επηρεαστεί απ' την εκτέλεση των λατομικών εργασιών του προτεινόμενου έργου ή νέου μέρους του έργου.
  - β) Περιγραφή των δυνατών εναλλακτικών λύσεων για την χωροθέτηση ή σχεδίαση ή εκτέλεση των λατομικών εργασιών μέσα στο λατομικό χώρο.

γ) Πρόβλεψη και εκτίμηση του μεγέθους των επιπτώσεων πάνω στον κάθε περιβαλλοντικό παράγοντα ξεχωριστά και στο σύνολο.

δ) Αξιολόγηση των επιπτώσεων με τεχνικά, οικονομικά και κοινωνικά κριτήρια από πλευράς σημαντικότητας, δηλαδή ποιοτικής εκτίμησης στους περιβαλλοντικούς παράγοντες.

ε) Ερμηνεία των επιπτώσεων, συμπεράσματα και επανορθωτικά μέτρα όπου πρέπει να περιλαμβάνονται τα παρακάτω στοιχεία.

ε.α) Σύγκριση μεταξύ των εναλλακτικών λύσεων του έργου και επισήμανση της λιγότερο δυσμενούς για τους περιβαλλοντικούς παράγοντες.

ε.β) Επισήμανση όλων των πολύ δυσμενών επιπτώσεων που είναι αναπόφευκτες.

ε.γ) Αναφορά σε τυχόν απαγορευτικούς περιβαλλοντικούς παράγοντες, στους οποίους το έργο έχει δυσμενείς επιπτώσεις.

ε.δ) Προτάσεις επανορθωτικά μέτρα, που είναι δυνατό να παρθούν για την αποκατάσταση της ποιότητας ορισμένων περιβαλλοντικών παραγόντων, με χρονοδιαγράμματα εκτέλεσης των σχετικών εργασιών.

ε.ε) Επισήμανση των πολύ ωφέλιμων επιπτώσεων του έργου στο φυσικό και ανθρωπογενές περιβάλλον.

4. Την παραπάνω ειδική μελέτη, δεν έχουν υποχρέωση να υποβάλλουν οι εκμεταλλευτές στις περιπτώσεις που ισχύει ειδική νομοθεσία, δηλαδή, για τις εγκαταστάσεις του έργου, καθώς και όταν το έργο ή το νέο μέρος του έργου, εντοπίζεται σε δάση ή δασικές εκτάσεις.

Για τη σύναψη της πιο πάνω μελέτης, πρέπει μεταξύ των άλλων, να παίρνονται υπόψη και τα παρακάτω:

α) Η χωροθέτηση κάθε επέμβασης (θέση και προσανατολισμός) πρέπει να επιλέγεται με τρόπο ώστε να προκαλείται η μικρότερη δυνατή αισθητική αλλοίωση του τοπίου. Σε περίπτωση που η επιλογή θέσης δεν μπορεί να δώσει ικανοποιητικό αποτέλεσμα, πρέπει να γίνεται προσπάθεια τεχνητής απόκρυψης της επέμβασης (ζώνες πράσινου, αναχώματα κ.τ.λ.).

β) Κάθε επιφανειακή εκσκαφή, πρέπει να γίνεται με βαθμίδες κατάλληλων γεωμετρικών χαρακτηριστικών, ώστε να δημιουργείται η μικρότερη δυνατή αισθητική αλλοίωση του τοπίου και διασφαλίζεται η αποκατάστασή του κατά στάδια και στο σύνολο.

γ) Πρέπει να γίνεται ξεχωριστή εξορυξη και απόθεση της φυτικής γης και να διατηρείται αυτή κατάλληλα για μελλοντική χρησιμοποίησή της.

δ) Σωροί αποθέσεων στείρων που παραμένουν μετά το τέλος της δραστηριότητας, πρέπει να διαμορφώνονται κατάλληλα και αν είναι δυνατό σε βαθμίδες, και ενισχύονται με δενδροφυτεύσεις ή άλλου είδους φυτεύσεις, ώστε να εναρμονίζονται με το οικοσύστημα της περιοχής.

ε) Η επεξεργασία και διάθεση των λυμάτων, υγρών αποβλήτων και στερεών απορριμάτων, μπορεί να γίνεται μόνο μετά από αδεια που χορηγείται σύμφωνα με τις ισχύουσες υγειονομικές διατάξεις και την κείμενη νομοθεσία.

Ειδικότερα για τ' αεραπόβλητα των εγκαταστάσεων επεξεργασίας, πρέπει να παίρνονται όλα τα μέτρα (π.χ. καθαρισμός, δέσμευση), ώστε η συγκέντρωση των ρυπαντών στον αέρα του περιβάλλοντος χώρου να είναι, όσο το δυνατό, μικρότερη απ' τα προβλεπόμενα όρια.

στ) Η φόρτωση, μεταφορά και αποθήκευση προϊόντων πρώτων υλών και απορριμάτων, πρέπει να γίνεται με τρόπο ώστε να αποφεύγεται η ρύπανση ή μόλυνση του περιβάλλοντος. Για το σκοπό αυτό, πρέπει να προβλέπονται κατάλληλα μέσα διαβροχής ή επικάλυψης των υλικών, καθώς και κατασκευή αποθηκών στεγασμένων ή χωροθετημένων σε υπήνεμα μέρη.

ζ) Η τελική μορφή της αποκατάστασης πρέπει να εναρμονίζεται με το ευρύτερο περιβάλλον και στις περιπτώσεις δημόσιων ή δημοτικών ή κοινοτικών εκτάσεων να προβλέπεται η κάλυψη των τοπικών αναγκών, για ειδικές χρήσεις γης, σύμφωνα με τις έγγραφες υποδείξεις της Νομαρχίας και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

ΣΤΟΧΟΙ ΑΝΑΠΛΑΣΗΣ

Οι επιδιωκόμενοι στόχοι της νομοθεσίας για τη σωστή ανάπλαση των λατομείων στην περιοχή της Αττικής είναι οι παρακάτω:

- 1) Η βελτίωση της ποιότητας ζωής για όλους τους κατοίκους της.
- 2) Η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος.
- 3) Η διεύρυνση των επιλογών κατοικίας και εργασίας, αναψυχής και ψυχαγωγίας σε κάθε περιοχή της πρωτεύουσας.
- 4) Η εξισορρόπηση των κοινωνικών ανισοτήτων από περιοχή σε περιοχή.
- 5) Η ποιοτική αναβάθμιση κάθε γειτονιάς.
- 6) Η αποτροπή της ρύπανσης και γενικότερα της υποβάθμισης του περιβάλλοντος και η λήψη όλων των αναγκαίων, για το σκοπό αυτό, προληπτικών μέτρων.
- 7) Η αποκατάσταση του περιβάλλοντος.

ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Δυστυχώς διαπιστώσαμε παρόλο τα προβλεπόμενα μέτρα προστασίας για την αποκατάσταση του περιβάλλοντος ότι οι προβλεπόμενοι στόχοι έχουν επιτευχθεί κατά το μικρότερο ποσοστό. Αυτό συνέβη γιατί οι εκμεταλλευτές των λατομείων δεν έλαβαν ποτέ σοβαρά υπ' όψην τους τα μέτρα για τη προστασία του περιβάλλοντος και προχώρησαν σε εκμετάλλευση κατά τελείως ανορθόδοξο τρόπο. Συγκεκριμένα το ανορθόδοξο επισημαίνεται στο ότι η εξόρυξη γινόταν από κάτω προς τα πάνω και όχι από πάνω προς τα κάτω με αποτέλεσμα να δημιουργούνται μεγάλα Τα μόνα έργα ανάπλασης που έχουν αρχίσει να εκπληρώνουν τους στόχους αυτούς και πρόκειται να αποδώσουν ακόμα περισσότερο στα επόμενα χρόνια βρίσκονται στις εξής περιοχές. Στη λοφοσειρά των Τουρκοβουνίων με ανάπλαση των ανεργών λατομείων, στην Πεντέλη με ταυτόχρονη ανασυγκρότηση του τοπίου, στο Αιγάλεω με συνολική ανάπλαση του ορεινού όγκου σε μεγάλο πάρκο και με εστίες τα λατομεία Νίκαιας (Σελεπίτσαρη), Κορυδαλλού και Πετρούπολης, στα λατομεία του Βύρωνα στη Γλυφάδα και στην Αγία Μαρίνα.

Μόνο στις περιοχές του Δήμου Πετρούπολης, Περιστερίου, Νίκαιας, Βύρωνα και Γλυφάδας έχουν διαμορφωθεί θέατρα.

ΚΑΤΡΑΚΕΙΟ ΘΕΑΤΡΟ

Το Κατράκειο Θέατρο είναι το μεγαλύτερο θέατρο σε χωρητικότητα από αυτά που έχουν διαμορφωθεί σε χώρους λατομείων στο λεκανοπέδιο της Αττικής. Η κατασκευή του ξεκίνησε το 1984 με πρωτοβουλία του Δήμου Νίκαιας σε συνεργασία με το ΥΠΕΧΩΔΕ.

Βρίσκεται στο νταμάρι Νεάπολης - Πειραιά, ονομαζόμενος λόφος Σελεπίτσαρη ανάμεσα σε πλειάδα έργων που έχουν γίνει ή πρόκειται να γίνουν για την πλήρη αποκατάσταση του νταμαριού. Για να φτάσεις στο Κατράκειο ακολουθείς ένα μεγάλο τιμεντένιο διάδρομο που ξεκινά από τους πρόποδες του λόφου. Ο διάδρομος περνά σε κάποιο σημείο, ανάμεσα από μια σειρά από πέτρινες κολώνες που πρόκειται να αποτελέσουν τη βάση για ένα κιόσκι επισκεπτών (φωτ. 3). Προς το τέλος του διακλαδίζεται σε δύο μονοπάτια, τα οποία οδηγούν στην είσοδο και στην έξοδο αντίστοιχα (φωτ. 2).

Το μπροστινό μέρος του Θεάτρου είναι περιφραγμένο με κάγκελα για την καλύτερη προστασία του. Από τη μεριά της εισόδου και δεξιά της καγκελόπορτας υπάρχει ένα δωμάτιο για το φύλακα. Προχωρώντας συναντάς τα εκδοτήρια και το κυλικείο τα οποία στεγάζονται κάτω από την τελευταία (Ζ) κερκίδα του Θεάτρου. Ακριβώς από πίσω βρίσκονται οι αποθήκες (φωτ. 4).

Ο φέρων οργανισμός του θεάτρου είναι από οπλισμένο μπετόν και η αρχιτεκτονική του μορφή ημικυκλική. Το Θέατρο χωρίζεται σε έξι κερκίδες (Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ) (φωτ. 1,2). Κάθε κερκίδα αποτελείται από 22 σειρές πλαστικών καθισμάτων που είναι τοποθετημένα πάνω σε μια μεταλλική βάση (φωτ. 5). Μπροστά από κάθε κάθισμα αναγράφεται ο αριθμός της θέσεως (φωτ. 6).

Ετσι είναι εύκολο για το θεατή να βρει τη θέση του ανεβαίνοντας μια από τις επτά σκάλες του θεάτρου. Οι σκάλες ξεκινούν από τον περιμετρικό πέτρινο διάδρομο που υπάρχει ανάμεσα στη σκηνή και στις κερκίδες και καταλήγουν σε έναν ημικυκλικό τσιμεντένιο διάδρομο στο πάνω μέρος του Θεάτρου.

Κατά μήκος του ημικυκλικού διαδρόμου υπάρχουν μεταλλικοί στύλοι με προβολείς για το φωτισμό του θεάτρου. Μερικά μέτρα πιο πίσω από το διάδρομο υπάρχει ένας ανοικτός αγωγός από μπετόν για να συγκεντρώνεται το νερό της βροχής και να μην κατεβαίνει στις κερκίδες και στο χώρο της σκηνής (φωτ. 7).

Η σκηνή είναι κυκλικής μορφής διαμέτρου 28 μέτρων και είναι ελαφρώς υπερυψωμένη από τον διάδρομο που υπάρχει μεταξύ της σκηνής και των κερκίδων. Στις άκρες της έχει επένδυση από πέτρα ώστε να οριοθετείται ενώ το δάπεδό της είναι από συμπιεσμένο 3Α (φωτ. 8).

Κάτω από το χώρο της σκηνής βρίσκονται τα καμαρίνια στα οποία κατεβαίνεις με σκάλες που υπάρχουν δεξιά και αριστερά της. Ακόμα υπάρχουν το βεστιάριο, οι αποθήκες και οι τουαλέτες των ηθοποιών. Η επικοινωνία τους γίνεται δια μέσου ενός κυκλικού διαδρόμου (φωτ.9). Κατά μήκος του διαδρόμου βρίσκεται προσαρμοσμένο το δίκτυο εξαερισμού καθώς και πυροσβεστικές φωλιές για την πυροπροστασία του θεάτρου. (φωτ. 10, 11, 12).

Στο ίδιο επίπεδο με τα καμαρίνια αλλά σε ξεχωριστό χώρο βρίσκονται οι τουαλέτες των θεατών, στις οποίες οδηγείσαι δια μέσου σκάλας που βρίσκεται αριστερά του μπαρ (φωτ. 13).

Μετά το τέλος κάθε παράστασης οι θεατές μπορούν να αποχωρίσουν από την έξοδο που βρίσκεται κοντά στο άγαλμα του

Κατράκη από τον οποίο και πήρε την ονομασία του το θέατρο (φωτ. 14).

Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι παρόλη τη χωρητικότητα των 7.000 θέσεων γίνονται έργα για παραπέρα ανάπτυξή του στην πίσω και αριστερά πλευρά του ήδη υπάρχοντος θεάτρου. (φωτ. 15, 16).

Το κατρακείο θέατρο αποτελεί μια ογκώδη επιβλητική κατασκευή, με μεγάλους χώρους και σωστή λειτουργικότητα. Οι θεατές και οι καλλιτέχνες που το επισκέπτονται πολύ εύκολα και άνετα μπορούν να κινηθούν μέσα σ' αυτό και να οδηγηθούν εκεί που θέλουν. Τα καμαρίνια, οι τουαλέτες και ένα σωρό άλλοι βοηθητικοί χώροι βρίσκονται έντεχνα τοποθετημένα κάτω από τη σκηνή με αποτέλεσμα να μην χαλάσει η αισθητική του χώρου και να μην εμποδίζεται η ορατότητα των θεατών που παρακολουθούν μια παράσταση.

Το Θέατρο είναι διαμορφωμένο σε μια περιοχή με πολλούς και οικονομικά αδύναμους κατοίκους που στο μεγαλύτερο ποσοστό τους είναι πρόσφυγες. Έτσι σε συνεργασία με τα υπόλοιπα κοινωφελή έργα που διαμορφώνονται στο λατομικό χώρο, όπως πάρκα και αθλητικά κέντρα, έχει να προσφέρει πολλά στους κατοίκους της Νίκαιας. Το σίγουρο είναι ότι μπορεί να συμμετέχει ενεργά στη θέσπιση μιας ολοκληρωμένης πολιτιστικής ζώνης στο Δήμο αυτό και συγχρόνως να αυξήσει τις δυνατότητες ποιοτικής αναβάθμισης.

Γενικά το Κατρακείο Θέατρο είναι ένα θέατρο που μπορεί να αναδεικνύει κάθε παράσταση που γίνεται στο χώρο του χωρίς όμως να μπορεί να αγγίζει τα όρια, αν μπορούσαμε να πούμε, της φινέτσας και της ομορφιάς ενός αρχιτεκτονικού έργου όπως το Θέατρο. Σ' αυτό ίσως να φταίει το γεγονός ότι είναι πάρα πολύ

μεγάλο. Ίσως το ότι είναι φτιαγμένο σ' ένα χώρο του λατομείου με μεγάλο μέτωπο. Ίσως το ότι δεν υπάρχει αρκετή δεντροφύτευση στο γύρω χώρο ώστε να δίνει ένα άλλο χρώμα μια άλλη αίσθηση στην μπετονένια κατασκευή.

Ο χώρος του Θεάτρου χρειάζεται πολλά έργα ακόμα για να τελειοποιηθεί. Γι' αυτό και εμείς προτείνουμε. Φύτευση περιμετρικά του Θεάτρου με ποικιλία από δέντρα (λεύκες, χαρουπιές, νερατζιές). Αντικατάσταση των πλαστικών καθισμάτων από κάποιο υλικό ποιο όμορφο (μάρμαρο) και διατηρητέο στην πάροδο του χρόνου τόσο από τα φυσικά φαινόμενα όσο και από την κακομεταχείριση κάποιων ασυνήδειτων θεατών (φωτ.

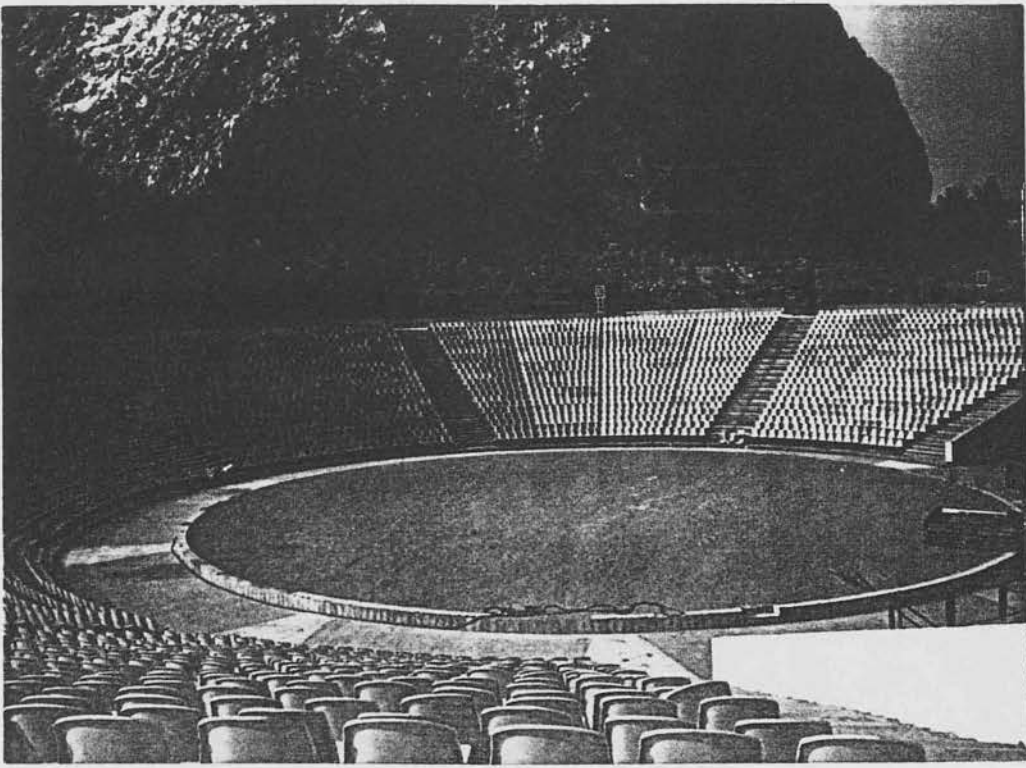
Βάψιμο των κερκίδων με μπετόχρωμα ώστε να φαίνονται πιο όμορφες και γενικά να δίνουν μια άλλη ζεστασιά στην όλη κατασκευή του Θεάτρου.

Πλακόστρωση του χώρου της εισόδου και της εξόδου είτε με πέτρες, είτε με προκατασκευασμένες πλάκες είτε ακόμα και με πλάκες πεζοδρομίου (φωτ. 2).

Κατασκευή ενός χώρου κατάλληλου για την αποθήκευση των σκηνικών ή παραχώρηση ένας από τους πολλούς που βρίσκονται κάτω από τη σκηνή, ώστε να μην αφήνονται στον περίγυρο του Θεάτρου και καταστρέφονται από τη βροχή ή τον ήλιο.

Να γίνει επείγοντως μία περίφραξη στον πάνω περιμετρικό διάδρομο στο σημείο που γίνεται η επέκταση ώστε να μην προκληθεί κανένα ατύχημα στους θεατές και ιδιαίτερα στα παιδιά που μπορεί να παρακολουθούν κάποια παιδική παράσταση (φωτ. 15).

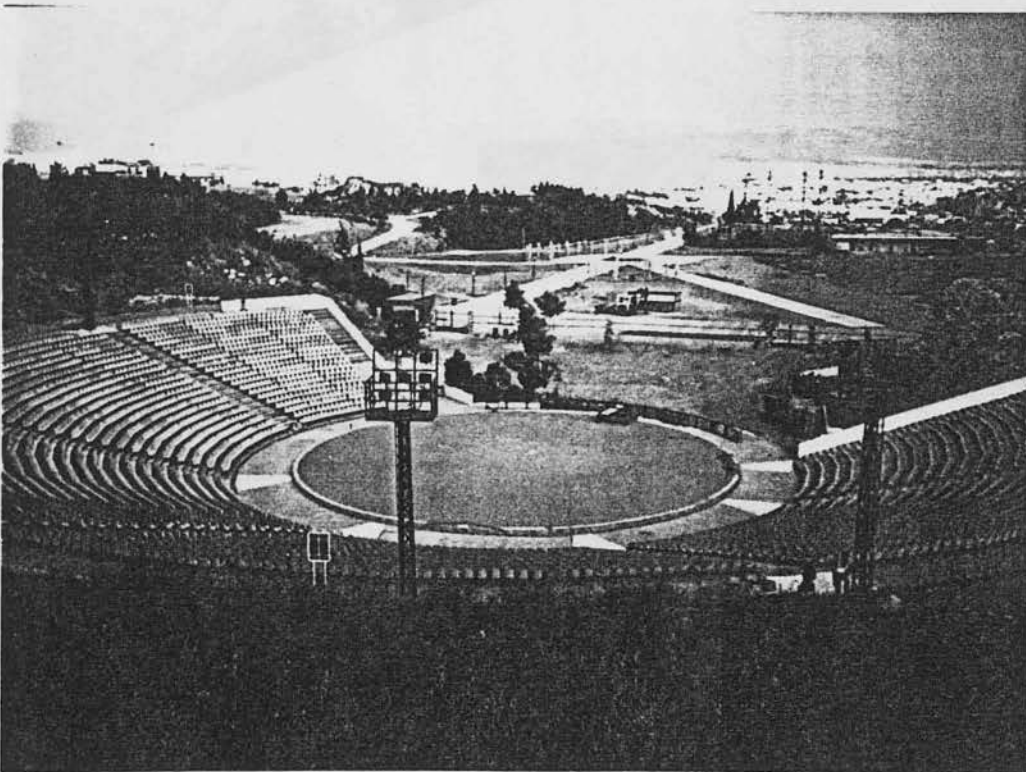
Κατράκειο Θέατρο

(Φωτ. 1)

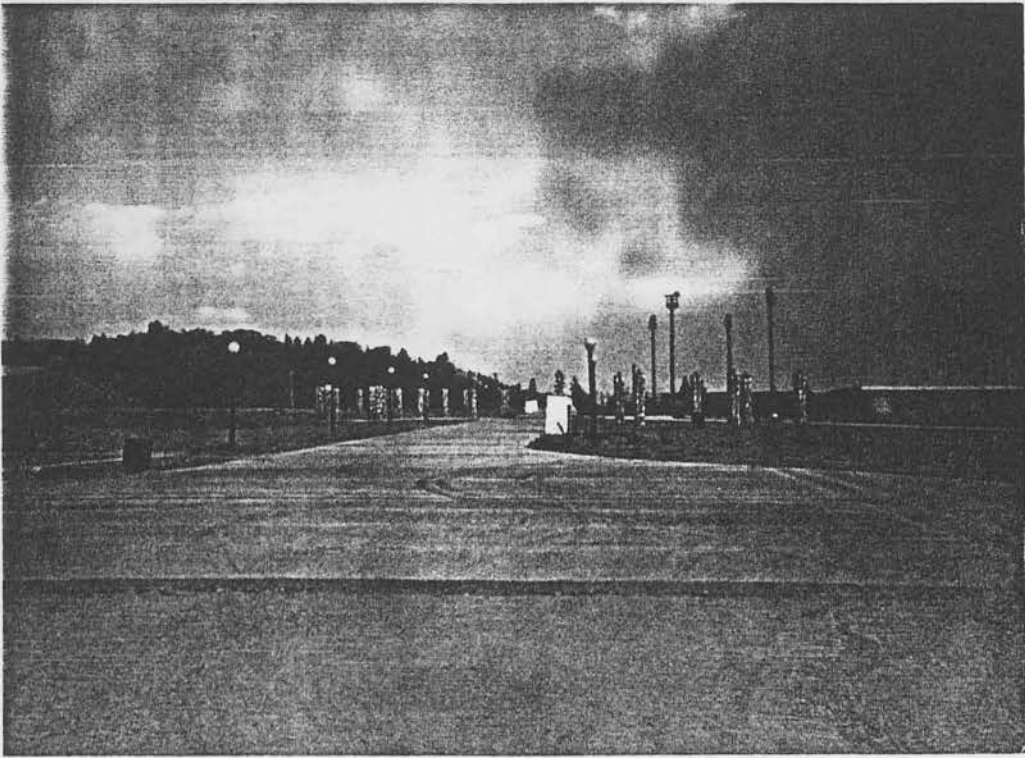
Διαμόρφωση κερκίδων

Πανοραμικές όψεις του Θεάτρου

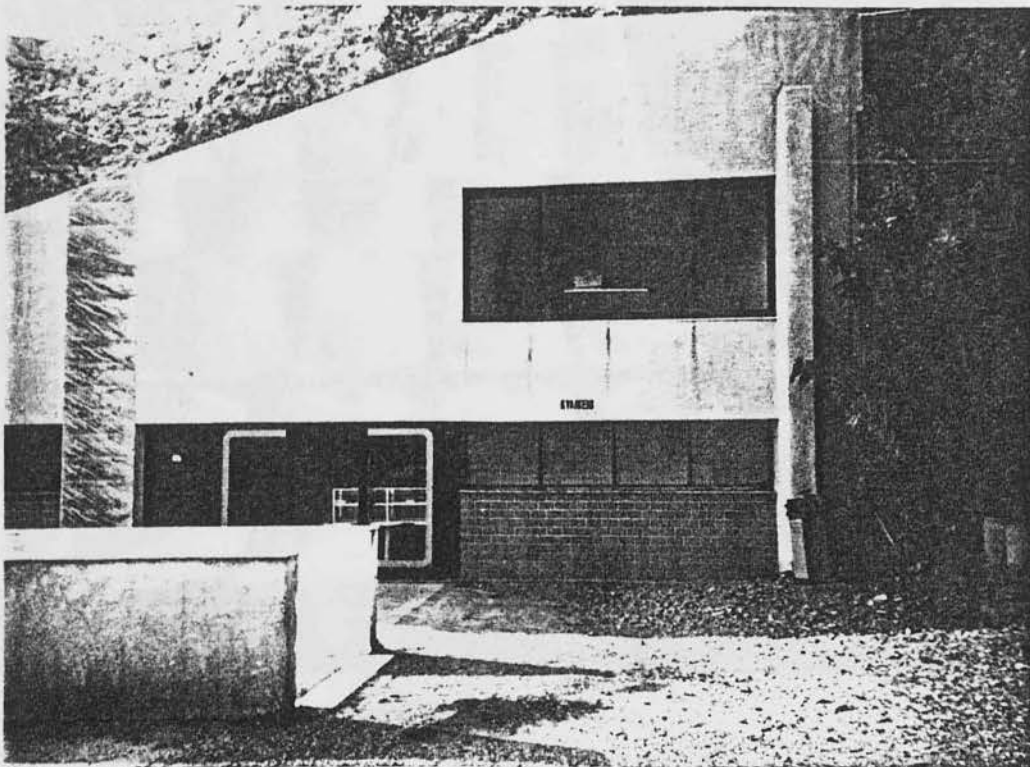
(Φωτ. 2)

Στο βάθος φαίνεται αριστερά η είσοδος, δεξιά η έξοδος

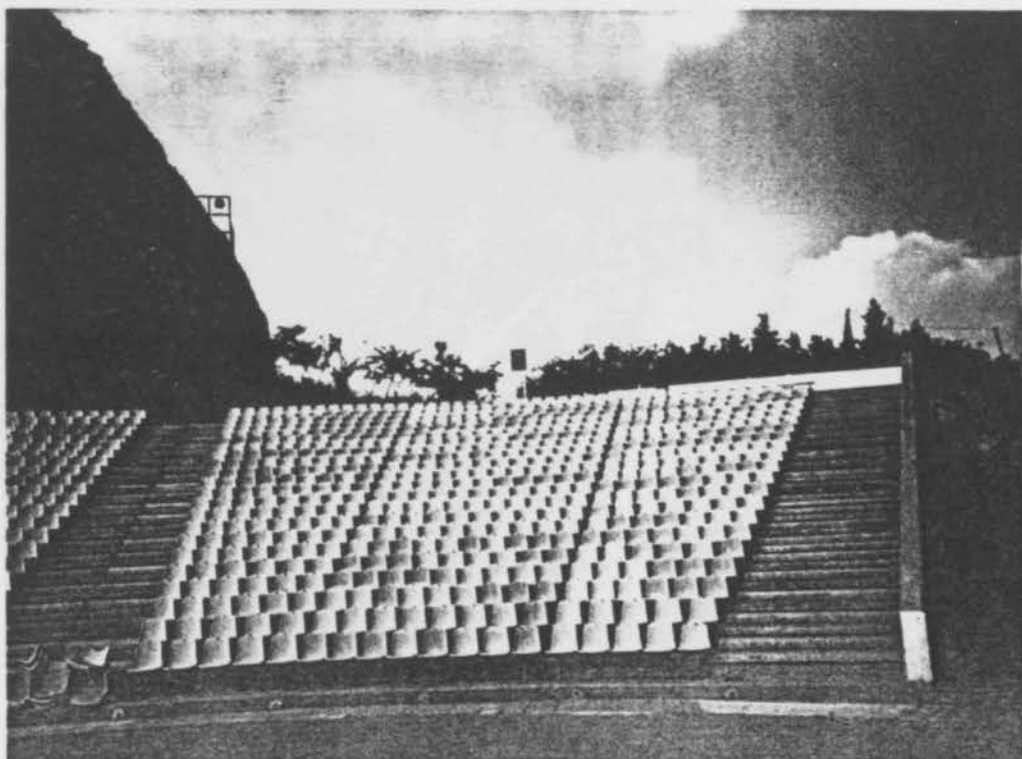
(Φωτ. 3)

Ο διάδρομος που σε οδηγεί στο Θέατρο.
Οι πέτρινες κολώνες πάνω στις οποίες θα προσαρμοστεί το κιόσκι.

(Φωτ. 4)

Κυλικείο - Εκδοτήρια - Αποθήκες

(Φωτ. 5)

Κερκίδα

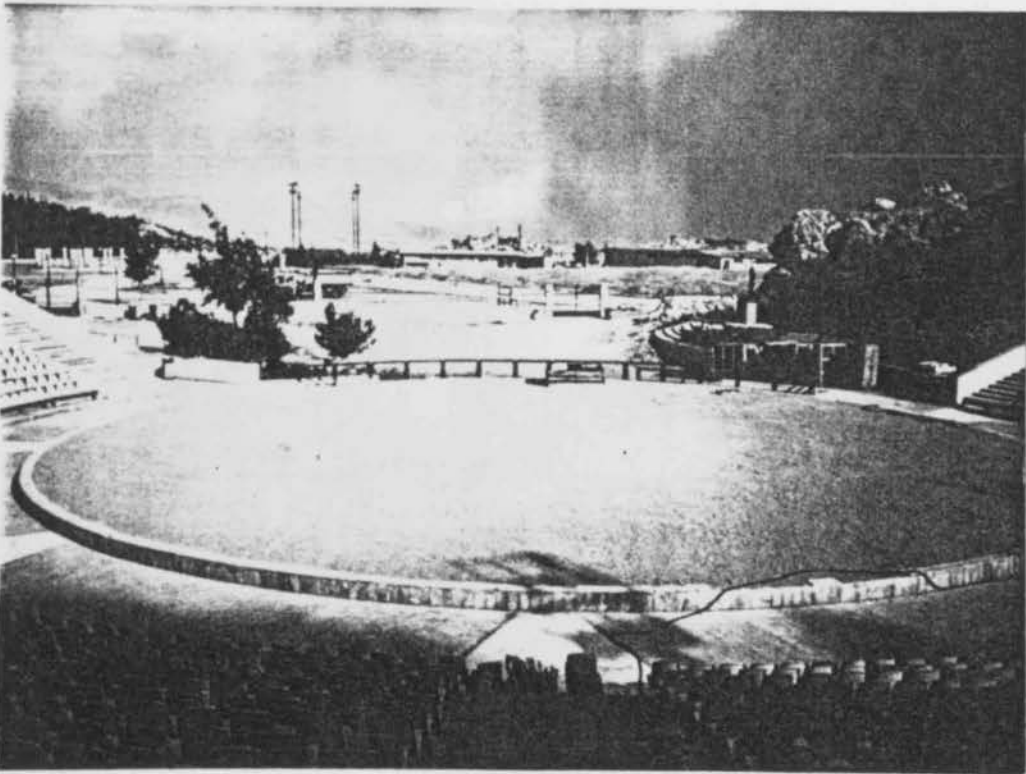
(Φωτ. 6)

Πλαστικά καθίσματα

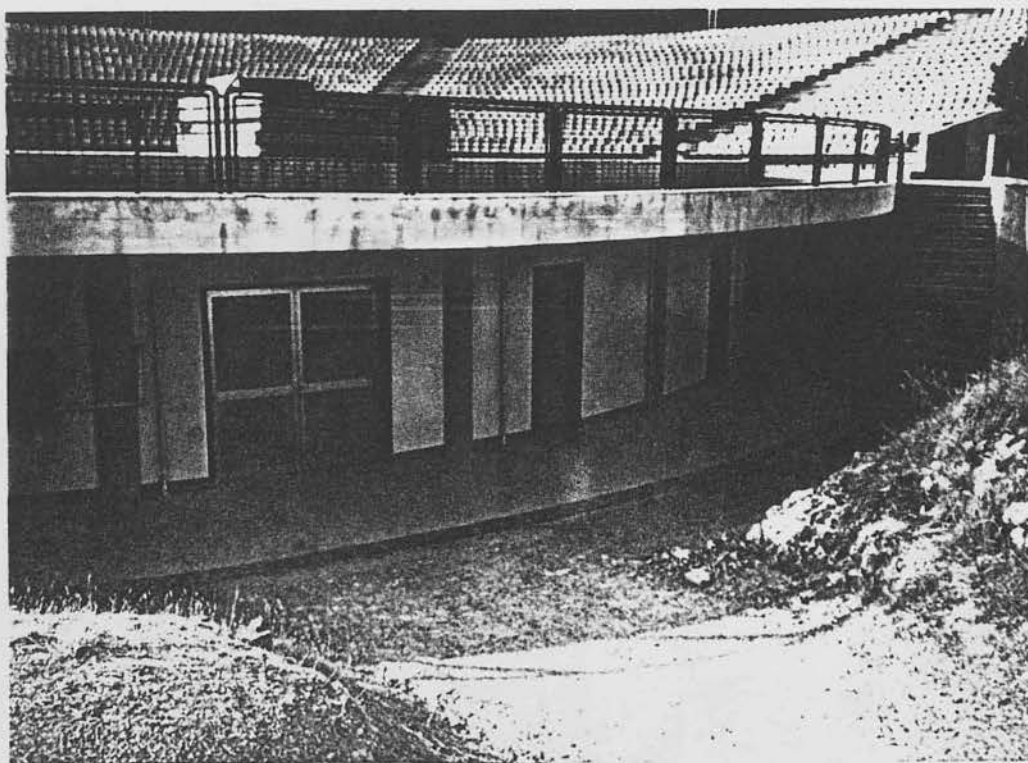
(Φωτ. 7)

Αγωγός αποχέτευσης

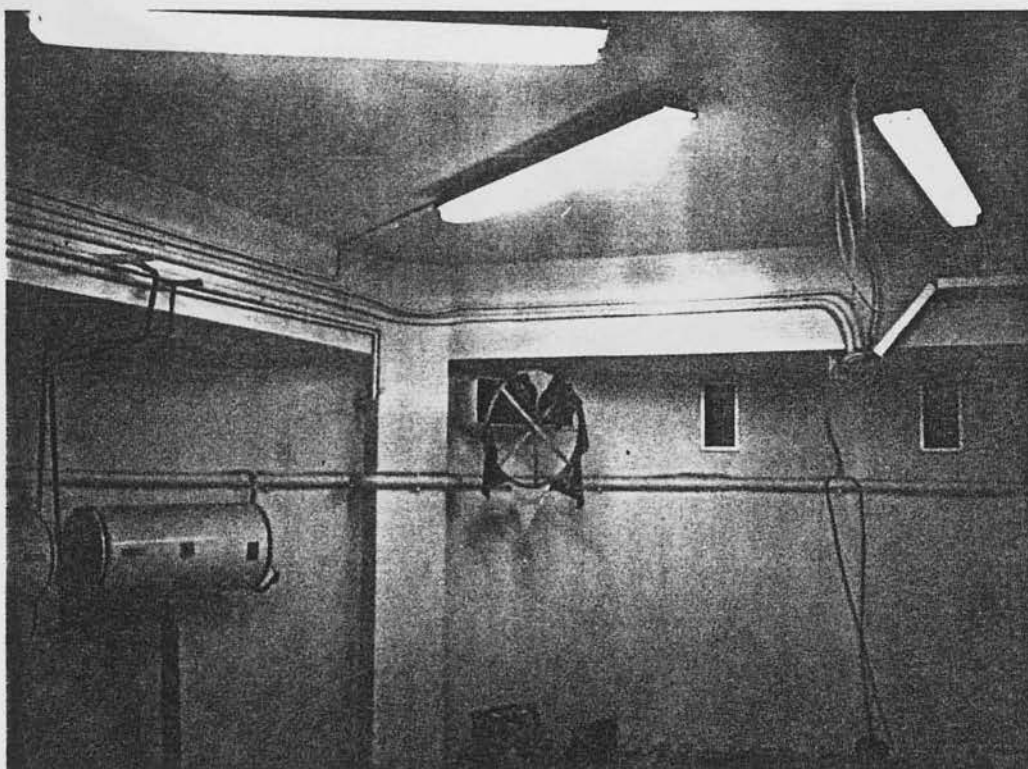
(Φωτ. 8)

Σκηνή

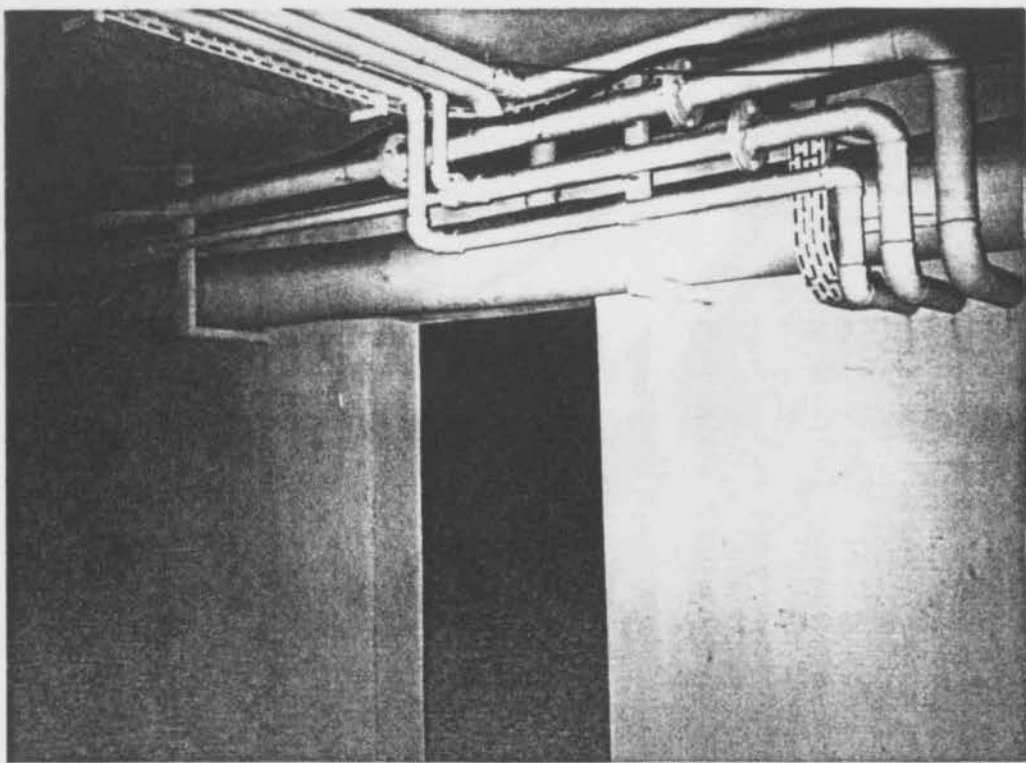
(Φωτ. 9)

Βοηθητικοί χώροι κάτω από τη σκηνή - κυκλικός διάδρομος

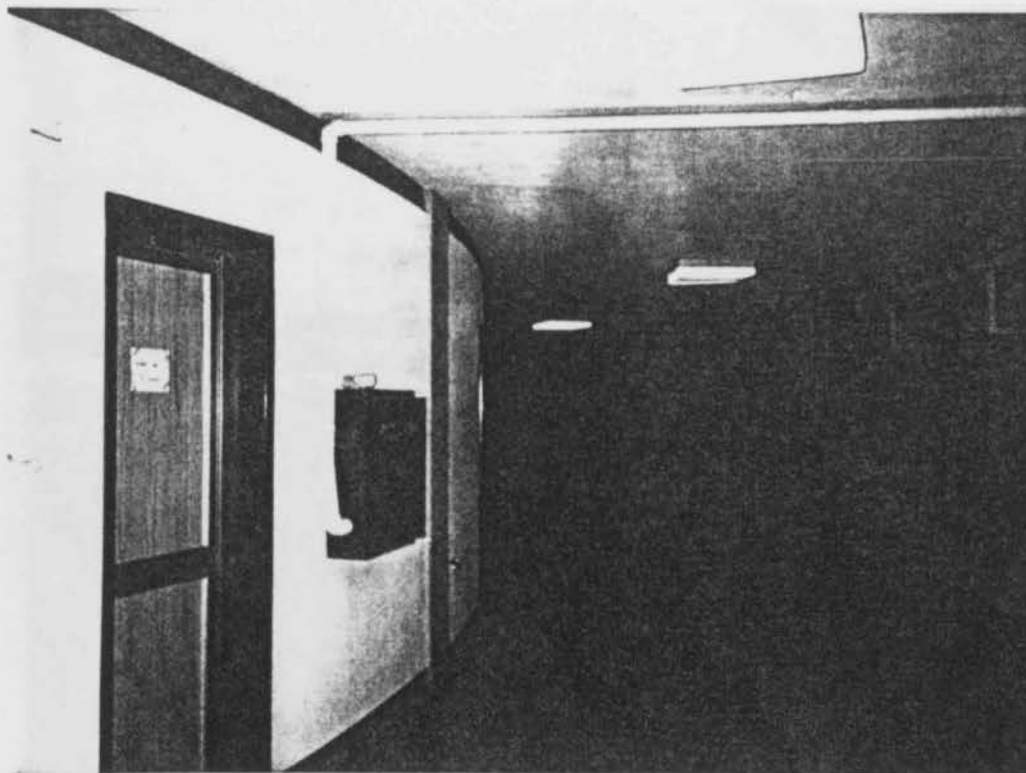
(Φωτ. 10)

Σύστημα εξαερισμού

(Φωτ. 11)

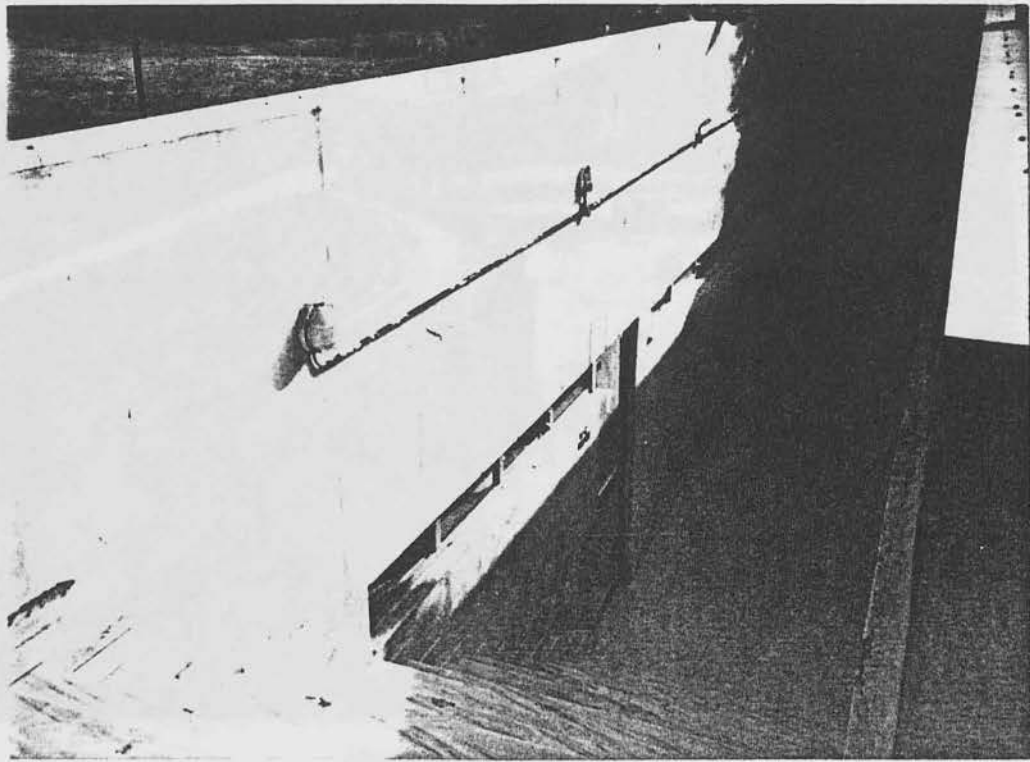
Σύστημα εξαερισμού

(Φωτ. 12)

Πυροσβεστική φωλιά

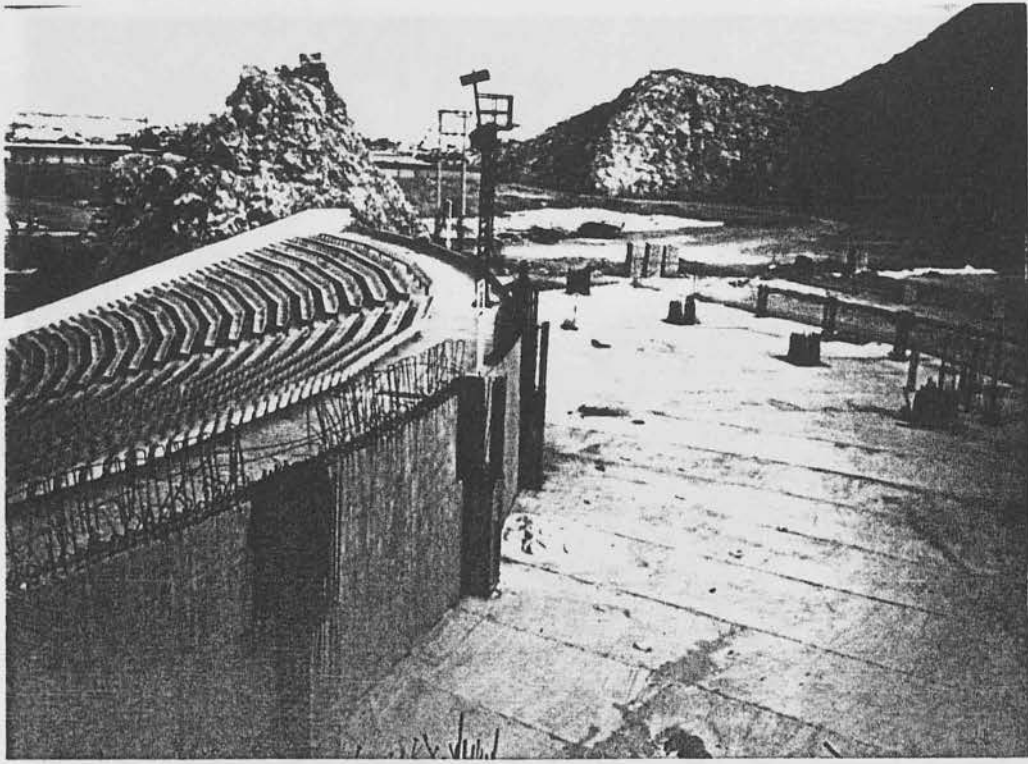
(Φωτ. 13)

Σκάλα που οδηγεί στις τουαλέτες του κοινού

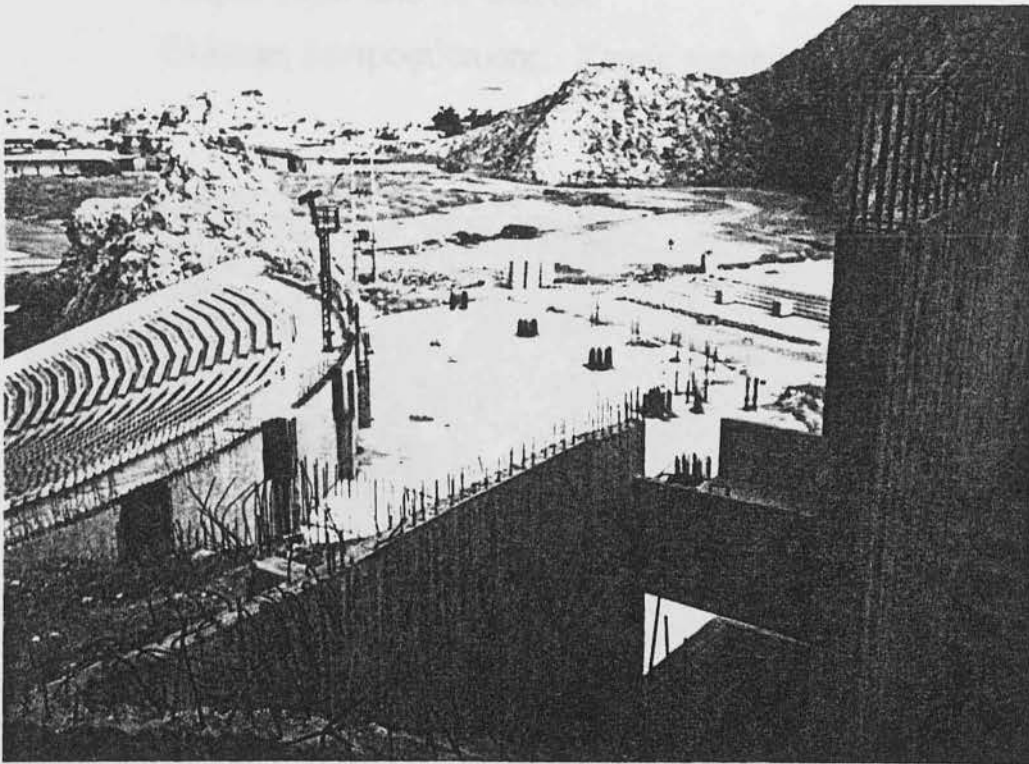
(Φωτ. 14)

Εξοδος - Αγαλμα Κατράκη

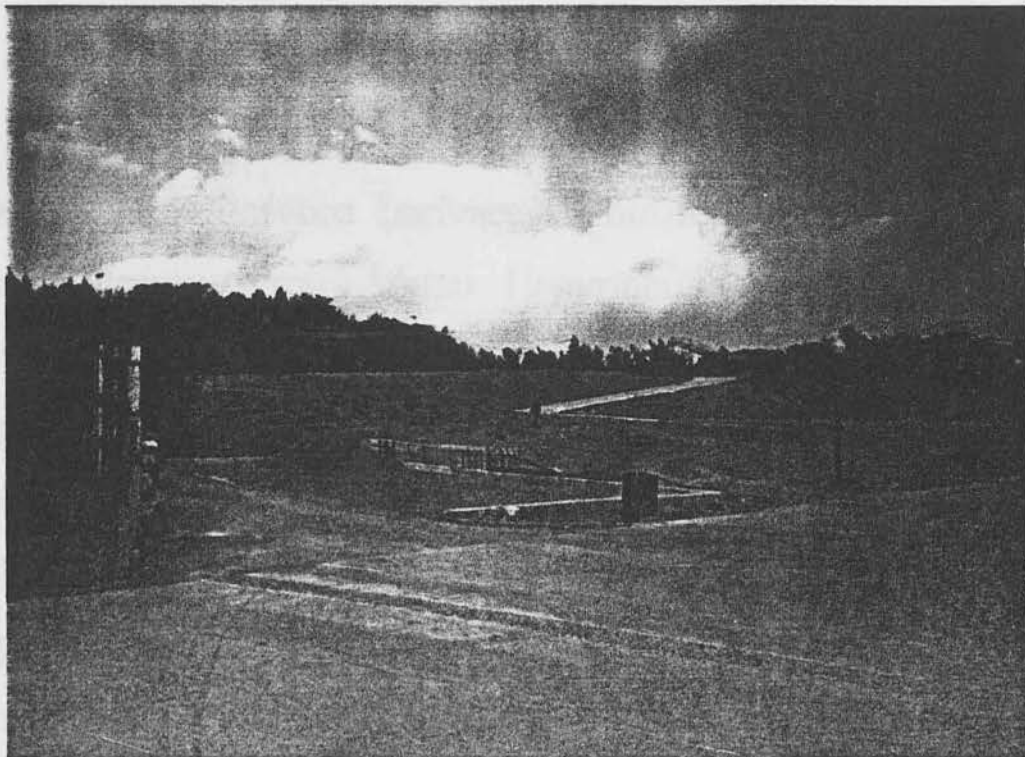
(Φωτ. 15)

Εργα επέκτασης

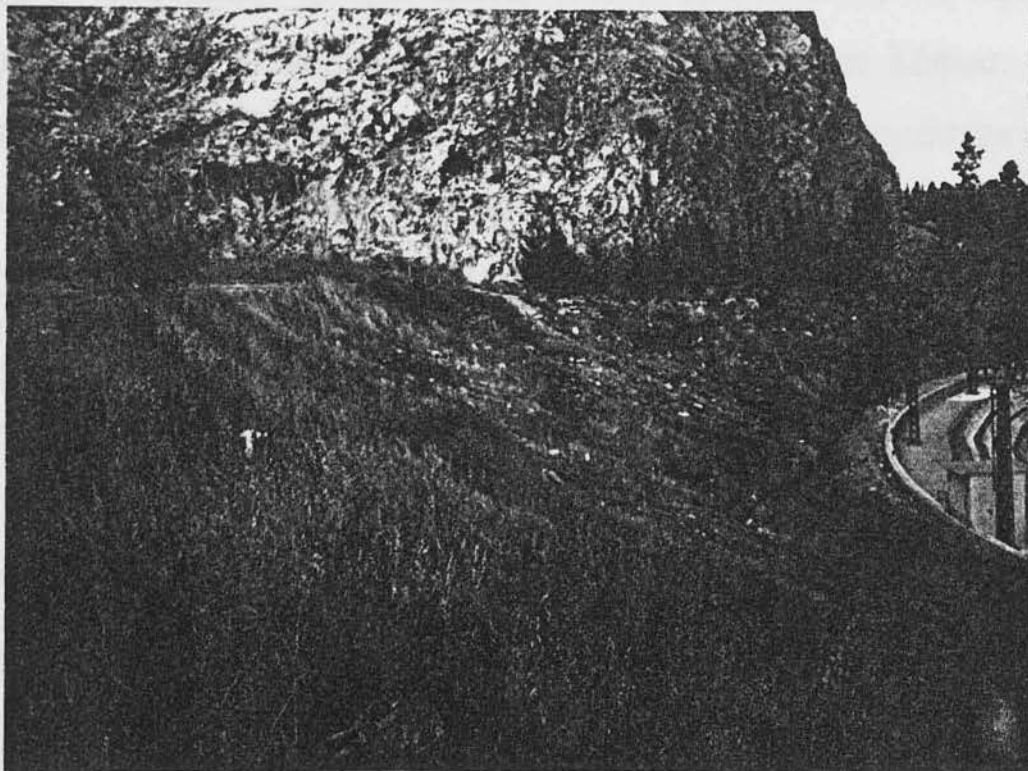
(Φωτ. 16)

Εργα επέκτασης

(Φωτ. 17)

Χώροι γύρω από το Θέατρο
Ελλειψη δεντροφύτευσης. Χωρίς περιποίηση

(Φωτ. 18)

ΘΕΑΤΡΟ ΦΟΙΝΙΚΑΣ

Το Θέατρο του Φοίνικα ξεκίνησε να διαμορφώνεται το 1989 στο νταμάρι Φοίνικα του Δήμου Περιστερίου. Ερέθισμα για το ξεκίνημα αυτής της κατασκευής αποτέλεσε ο νόμος για κατάργηση λατομείων στην Αθήνα το 1984. Με πρωτοβουλία της τοπικής Αυτοδιοίκησης και σε συνεργασία με το Υπουργείο Πολιτισμού και το Υπουργείο Γεωργίας έγινε η παραχώρηση του χώρου του λατομείου στο Δήμο για ανάπλαση. Κατόπιν το 1986 ο Δήμος Περιστερίου υπέβαλε τη μελέτη "επιπτώσεων στο περιβάλλον" στο ΥΠΕΧΩΔΕ. Αφού εγκρίθηκε η μελέτη άρχισε η ανάπλαση του λατομείου που μεταξύ άλλων περιείχε και τη διαμόρφωση του Θεάτρου.

Σε μια από τις πολλές "τρύπες" που δημιουργήθηκαν στο χώρο του λατομείου για την εξόρυξη αδρανών φτιάχτηκε το θέατρο. Κατασκευάστηκε κατά τέτοιο τρόπο ώστε το ύψος του Θεάτρου να μην υπερβαίνει την κορυφογραμμή του λόφου. Αυτό έγινε μέσα από μια σειρά επιχωματώσεων που προσαρμόστηκαν στο ήδη σκαμμένο λατομείο, στην νοτιοανατολική κυρίως πλευρά του. Σ' αυτή ακριβώς τη πλευρά βρίσκεται και μια μπετονένια σκάλα ανοίγματος 3.20 m που αποτελεί την είσοδο και έξοδο του κοινού (φωτ. 3).

Ανεβαίνοντας τη σκάλα δεν έχεις καμιά οπτική επαφή με το Θέατρο παρά μόνο μια όμορφη θέα της δεντροφυτευμένης πλαγιάς. Φτάνοντας όμως στο ψηλότερο σημείο της αντικρύζει το Θέατρο και καταλαβαίνεις πόσο όμορφα έχει ταιριάζει στο χώρο (φωτ. 1).

Η κατασκευή του Θεάτρου είναι από οπλισμένο σκυρόδεμα που έχει βαφτεί με μπετόχρωμα. Η μορφή του είναι σχεδόν

κυκλική και αυτό γιατί σε ένα σημείο του διακόπτεται από ένα άνοιγμα που χρησιμεύει για τη μεταφορά των σκηνικών (φωτ. 4).

Η σκηνή είναι κυκλική, διαμέτρου 22 m οριοθετείται έχοντας τοποθετήσει στην περίμετρο της γκρενά και γκρι κυβόλιθους που διακόπτονται από το σύστημα αποχέτευσης. Το εσωτερικό της είναι πλακοστρωμένο με άσπρους, κίτρινους, γκρενά και γκρι κυβόλιθους που είναι τοποθετημένοι με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούνται γεωμετρικά σχήματα (φωτ. 2).

Ανάμεσα στη σκηνή και στις κερκίδες υπάρχει ένας περιμετρικός διάδρομος πλάτους 2,15 m. Οι κερκίδες χωρίζονται σε δύο διαζώματα. Στο κάτω διάζωμα έχουμε 7 κερκίδες, 10 σειρών ενώ στο πάνω διάζωμα έχουμε μόνο 3 κερκίδες, 6 σειρών (φωτ. 1, 2).

Ετσι υπολογίζεται ότι η χωρητικότητα του Θεάτρου είναι περίπου 3.000 με 3.500 θέσεις. Σε κάθε σειρά έχει προβλεφθεί να αναγραφεί ο αριθμός της θέσεως μέσα σε ένα ειδικό κουτάκι

(φωτ. 5). Επίσης στο πάνω διάζωμα εκτός από τις κερκίδες έχει διαμορφωθεί ένας κενός χώρος στον οποίο θα φτιαχθεί ένα κυλικίο (φωτ. 6).

Οι κερκίδες διακόπτονται από σκάλες ανοίγματος 1,20 m. Ανάμεσα στα δύο διαζώματα υπάρχει ένας περιμετρικός διάδρομος που χρησιμοποιείται για την μετακίνηση των θεατών του κάτω διαζώματος. Αντίστοιχα στο πάνω μέρος του Θεάτρου υπάρχει ένας ακόμα περιμετρικός διάδρομος στο οποίο έχει τοποθετηθεί ο μόνιμος φωτισμός του Θεάτρου.

Σ' αυτό το διάδρομο μπορείς να πας ανεβαίνοντας μια σκάλα που βρίσκεται ακριβώς πίσω από τα καμαρίνια (φωτ. 7). Ο φωτισμός περιλαμβάνει κάποιους στήλους με προβολείς οι οποίοι

είναι ανοικτοί κάθε φορά που γίνεται παράσταση αλλά και κάποιες κολώνες με λάμπες που μένουν ανοικτές κάθε βράδυ (φωτ. 8). Ο χειρισμός του φωτισμού γίνεται μέσα από ένα δωμάτιο με χειριστήριο που είναι τοποθετημένο στο ψηλότερο σημείο του Θεάτρου. Το χειριστήριο περιλαμβάνει και σύστημα ενδο-επικοινωνίας με τα καμαρίνια των ηθοποιών (φωτ. 9).

Τα καμαρίνια βρίσκονται κάτω από τις κερκίδες της βορειοδυτικής πλευράς και είναι χωρισμένα σε ανδρών και γυναικών, περιλαμβάνοντας δύο τουαλέτες με ντους (φωτ. 11, 12). Στον ίδιο χώρο βρίσκονται και οι τουαλέτες για το κοινό. Ο χώρος αυτός έχει δύο εισόδους από τις οποίες η μία οδηγεί τους ηθοποιούς στη σκηνή (φωτ. 13) ενώ η άλλη χρησιμοποιείται από τους ηθοποιούς να μπου στα καμαρίνια καθώς και από το κοινό να πάει στις τουαλέτες (φωτ. 14).

Οι θεατές που έρχονται να δουν παραστάσεις στο Θέατρο μπορούν να αφήνουν τα αυτοκίνητά τους σε ένα ειδικό χώρο στάθμευσης και ανηφορίζοντας τη πλαγιά του βουνού να αγοράσουν τα εισιτήρια τους από ένα μικρό, ξύλινο ταμείο (φωτ.10).

Το Θέατρο του Φοίνικα είναι ένα ωραίο και σωστά κατασκευασμένο Θέατρο. Βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με το περιβάλλοντα χώρο χωρίς τίποτα να προδίδει ότι πριν χρόνια στο χώρο αυτό υπήρχε λατομείο. Σ' αυτό βοηθάει η δεντροφύτευση που έχει γίνει και η κυκλική του μορφή η οποία όμως παρουσιάζει το μειονέκτημα ότι σε κάποιες θεατρικές παραστάσεις δεν υπάρχει καλή οπτική γωνία από ορισμένες θέσεις. Επίσης πολύ χρήσιμα είναι τα καμαρίνια που έχουν φτιαχθεί στο χώρο κάτω από τις κερκίδες κάτι που δεν το έχουν προβλέψει μερικά από τα Θέατρα

είναι ανοικτοί κάθε φορά που γίνεται παράσταση αλλά και κάποιες κολώνες με λάμπες που μένουν ανοικτές κάθε βράδυ (φωτ. 8). Ο χειρισμός του φωτισμού γίνεται μέσα από ένα δωμάτιο με χειριστήριο που είναι τοποθετημένο στο ψηλότερο σημείο του Θεάτρου. Το χειριστήριο περιλαμβάνει και σύστημα ενδο-επικοινωνίας με τα καμαρίνια των ηθοποιών (φωτ. 9).

Τα καμαρίνια βρίσκονται κάτω από τις κερκίδες της βορειοδυτικής πλευράς και είναι χωρισμένα σε ανδρών και γυναικών, περιλαμβάνοντας δύο τουαλέτες με ντους (φωτ. 11, 12). Στον ίδιο χώρο βρίσκονται και οι τουαλέτες για το κοινό. Ο χώρος αυτός έχει δύο εισόδους από τις οποίες η μία οδηγεί τους ηθοποιούς στη σκηνή (φωτ. 13) ενώ η άλλη χρησιμοποιείται από τους ηθοποιούς να μπου στα καμαρίνια καθώς και από το κοινό να πάει στις τουαλέτες (φωτ. 14).

Οι θεατές που έρχονται να δουν παραστάσεις στο Θέατρο μπορούν να αφήνουν τα αυτοκίνητά τους σε ένα ειδικό χώρο στάθμευσης και ανηφορίζοντας τη πλαγιά του βουνού να αγοράσουν τα εισιτήρια τους από ένα μικρό, ξύλινο ταμείο (φωτ.10).

Το Θέατρο του Φοίνικα είναι ένα ωραίο και σωστά κατασκευασμένο Θέατρο. Βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με το περιβάλλοντα χώρο χωρίς τίποτα να προδίδει ότι πριν χρόνια στο χώρο αυτό υπήρχε λατομείο. Σ' αυτό βοηθάει η δεντροφύτευση που έχει γίνει και η κυκλική του μορφή η οποία όμως παρουσιάζει το μειονέκτημα ότι σε κάποιες θεατρικές παραστάσεις δεν υπάρχει καλή οπτική γωνία από ορισμένες θέσεις. Επίσης πολύ χρήσιμα είναι τα καμαρίνια που έχουν φτιαχθεί στο χώρο κάτω από τις κερκίδες κάτι που δεν το έχουν προβλέψει μερικά από τα Θέατρα

είναι ανοικτοί κάθε φορά που γίνεται παράσταση αλλά και κάποιες κολώνες με λάμπες που μένουν ανοικτές κάθε βράδυ (φωτ. 8). Ο χειρισμός του φωτισμού γίνεται μέσα από ένα δωμάτιο με χειριστήριο που είναι τοποθετημένο στο ψηλότερο σημείο του Θεάτρου. Το χειριστήριο περιλαμβάνει και σύστημα ενδο-επικοινωνίας με τα καμαρίνια των ηθοποιών (φωτ. 9).

Τα καμαρίνια βρίσκονται κάτω από τις κερκίδες της βορειοδυτικής πλευράς και είναι χωρισμένα σε ανδρών και γυναικών, περιλαμβάνοντας δύο τουαλέτες με ντους (φωτ. 11, 12). Στον ίδιο χώρο βρίσκονται και οι τουαλέτες για το κοινό. Ο χώρος αυτός έχει δύο εισόδους από τις οποίες η μία οδηγεί τους ηθοποιούς στη σκηνή (φωτ. 13) ενώ η άλλη χρησιμοποιείται από τους ηθοποιούς να μπουν στα καμαρίνια καθώς και από το κοινό να πάει στις τουαλέτες (φωτ. 14).

Οι θεατές που έρχονται να δουν παραστάσεις στο Θέατρο μπορούν να αφήνουν τα αυτοκίνητά τους σε ένα ειδικό χώρο στάθμευσης και ανηφορίζοντας τη πλαγιά του βουνού να αγοράσουν τα εισιτήρια τους από ένα μικρό, ξύλινο ταμείο (φωτ.10).

Το Θέατρο του Φοίνικα είναι ένα ωραίο και σωστά κατασκευασμένο Θέατρο. Βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με το περιβάλλοντα χώρο χωρίς τίποτα να προδίδει ότι πριν χρόνια στο χώρο αυτό υπήρχε λατομείο. Σ' αυτό βοηθάει η δεντροφύτευση που έχει γίνει και η κυκλική του μορφή η οποία όμως παρουσιάζει το μειονέκτημα ότι σε κάποιες θεατρικές παραστάσεις δεν υπάρχει καλή οπτική γωνία από ορισμένες θέσεις. Επίσης πολύ χρήσιμα είναι τα καμαρίνια που έχουν φτιαχθεί στο χώρο κάτω από τις κερκίδες κάτι που δεν το έχουν προβλέψει μερικά από τα Θέατρα

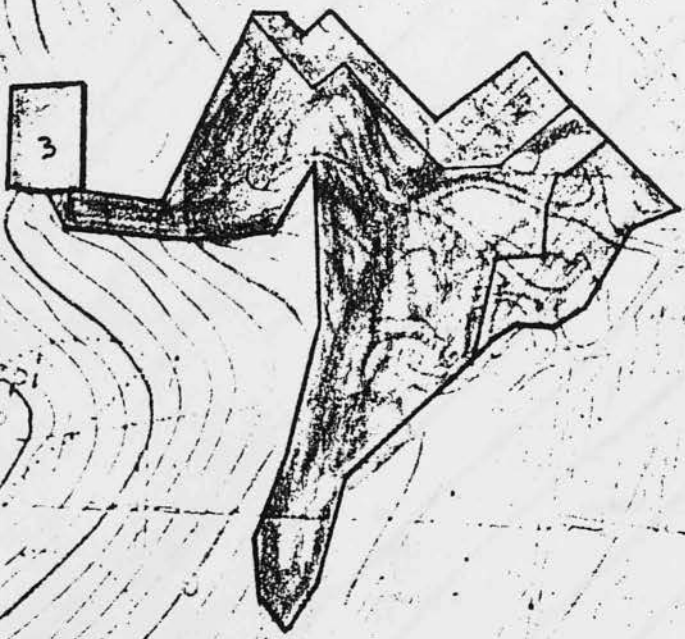
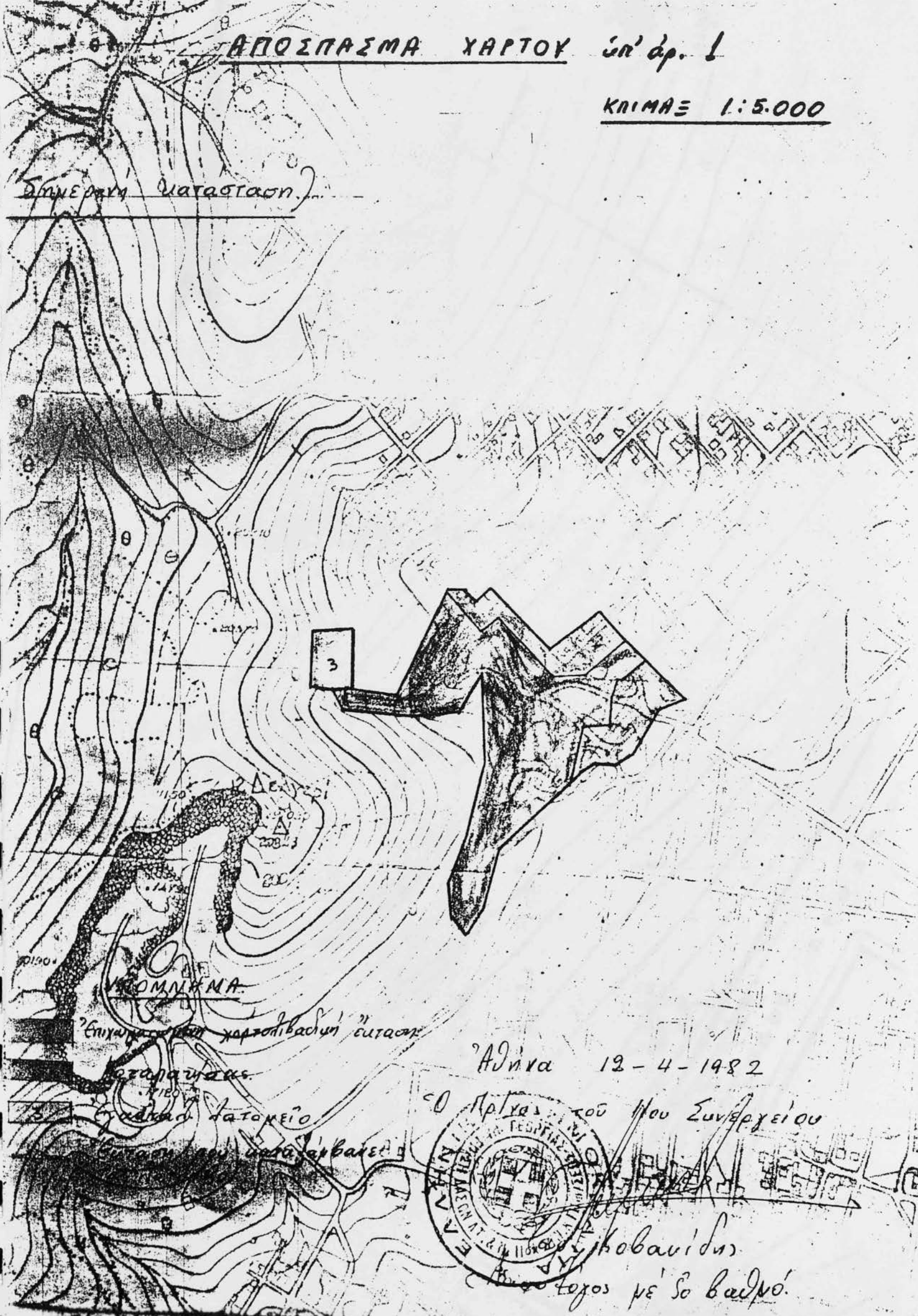
που επισκευτήκαμε. Ακόμη πολύ σωστή είναι η τοποθέτηση αποχετευτικού συστήματος που υπάρχει στην περίμετρο της σκηνής ώστε τα νερά της βροχής να φεύγουν και να μην εμποδίζεται η λειτουργικότητα του Θεάτρου. Η κατασκευή του Θεάτρου σ' αυτή την περιοχή ήταν μια πολύ καλή επιλογή αφού ο Δήμος του Περιστερίου είναι ένας από τους πλέον πολυκατοικημένους δήμους, ο οποίος χρειάζεται να δίνει ερεθίσματα και ευκαιρίες στους κατοίκους του να ψυχαγωγούνται. Ο χώρος του Θεάτρου προσφέρεται όχι μόνο για μεγάλους αλλά και για μικρά παιδιά αφού μπορούν να παρακολουθήσουν παιδικές παραστάσεις και να παίζουν στο περίγυρο του Θεάτρου που είναι καταπράσινος και αρκετά απομακρυσμένος από πολυσύχναστους δρόμους. Τέλος είναι πολύ εύκολο για τον καθέναν από εμάς που θελει να επισκεφθεί το Θέατρο, να φτάσει εκεί, αφού υπάρχει μια πολύ καλή σήμανση πολλά χιλιόμετρα πιο πριν.

Συκ. ήχη/σέως.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΧΑΡΤΟΥ υπ' αρ. 1

ΚΛΙΜΑΞ 1:5.000

Επιμετρούμενη Διατάσταση

ΚΟΜΜΗΝΑ

Επιμετρούμενη χαρτογραφική εστίαση

σταθμίσματα

Επιμετρούμενο Διατάκείο

Επιμετρούμενη Διατάσταση

Αθήνα 12-4-1982

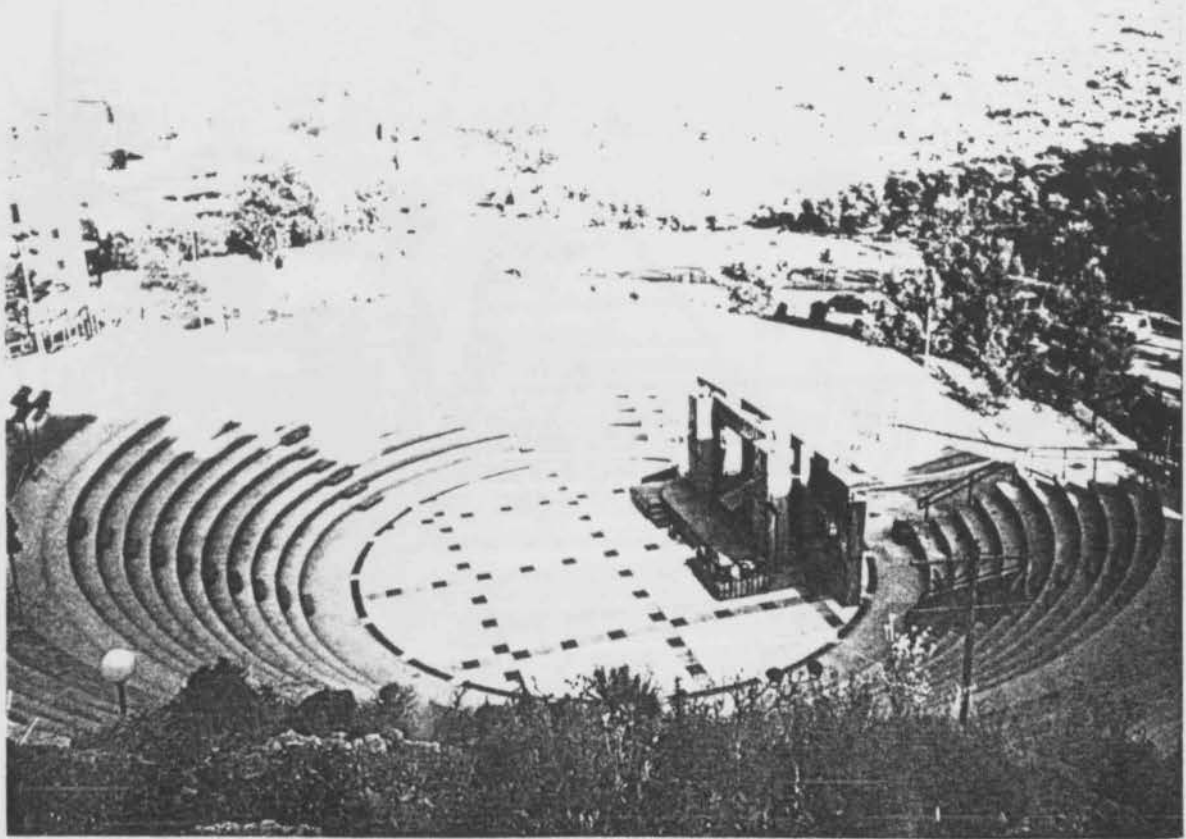
Ο Αρχιτέκτονας του Συνόχρειου

Κοβαλίδης

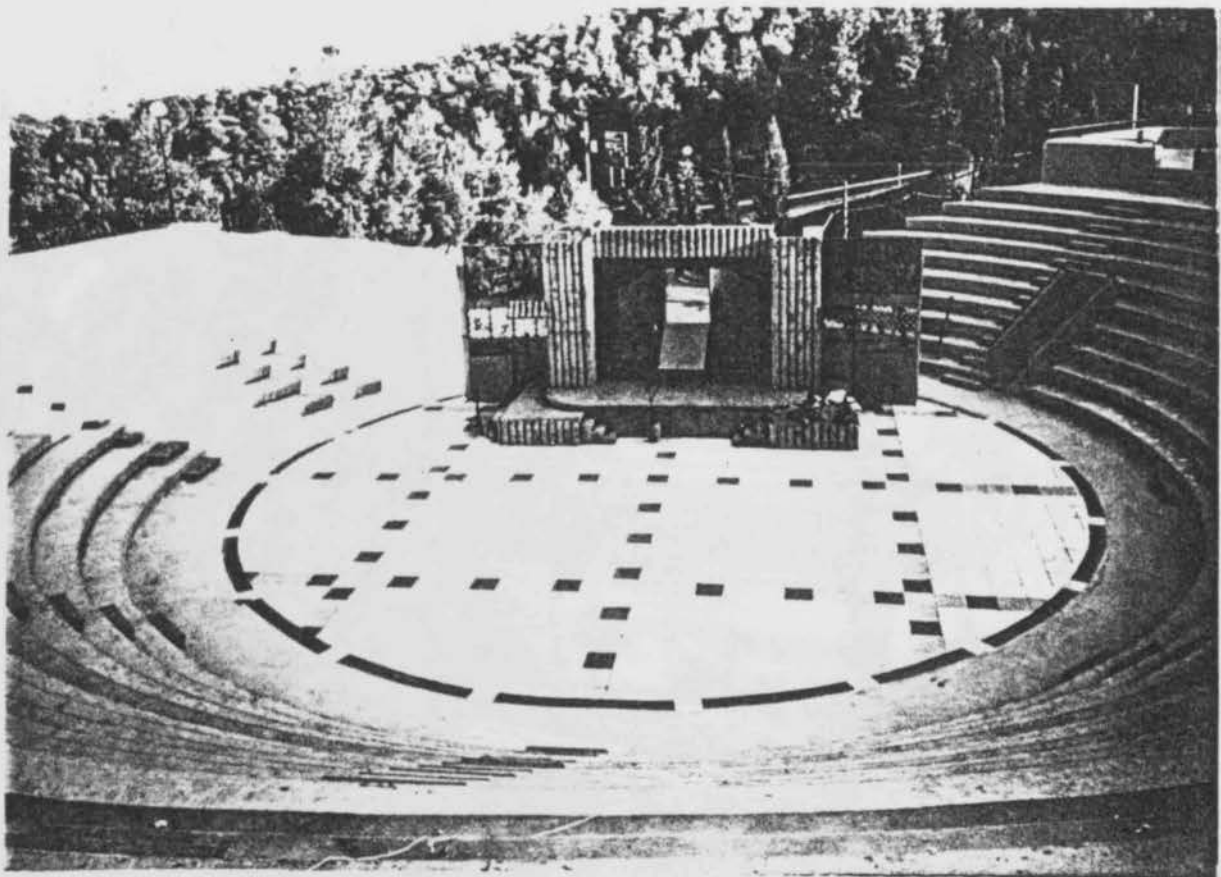
τοπος με 50 βάθρο

Θέατρο Φοίνικας

(Φωτ. 1)

Πανοραμική όψη

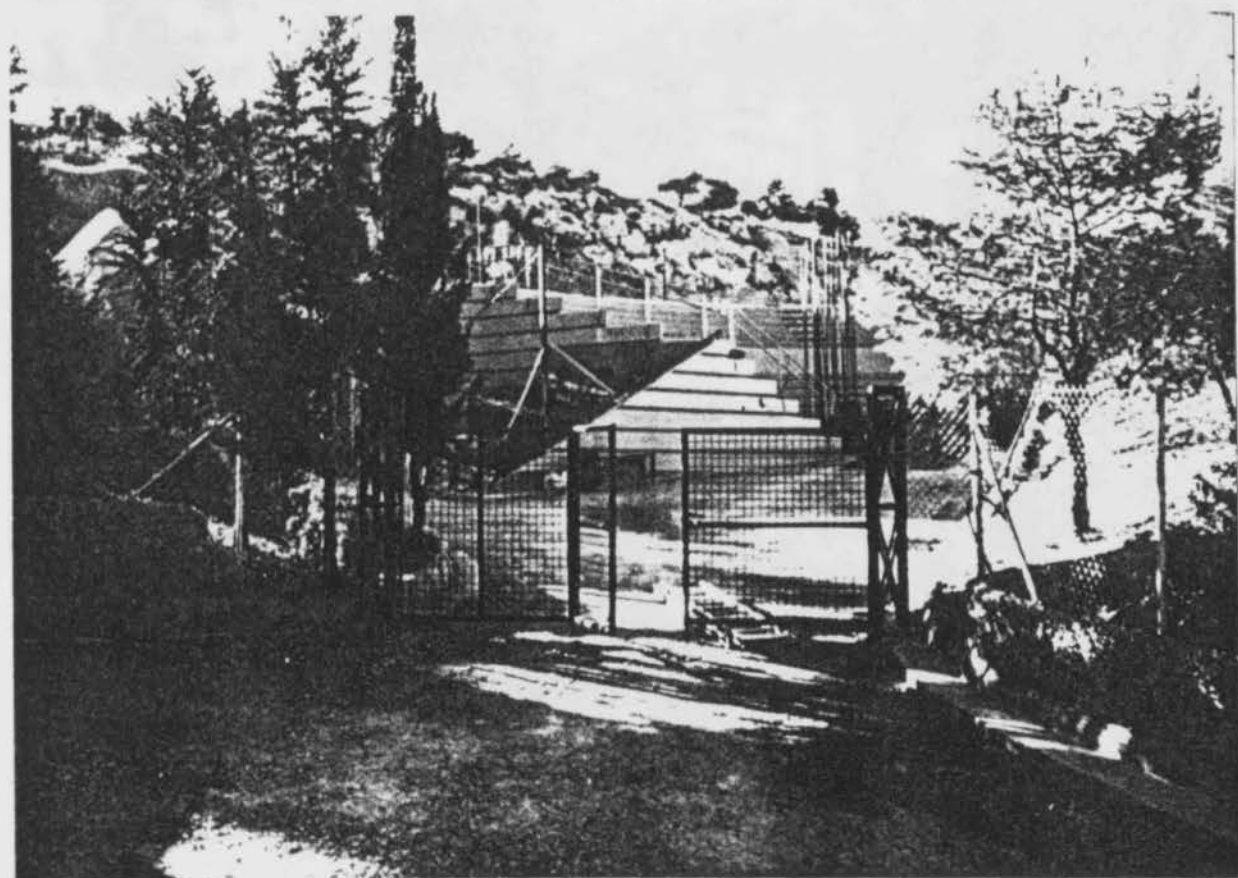
(Φωτ. 2)

Σκηνή

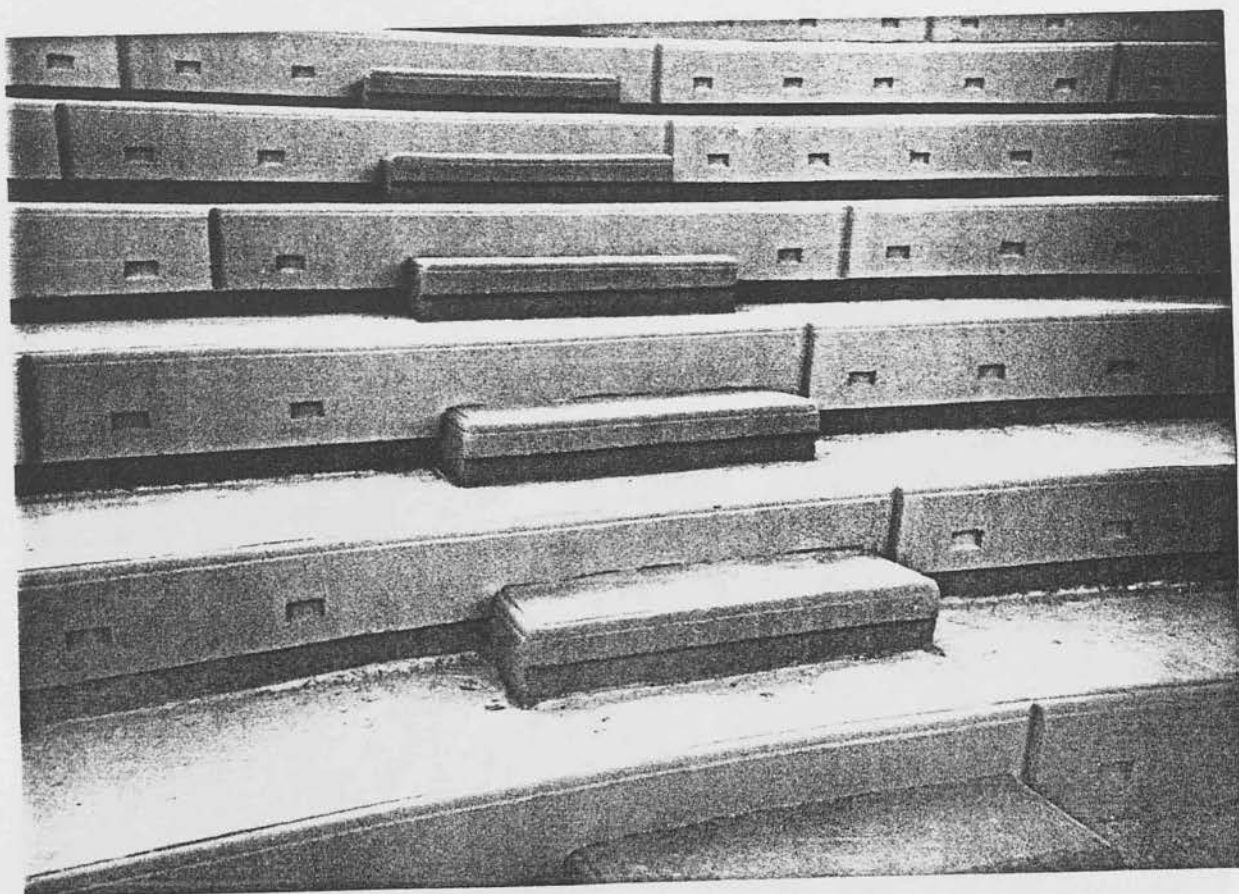
(Φωτ. 3)

Σκάλα για την είσοδο και έξοδο κοινού

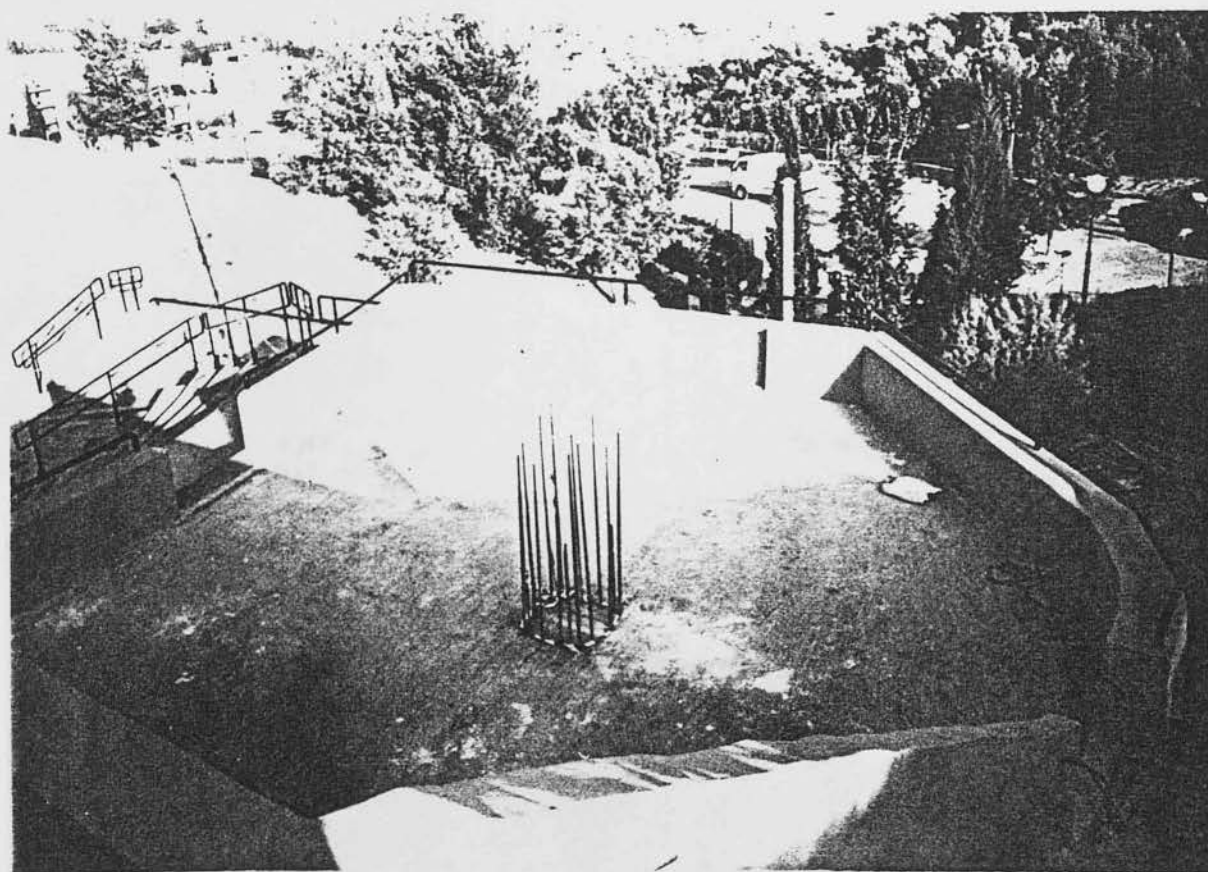
(Φωτ. 4)

Είσοδος σκηνικών και ηθοποιών

(Φωτ. 5)

Σκαλοπάτια - Θέσεις - Ειδικό κουτάκι για την αρίθμηση των θέσεων

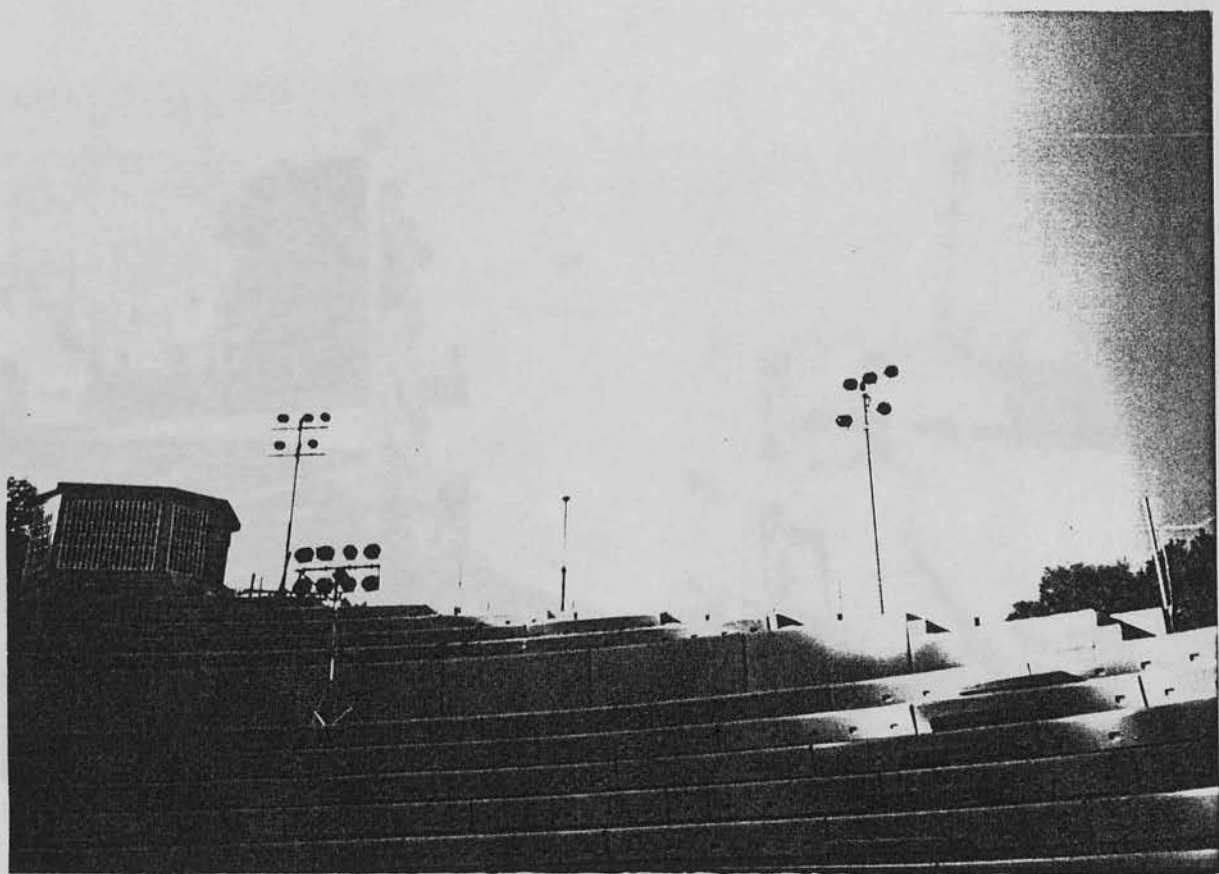
(Φωτ. 6)

Χώρος που πρόκειται να φτιαχθεί το κυλικείο

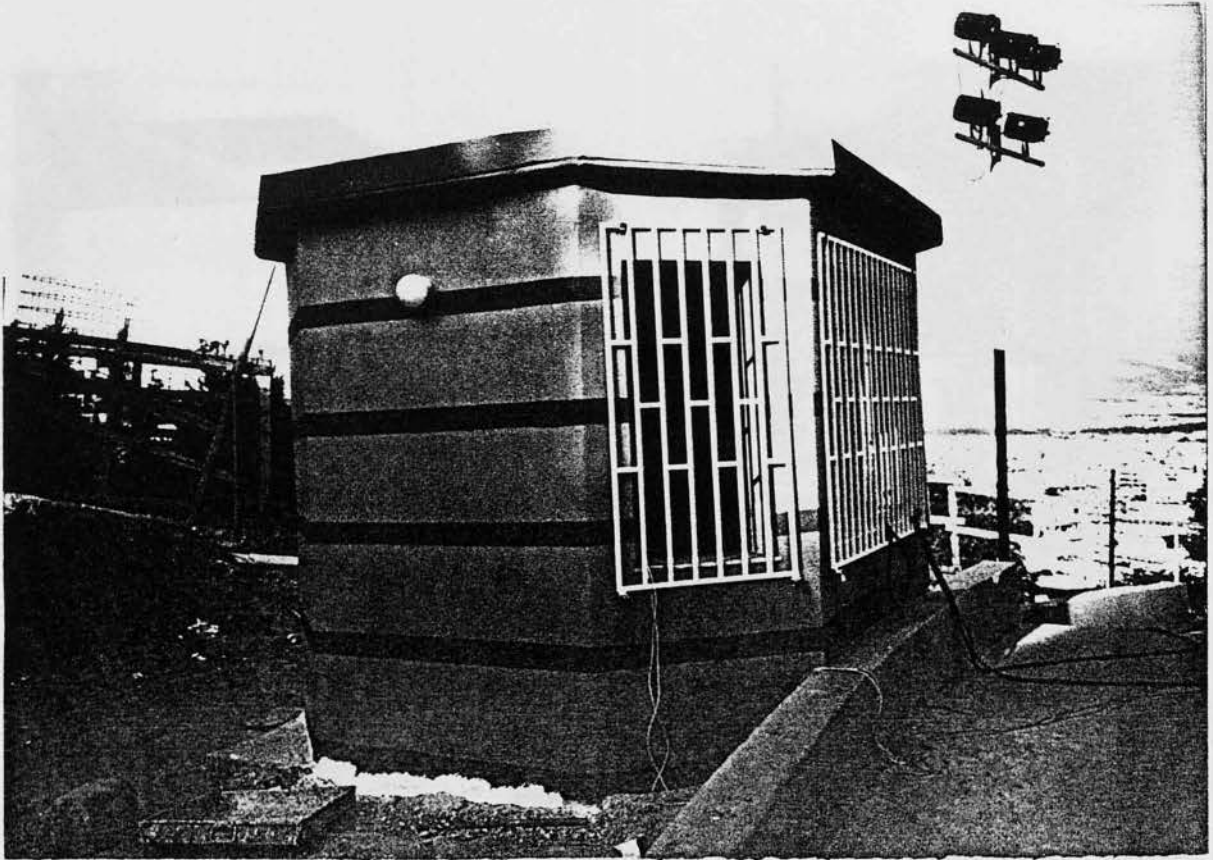
(Φωτ. 7)

Σκάλα πίσω από τα καμαρίνια

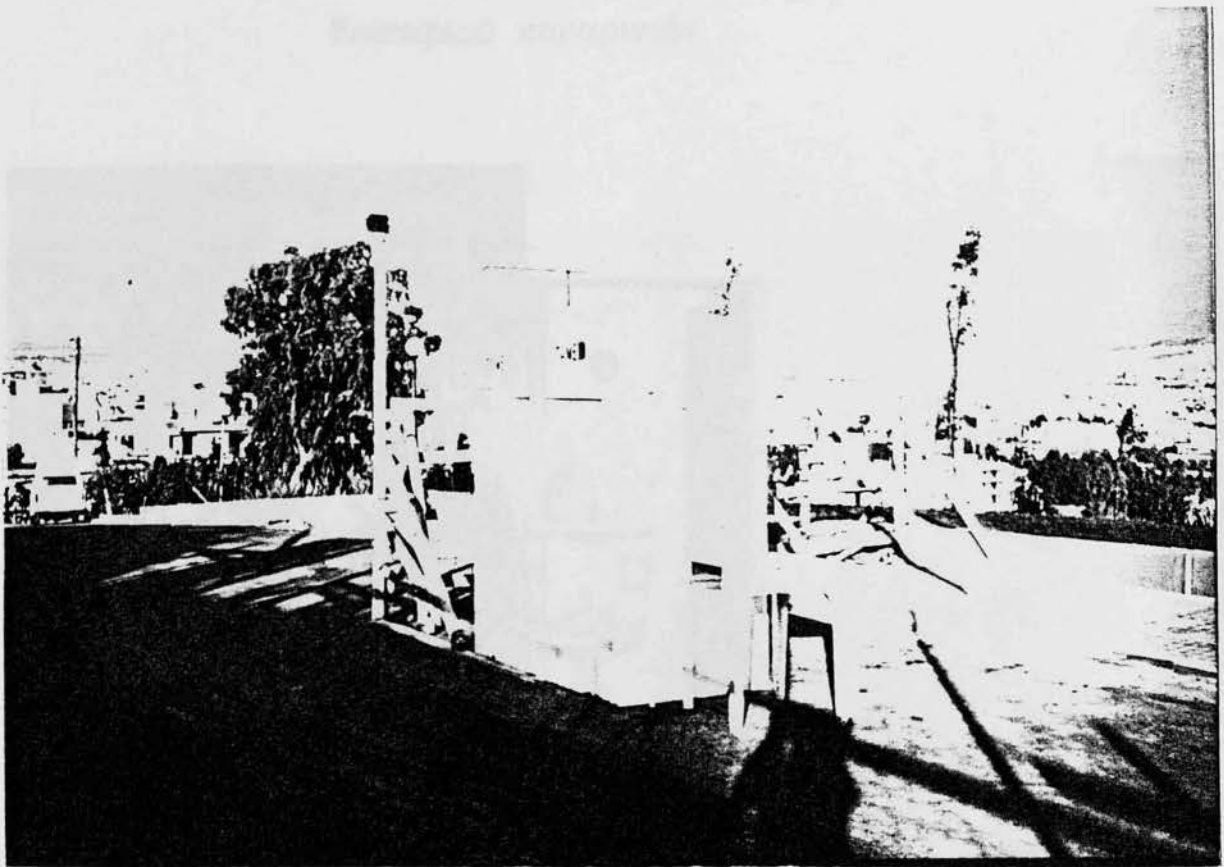

(Φωτ. 8)

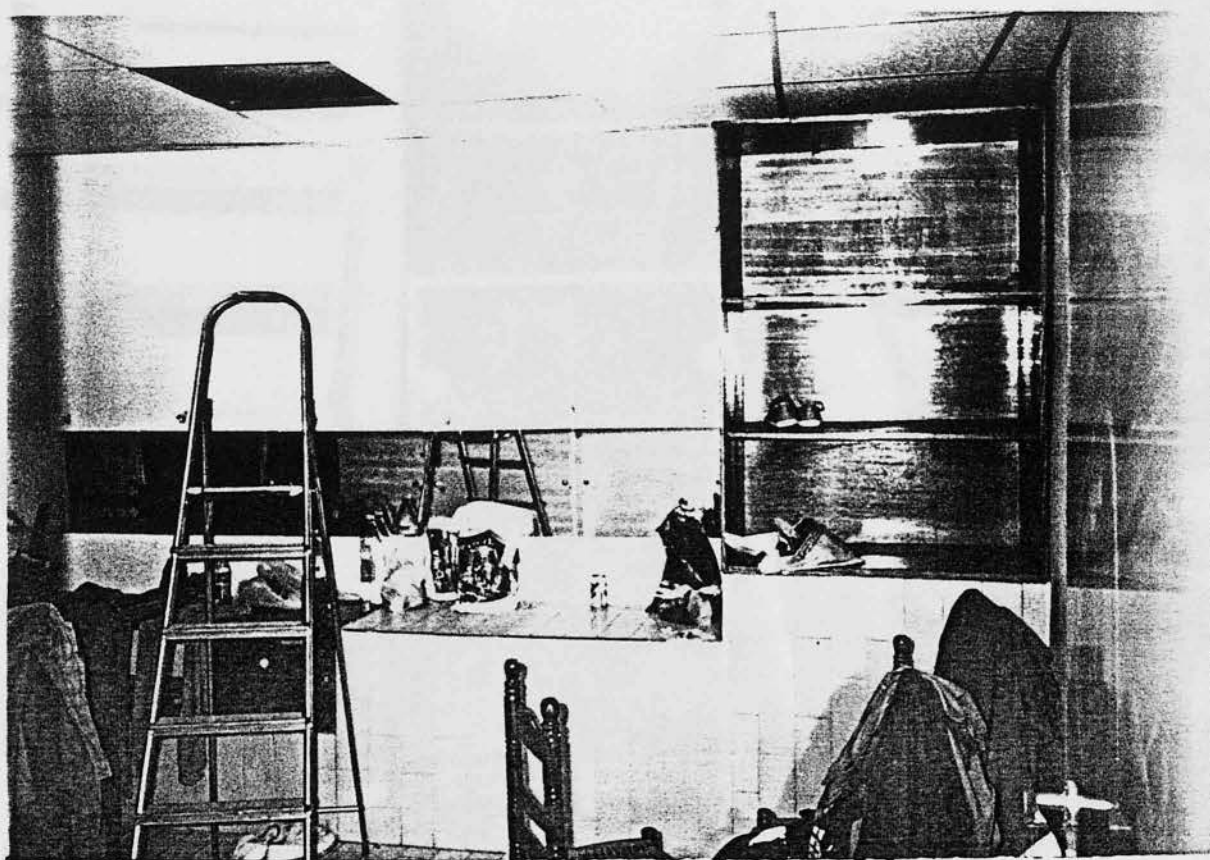
Φωτισμός

(Φωτ. 9)
Χειριστήριο

(Φωτ. 10)
Ταμείο

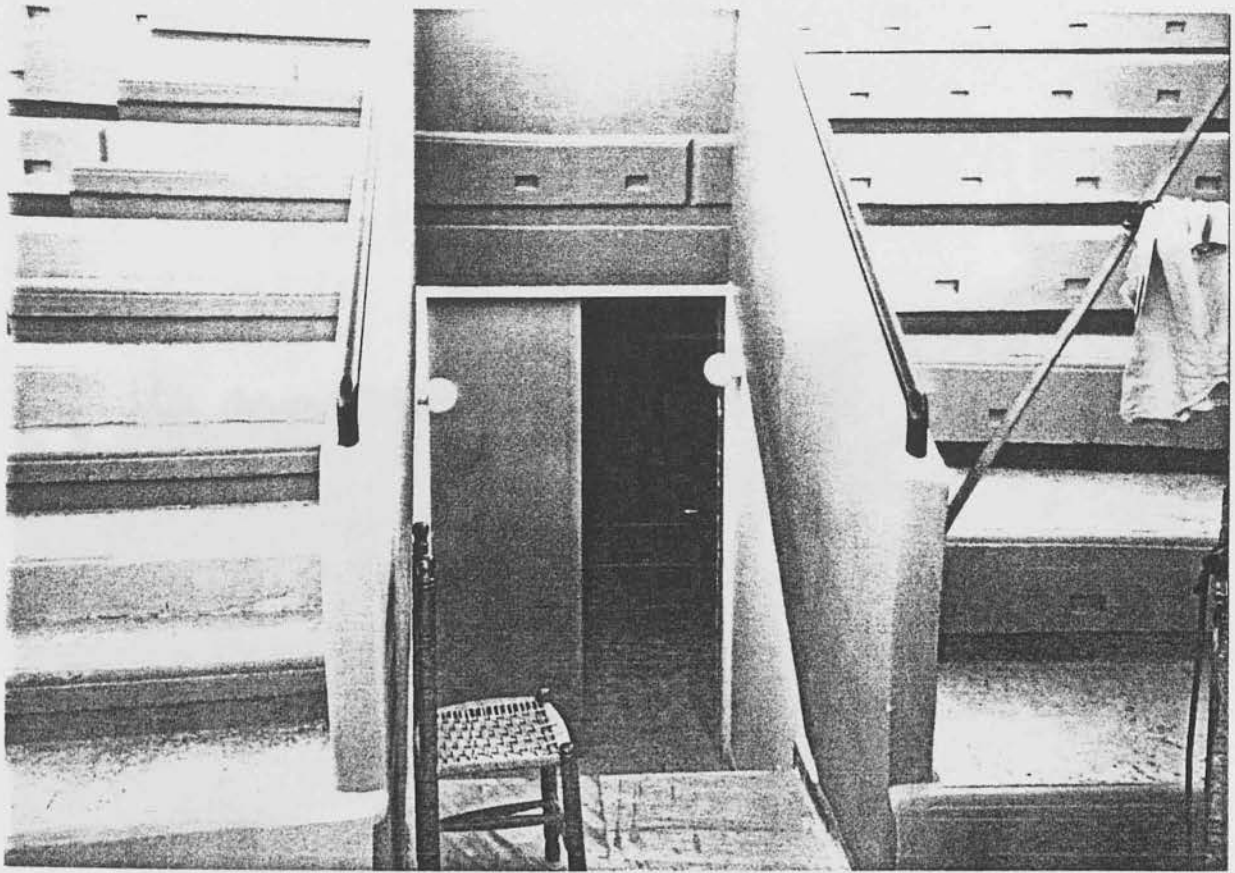
(Φωτ. 11)

Εσωτερικό καμαρινιών

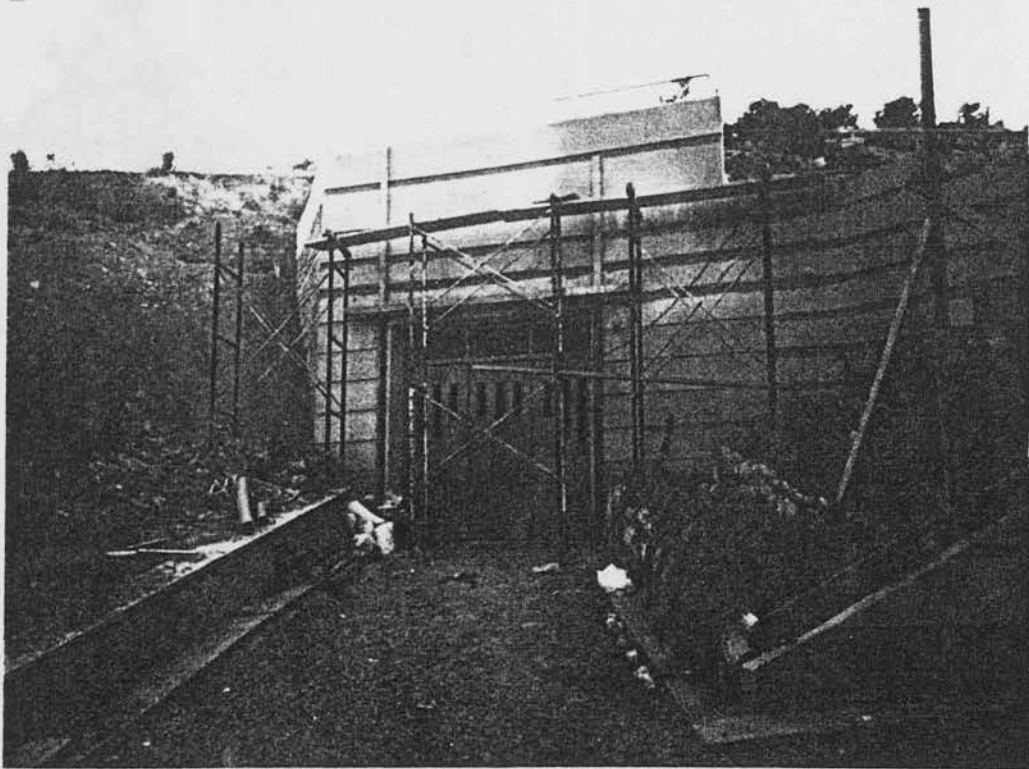
(Φωτ. 12)

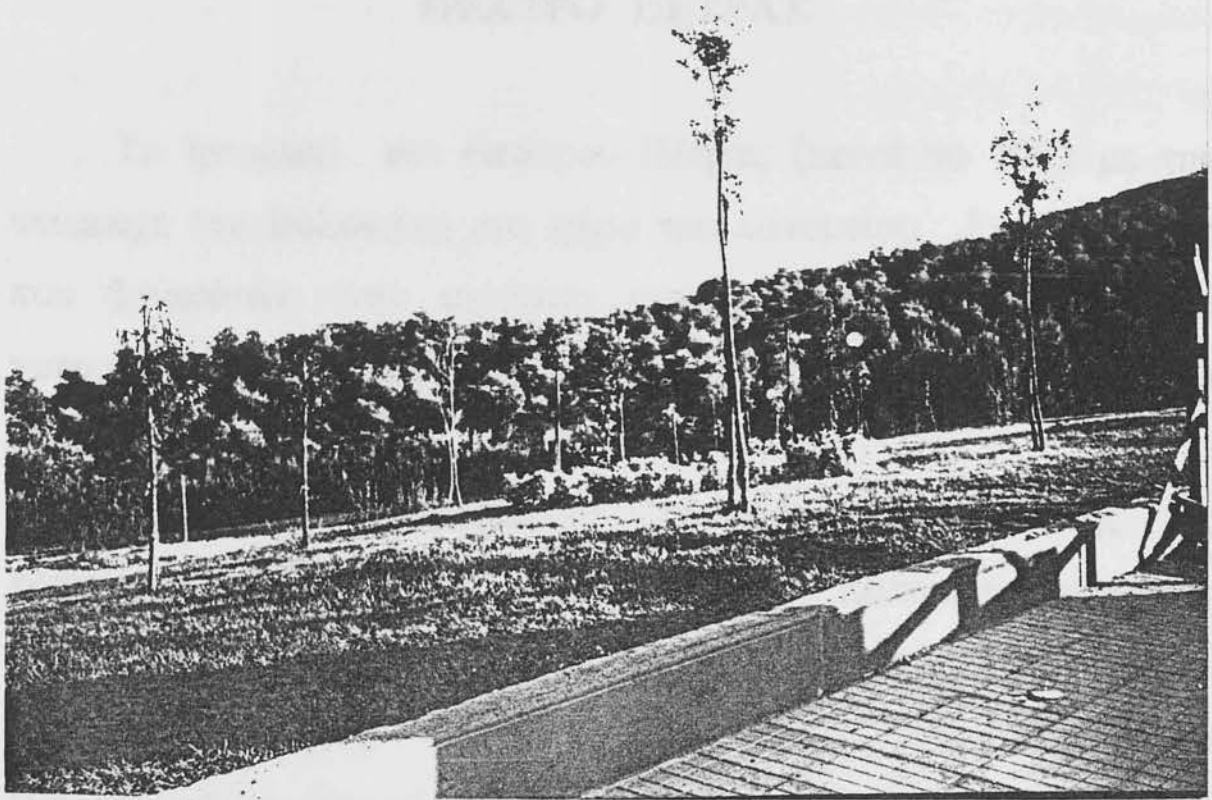
(Φωτ. 13)

Εξοδος των ηθοποιών για τη σκηνή.

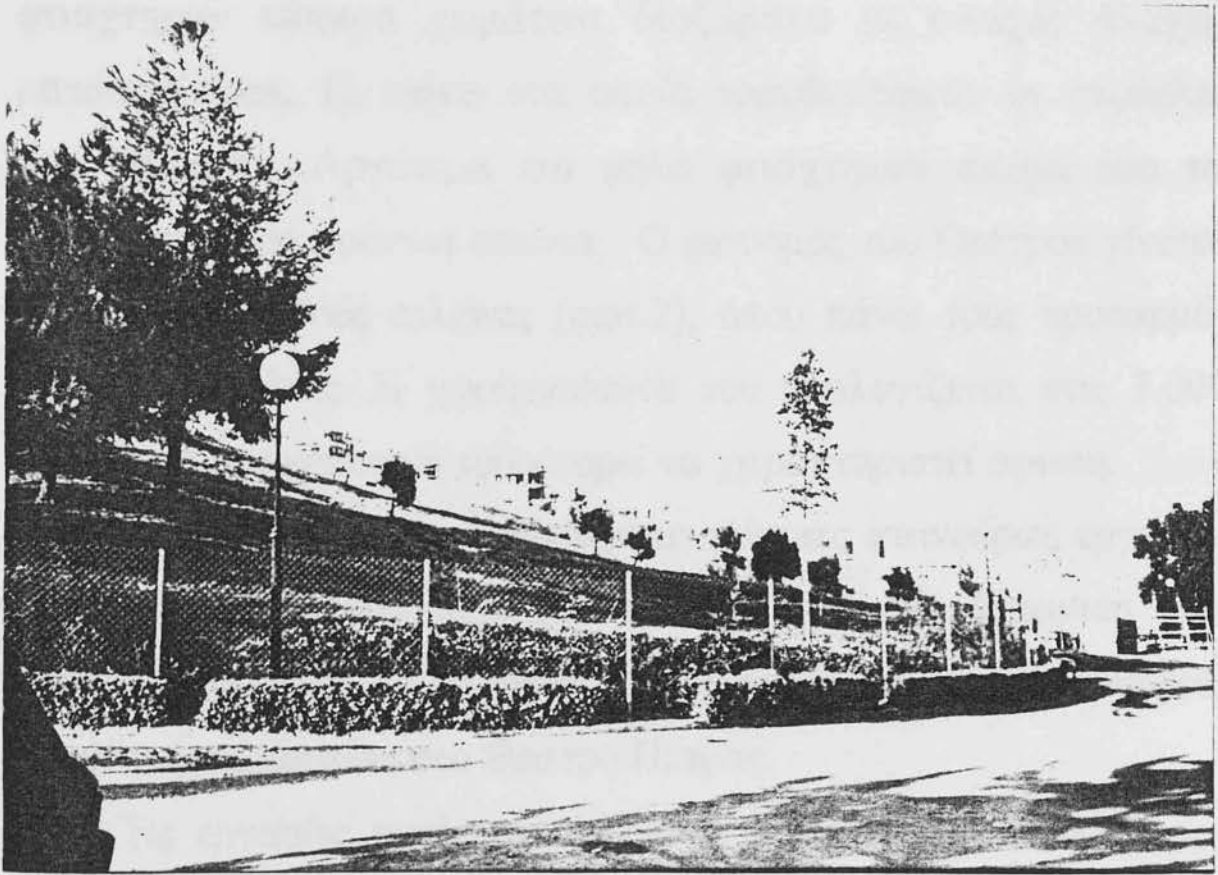
(Φωτ. 14)

Είσοδος ηθοποιών για καμαρίνια και κοινού για τουαλέτες.

(Φωτ. 15)

Καταπράσινοι χώροι γύρω από το Θέατρο

(Φωτ. 16)

ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΤΡΑΣ

Το Ιστορικό του Θεάτρου Πέτρας ξεκινά το 1982 με την επίσκεψη του Βολονάκη στο χώρο του λατομείου. Ένα λατομείο που βρισκόταν στην ευρύτερη περιοχή της Πετρούπολης και χρησιμοποιόταν μέχρι τότε ως χώρος εναπόθεσης μπάζων και διαφόρων σκουπιδιών.

Το 1983 με πρωτοβουλία του Δήμου Πετρούπολης (της τοπικής Αυτοδιοίκησης) καθαρίζεται το λατομείο και στον εξωτερικό του χώρο, δημιουργείται χώρος στάθμευσης και στήνεται πρόχειρος φωτισμός. Την ίδια χρονιά ο Βελονάκης ανεβάζει τον "Οιδίποδα" και έτσι γίνεται το βάπτισμα του Θεάτρου Πέτρας.

Η παράσταση του έργου αυτού δίνεται σε ένα χώρο που διαμορφώθηκε όπως ακριβώς ήθελε ο Βολονάκης. Συγκεκριμένα φτιάχτηκαν τέσσερα χωμάτινα διαζώματα με συνεχής αναχωματώσεις (φωτ. 1), πάνω στα οποία τοποθετήθηκαν οι καρέκλες των Θεατών. Αργότερα πιο ψηλά φτιάχτηκαν ακόμα δύο τα οποία χρησιμοποιούνται σπάνια. Ο φωτισμός του Θεάτρου γίνεται με έξι μεταλλικούς πιλώνες (φωτ.2), όπου πάνω τους προσαρμόζονται προβολείς. Η χωρητικότητα του υπολογίζεται στις 7.000 θέσεις ενώ η ακουστική του μπορεί να χαρακτηριστεί άριστη.

Το 1984 αρχίζουν να γίνονται κάποιες καινούριες εργασίες με σκοπό να έχουν πραγματοποιηθεί πριν την εμφάνιση των μπαλέτων μπουλόι τα οποία είχαν αποφασίσει να δώσουν μία και μοναδική παράσταση στο Θέατρο Πέτρας.

Τις εργασίες αυτές αποτελούσαν η τελειοποίηση του χώρου στάθμευσης (φωτ. 12), το άνοιγμα ενός δρόμου που οδηγούσε στο Θέατρο και τέλος η τοποθέτηση ορισμένων μεταλλικών

καμαρινιών για την εξυπηρέτηση του μπαλέτου (φωτ.4) καθώς και μιας ξύλινης σκηνής (φωτ. 3). Αργότερα το Θέατρο τέχνης ανεβάζει το έργο "Σφήγγες". Έτσι γίνεται ένα πρωτάκουστο φεστιβάλ στο χώρο του Θεάτρου.

Με ερέθισμα το γεγονός ότι η Αθήνα γίνεται πολιτιστική πρωτεύουσα, ο Γάλλος σκηνοθέτης Πήτερ Μπρουκ και ο Γερμανός σκηνοθέτης Πήτερ Στάινερ σε συνεργασία με το Υπουργείο Πολιτισμού, θέλουν το χώρο της "Πέτρας" για να παρουσιάσουν τις παραστάσεις τους. Και οι δύο σκηνοθέτες κατέληξαν στην επιλογή τους αυτή μετά από μία σχολαστικότερη επίσκεψη και άλλων θεατρικών χώρων όπως αυτόν του Λυκαβητού.

Μετά την επιλογή τους αυτή και προτροπή του κ. Μπρουκ φτιάχνεται ένα μικρό Θέατρο όμοιο με αυτό που υπήρχε στη πόλη Σεβινιόν της Γαλλίας (φωτ. 5, 6). Το Θέατρο αυτό φτιάχτηκε με τη συνεργασία του Υπουργείου Πολιτισμού και του Δήμου Πετρούπολης, στην δυτική πλευρά του λατομείου όπου ο βράχος έχει ύψος 100 μέτρων. Πρόκειται για μια μεταλλική κατασκευή, χωρητικότητας 1000 θέσεων που αποτελείται από τις 3 σχεδόν ημικυκλικές κερκίδες.

Κάθε κερκίδα έχει 16 σειρές πάνω στις οποίες έχουν προσαρμοστεί ξύλινες σανίδες που χρησιμοποιούνται ως καθίσματα (φωτ. 7). Οι ξύλινες σανίδες δεν καλύπτουν την επιφάνεια όλων των σειρών με αποτέλεσμα το κενό που μένει να αποτελεί τα σκαλοπάτια που σε οδηγούν στις θέσεις. Στις θέσεις επίσης μπορείς να φτάσεις ανεβαίνοντας από σκάλες που βρίσκονται στο πίσω μέρος της μεταλλικής κατασκευής (φωτ. 8).

Η σκηνή είναι από χώμα, κυκλικής μορφής ενώ θα μπορούσαμε να πούμε ότι οριοθετείται από ένα σωρό από πέτρες

που έχουν τοποθετηθεί δεξιά και αριστερά των κερκίδων (φωτ. 9). Για τις ανάγκες του έργου "Μεχαραμπάχα" που ανέβασε ο Γάλλος σκηνοθέτης δημιουργήθηκε στο χώρο της σκηνής μια τεχνητή λίμνη καθώς και ένα ποτάμι λίγο πιο πίσω. Ακόμα και τώρα κάποιος που θα το επισκεπτεί μπορεί να δει τα ίχνη που άφησε αυτή η παράσταση (φωτ. 5). Τέλος πάνω στις κερκίδες τοποθετήθηκαν κάποιοι προβολείς που αποτέλεσαν και το μόνιμο φωτισμό του μικρού Θεάτρου.

Στη συνέχεια ο Γερμανός σκηνοθέτης Στάινερ θέλησε να παρουσιάσει στο χώρο της Πέτρας την τριλογία του Αισχύλου "Ορέστια". Δεν ήθελε όμως να την παρουσιάσει ούτε στο χώρο που έφτιαξε ο Βολονάκης ούτε στο Θέατρο του Γάλλου Μπρουκ. Γι' αυτό έφτιαξε μια εξέδρα από μπετόν στην είσοδο του λατομείου πάνω στην οποία έβαλε την ορχήστρα (φωτ. 11). Ακριβώς πίσω από την ορχήστρα και με θέα την Αθήνα τοποθέτησε μια άλλη μεταλλική κατασκευή που αποτέλεσε το φέροντα οργανισμό ενός καινούργιου Θεάτρου. Αντίστοιχα μπροστά από την εξέδρα τοποθετήθηκαν τα σκηνικά όπου σε κάποια στιγμή του έργου αυτά έφευγαν και οι θεατές αντίκρυσαν την Αθήνα. Το Θέατρο αυτό αργότερα μεταφέρθηκε στο λατομείο του Βύρωνα.

Πολλοί επώνυμοι άνθρωποι επισκέφθηκαν το Θέατρο Πέτρας, ανάμεσά τους ο Κουν, ο κριτικός Γεωργουσόπουλος και ο αρχιτέκτονας Αντωνάκης οι οποίοι κατέληξαν στη γνώμη ότι ο χώρος του λατομείου δεν χρειάζεται καμία απολύτως επέμβαση. Η άγρια ομορφιά του, οι επιβλητικοί του βράχοι και η υπέροχη θέα είναι ότι πολυτιμότερο έχει να προσφέρει και σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να καταστραφεί από το ανθρώπινο χέρι.

Μ' αυτή την άποψη συμφώνησε και ο η τοπική αυτοδιοίκηση του

Δήμου Πετρούπολης και γι' αυτό το λόγο δεν έκανε καμία περαιτέρω διαμόρφωση στο χώρο του λατομείου.

Αυτή τους την απόφαση υποστηρίζει και το γεγονός της πρόχειρης τοποθέτησης κάποιων καμαρινιών τα οποία νομίζουμε ότι δεν εξυπηρετούν τους καλλιτέχνες που δίνουν παραστάσεις με αποτέλεσμα σε κάθε τους παράσταση να φέρνουν μαζί τους και κάποια τροχόσπιτα. Επίσης πρόχειρες και σχεδόν ακατάλληλες είναι οι τουαλέτες που έχουν τοποθετηθεί για ηθοποιούς και κοινό στο αριστερό μέρος της εισόδου (φωτ. 13, 14). Η δεντροφύτευση είναι ανύπαρκτη ενώ το μόνο που υπάρχει είναι δύο πεύκα που θα μπορούσε να πει κανείς ότι φύτεψαν από μόνα τους και 5-6 ακόμα που φυτεύτηκαν από το Δήμο για να καλύψουν τη θέα ενός σπαστήρα (φωτ. 14).

Πιστεύουμε ότι γενικότερα ο χώρος του λατομείου θα μπορούσε να αναπλαστεί καλύτερα και να φτιαχτεί ένα πολύ πιο όμορφο Θέατρο. Όμως το σίγουρο είναι ότι η τέχνη του Θεάτρου δε συμβαδίζει με την αρχιτεκτονική του.

Και όπως είπε και ο Κάρολος Κουν:

... Δεν κάνουμε Θέατρο για το θέατρο
Δεν κάνουμε θέατρο για να ζήσουμε.
Κάνουμε Θέατρο
για να πλουτίσουμε τους εαυτούς ας,
το κοινό που μας παρακολουθεί
κι όλοι μαζί
να βοηθήσουμε να δημιουργηθεί
ένας πλατύς, ψυχικά πλούσιος και ακέραιος
πολιτισμός στον τόπο μας ...

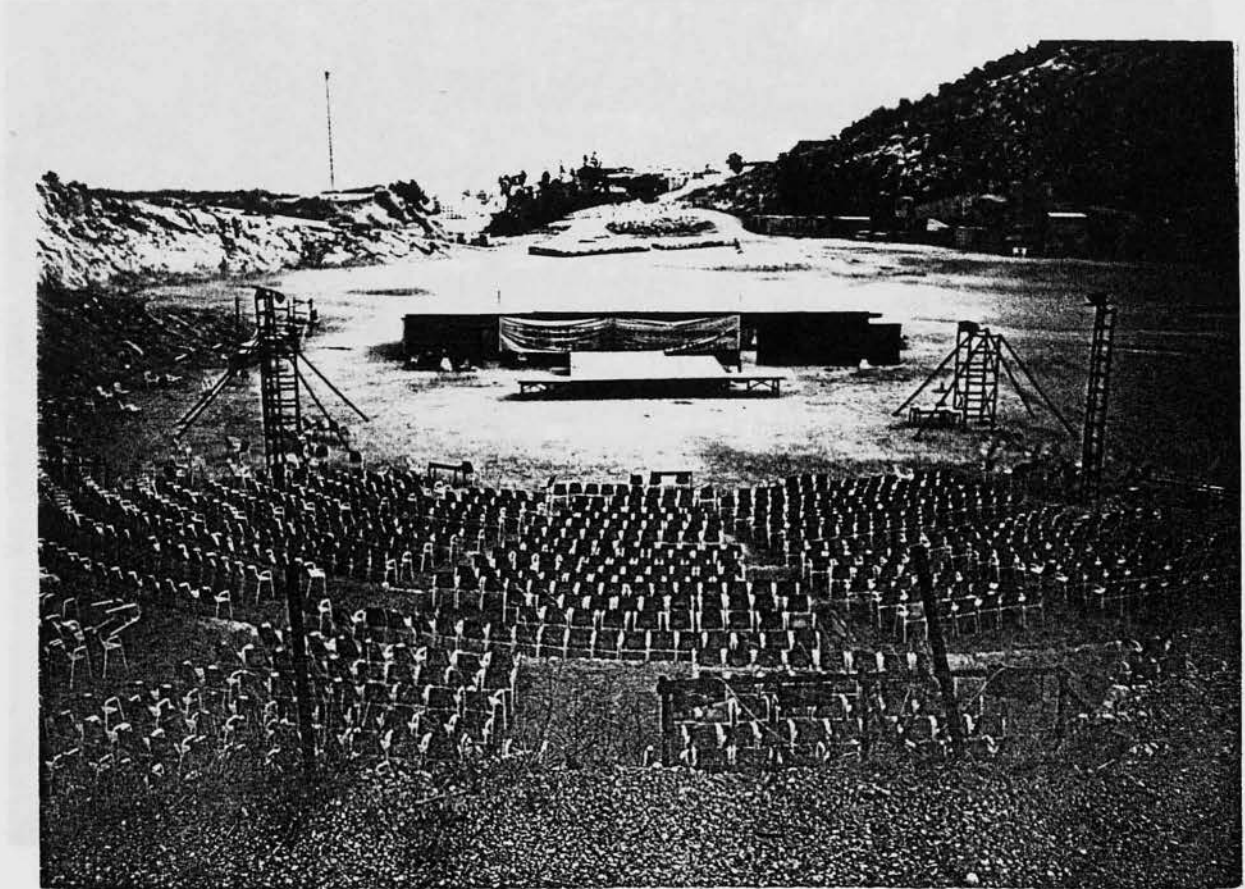
ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

BIBΛΙΟΘΗΚΗ
ΤΕΙ ΠΕΙΡΑΙΑ

Για να μπορέσει να επιτευχθεί ο παραπάνω στόχος προτείνουμε:

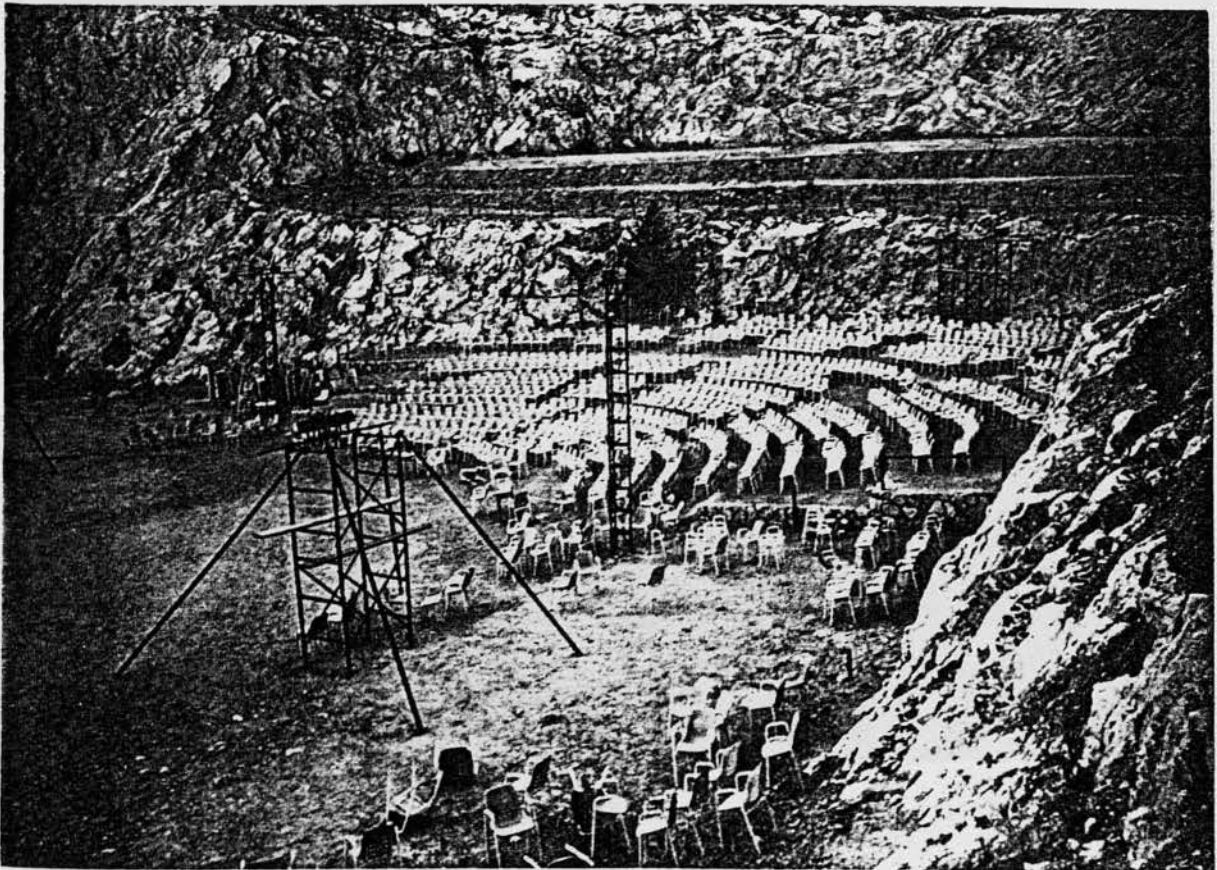
- Συντήρηση του μικρού μεταλλικού Θεάτρου.
- Τοποθέτηση βοηθητικών χώρων (καμαρίνια, τουαλέτες, αποθήκες, κυλικείο).
- Δεντροφύτευση του χώρου.
- Δημιουργία πέτρινων κερκίδων πάν στα χωμάτινα διαζώματα ή αντικατάσταση των πλαστικών καθισμάτων.
- Πρόσληψη φύλακα για την προστασία του Θεάτρου.
- Κατασκευή καινούρια σκηνης.

Θέατρο Πέτρας

(Φωτ. 1)

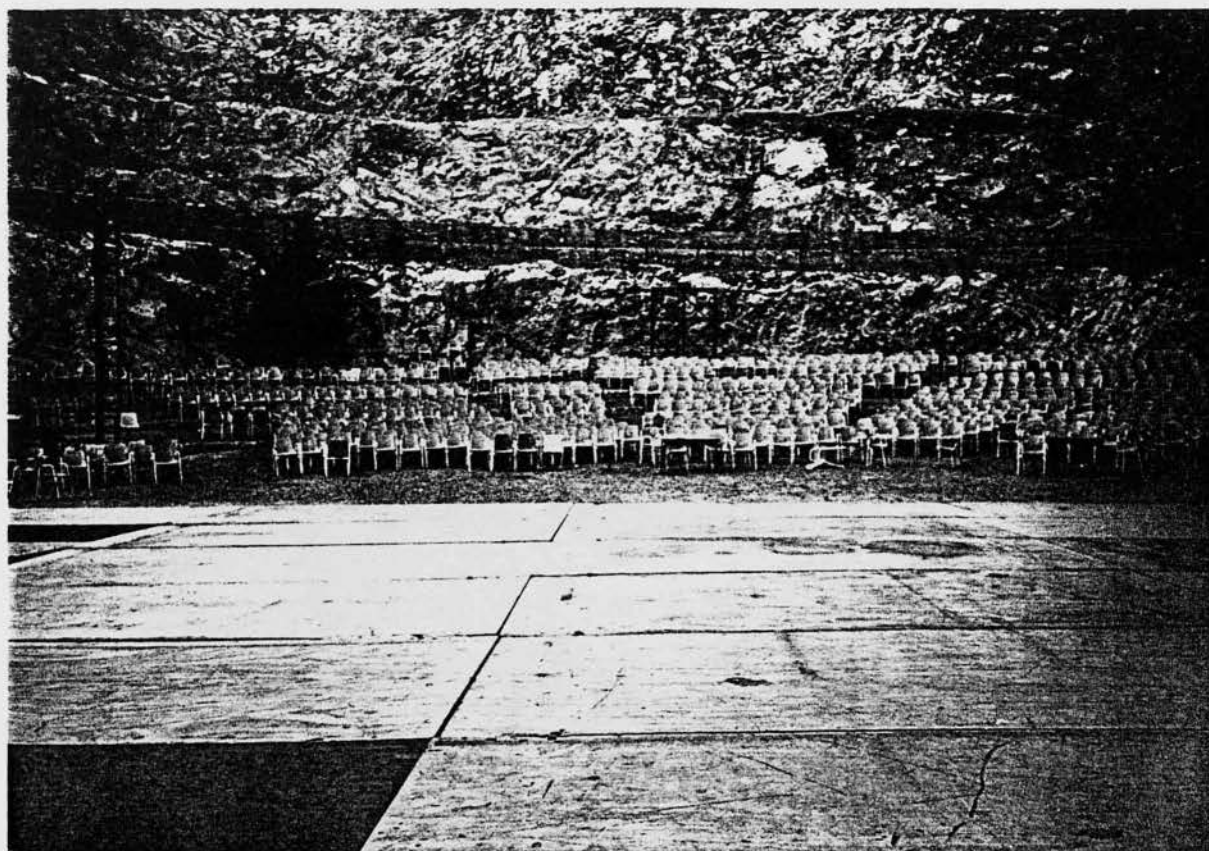
Πανοραμικές όψεις του Θεάτρου που διαμόρφωσε ο Βολονάκης

(Φωτ. 2)

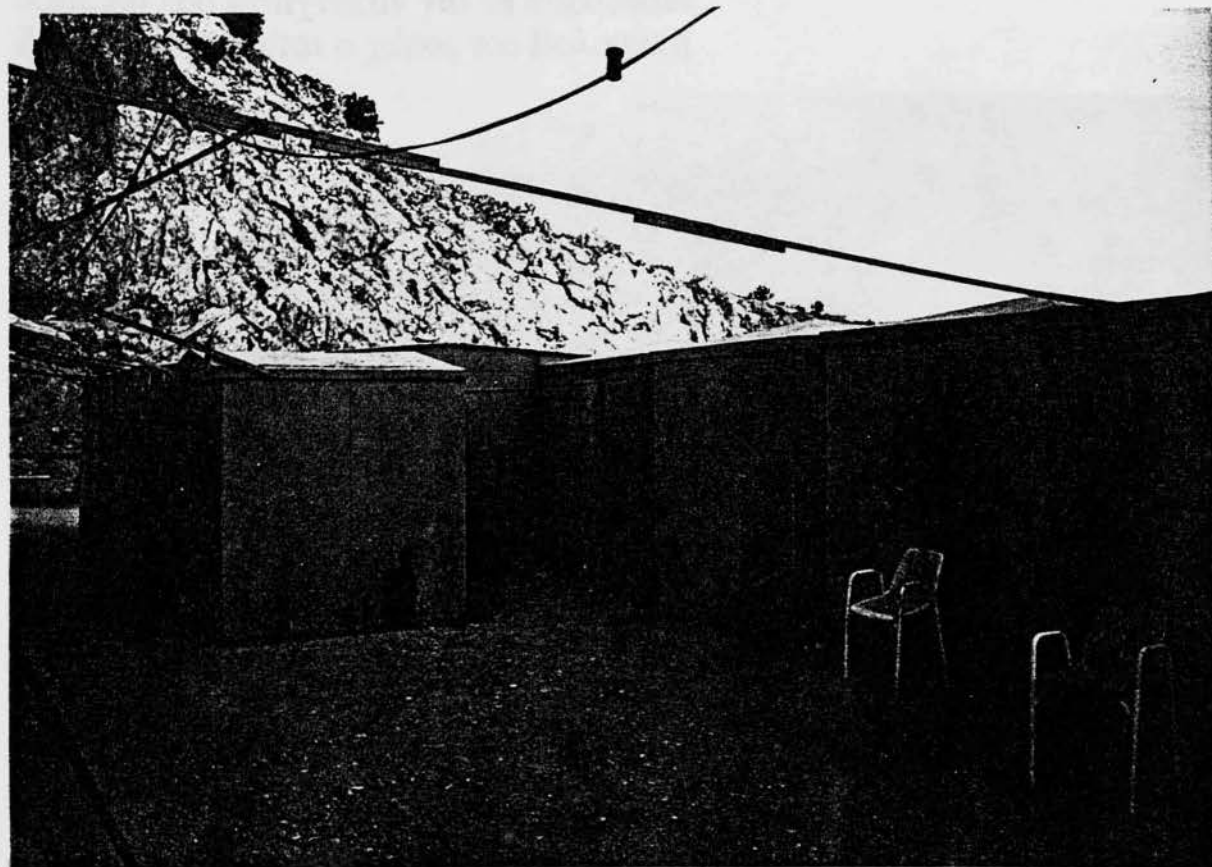
Πιλώνες φωτισμού

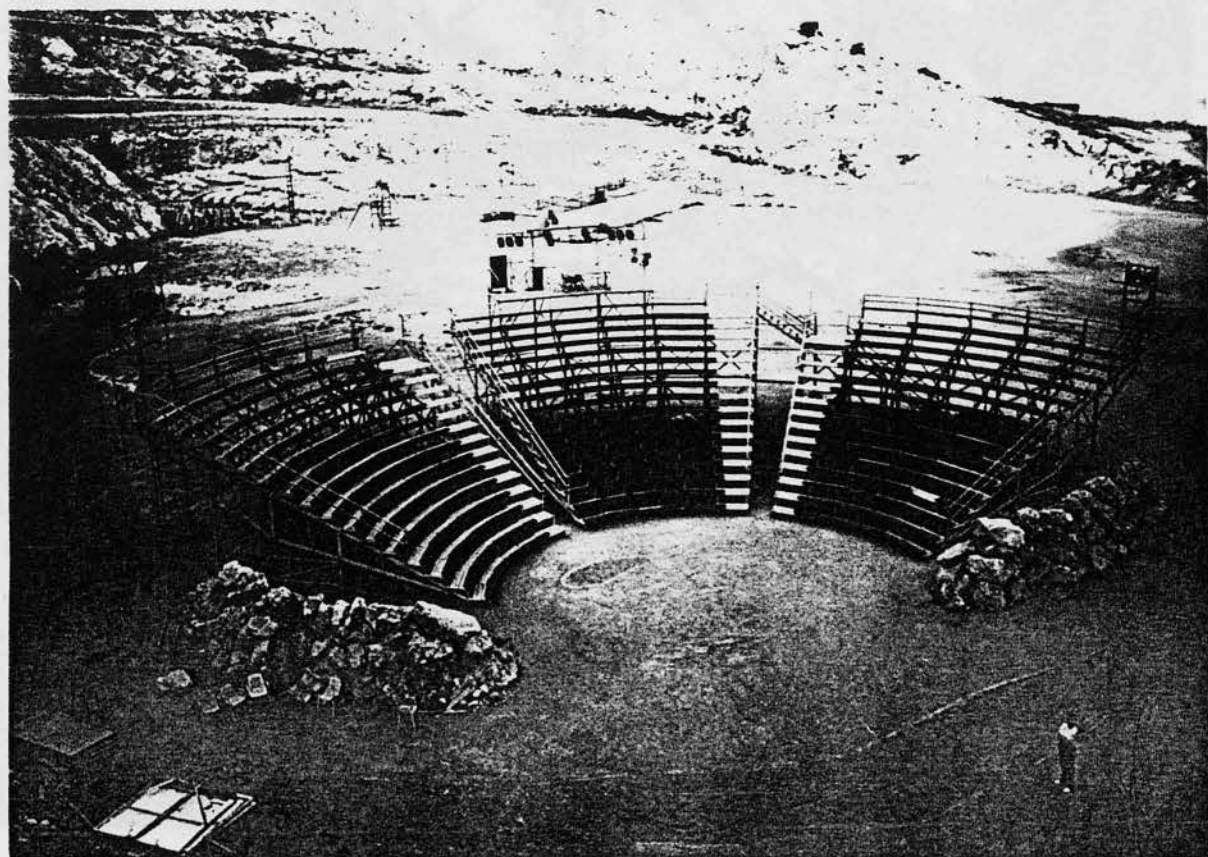
(Φωτ. 3)

Ξύλινη σκηνή

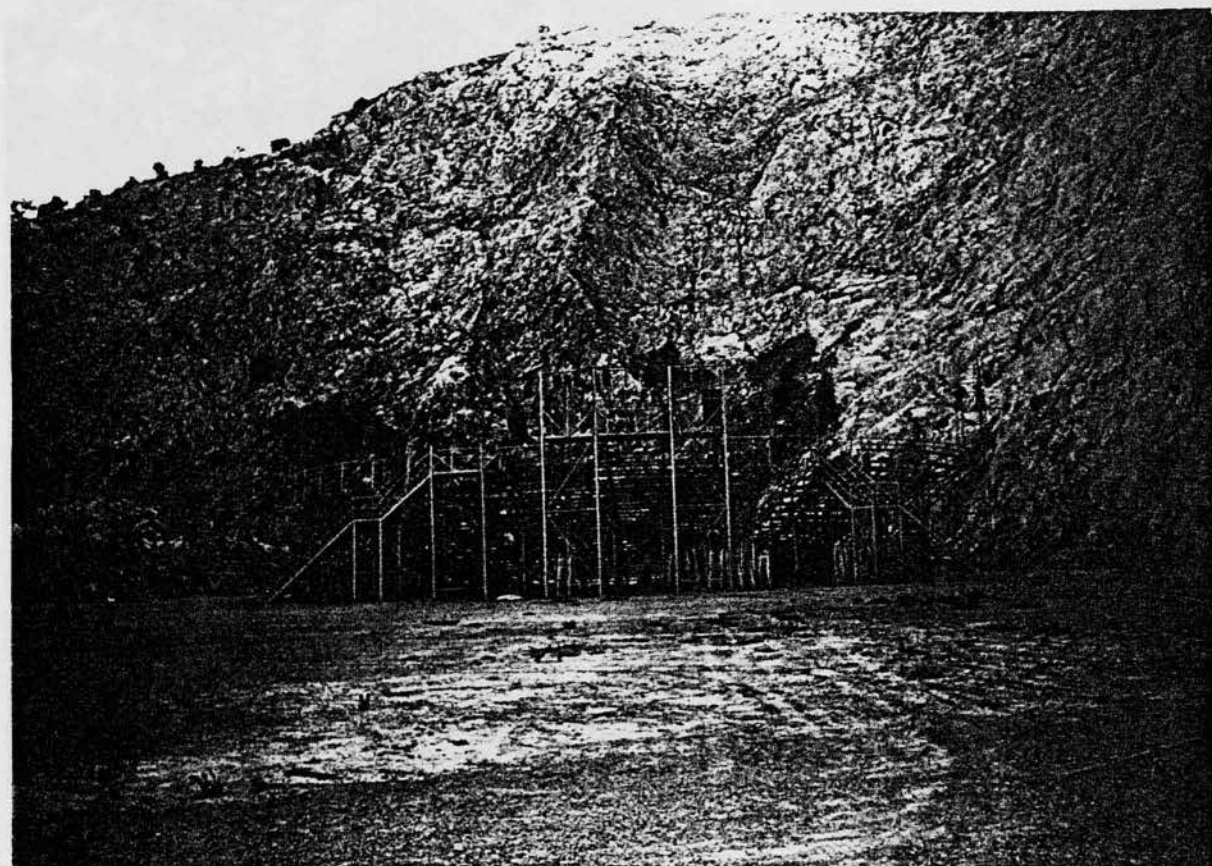
(Φωτ. 4)

Καμαρίνια

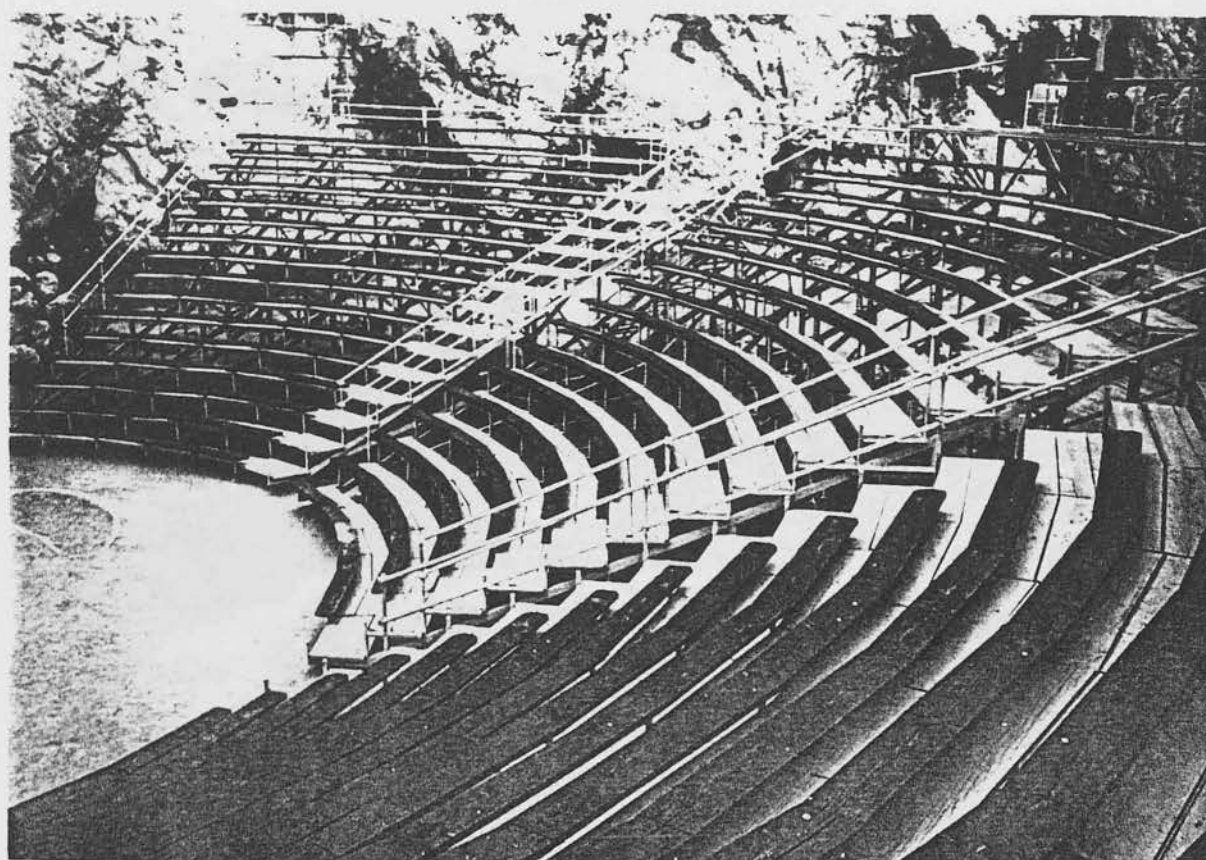
(Φωτ. 5)

Πανοραμική όψη του μεταλλικού Θεάτρου που φτιάχτηκε για τη παράσταση του Γάλλου Μπρουκ. Διακρίνονται τα ίχνη της τεχνητής λίμνης και του ποταμού που φτιάχτηκαν για τη παράσταση. Στο βάθος φαίνεται ο χώρος του Βολονάκη.

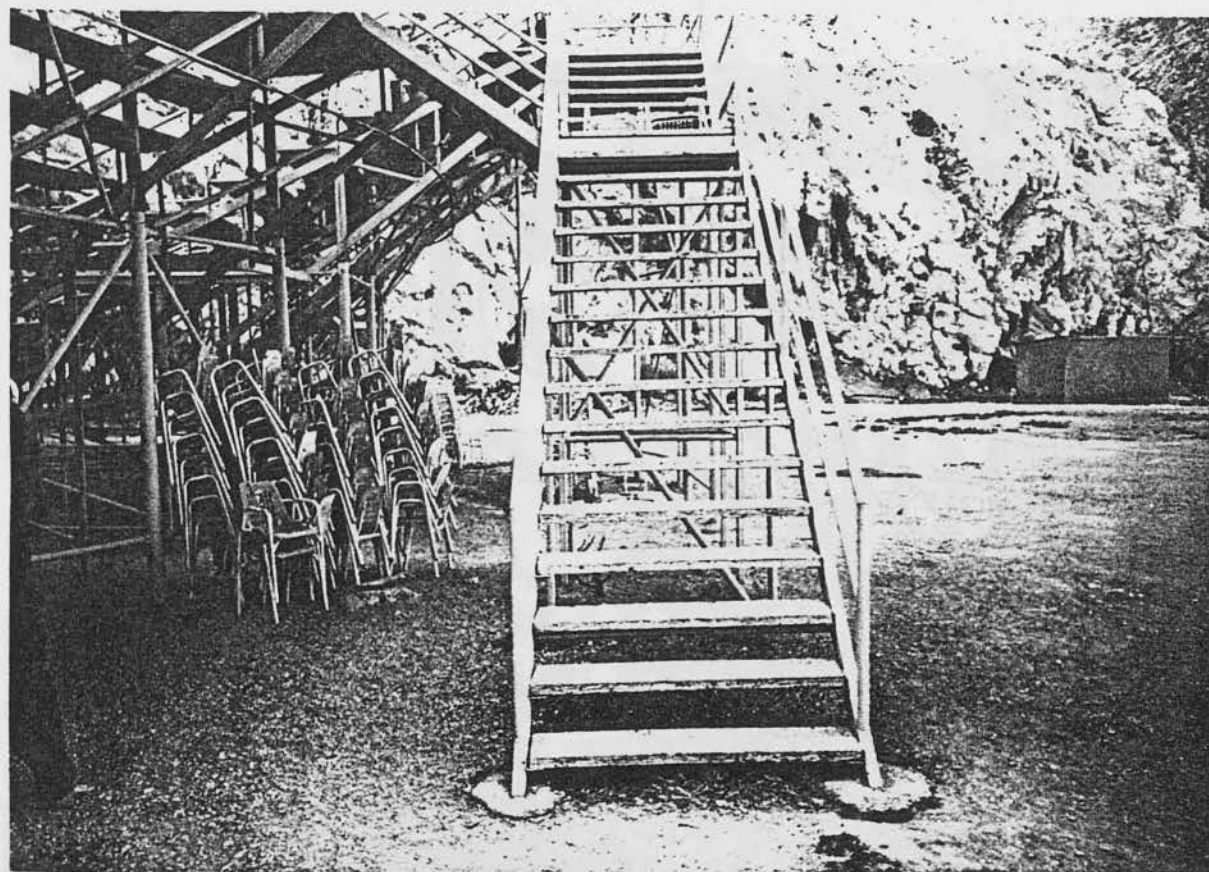
(Φωτ. 6)

Πίσω όψη Θεάτρου

(Φωτ. 7)

Σκηνή - Εύλινα καθίσματα

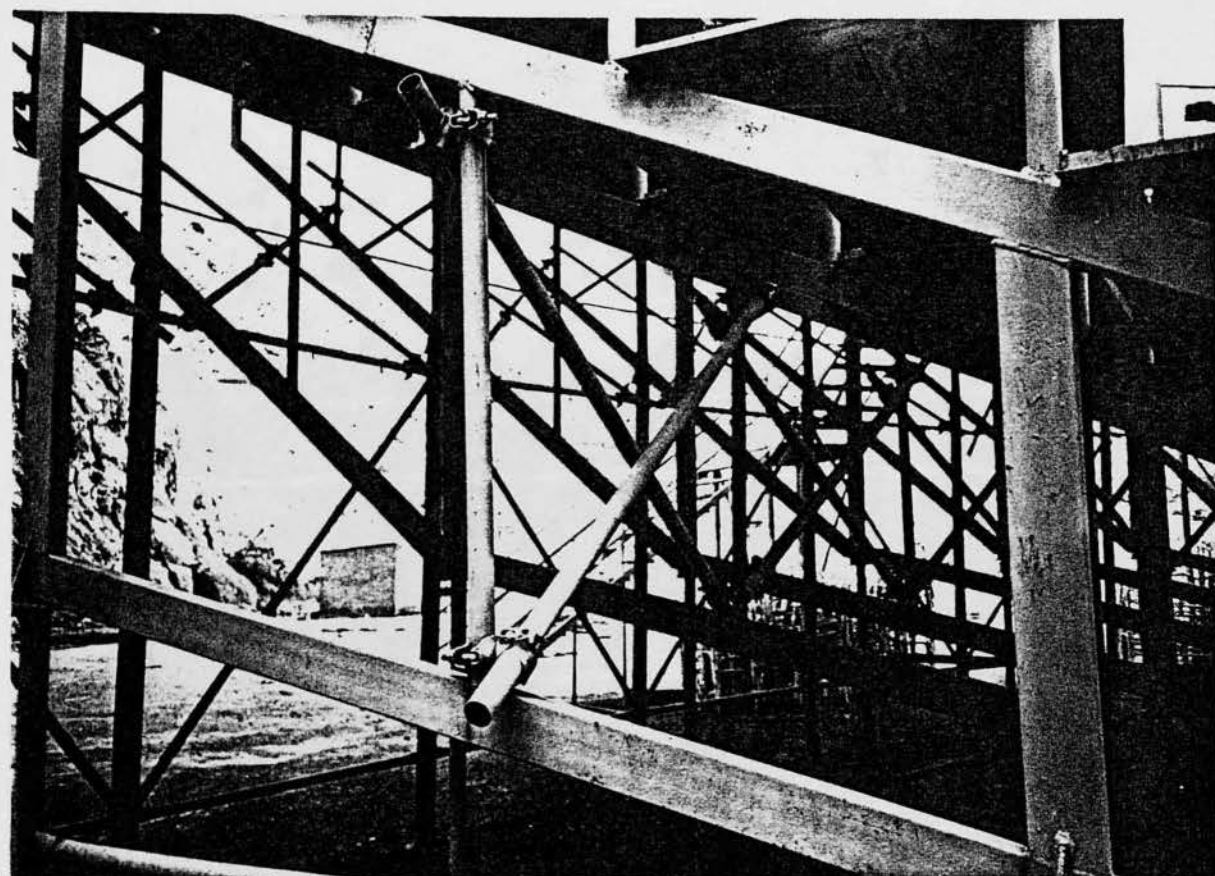
(Φωτ. 8)

Μεταλλική σκάλα στο πίσω μέρος του Θεάτρου για την είσοδο και έξοδο των Θεατών

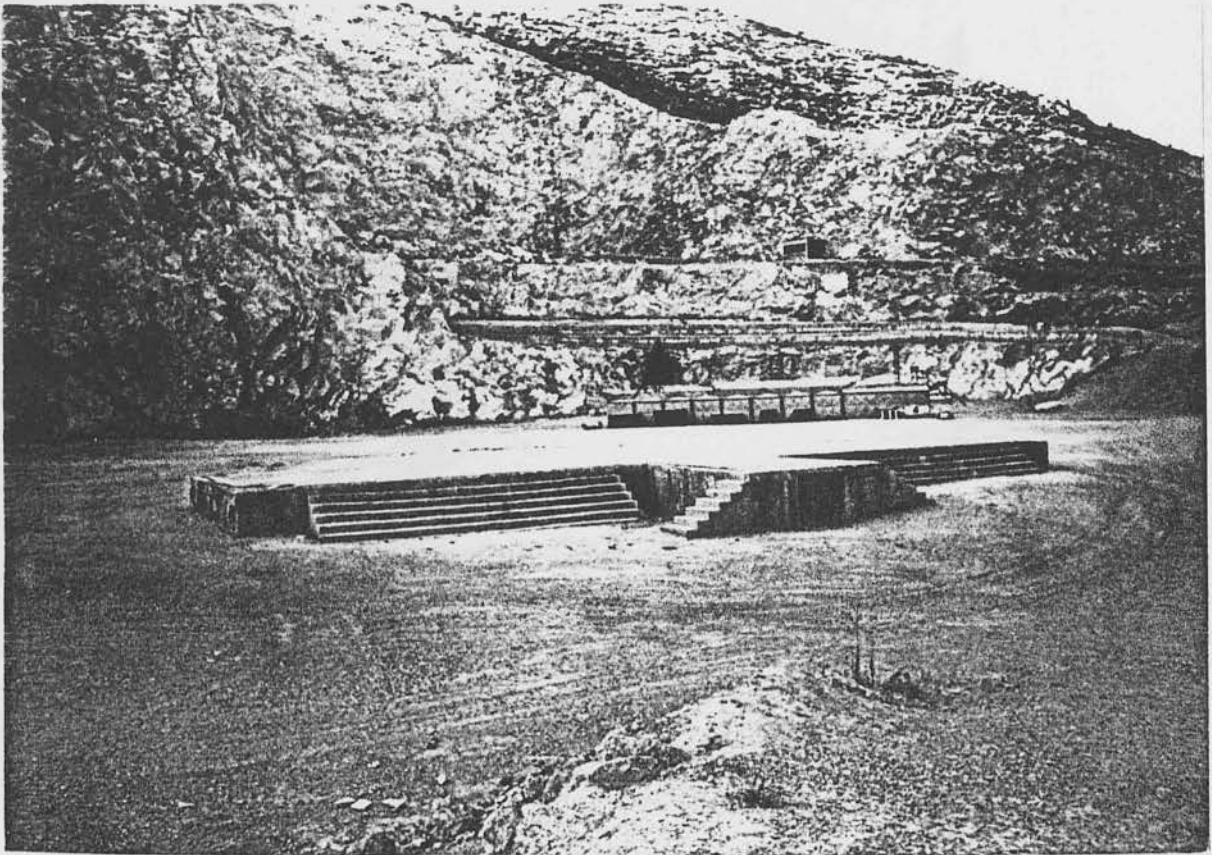
(Φωτ. 9)

Ο σωρός από πέτρες που οριοθετεί τη σκηνή.

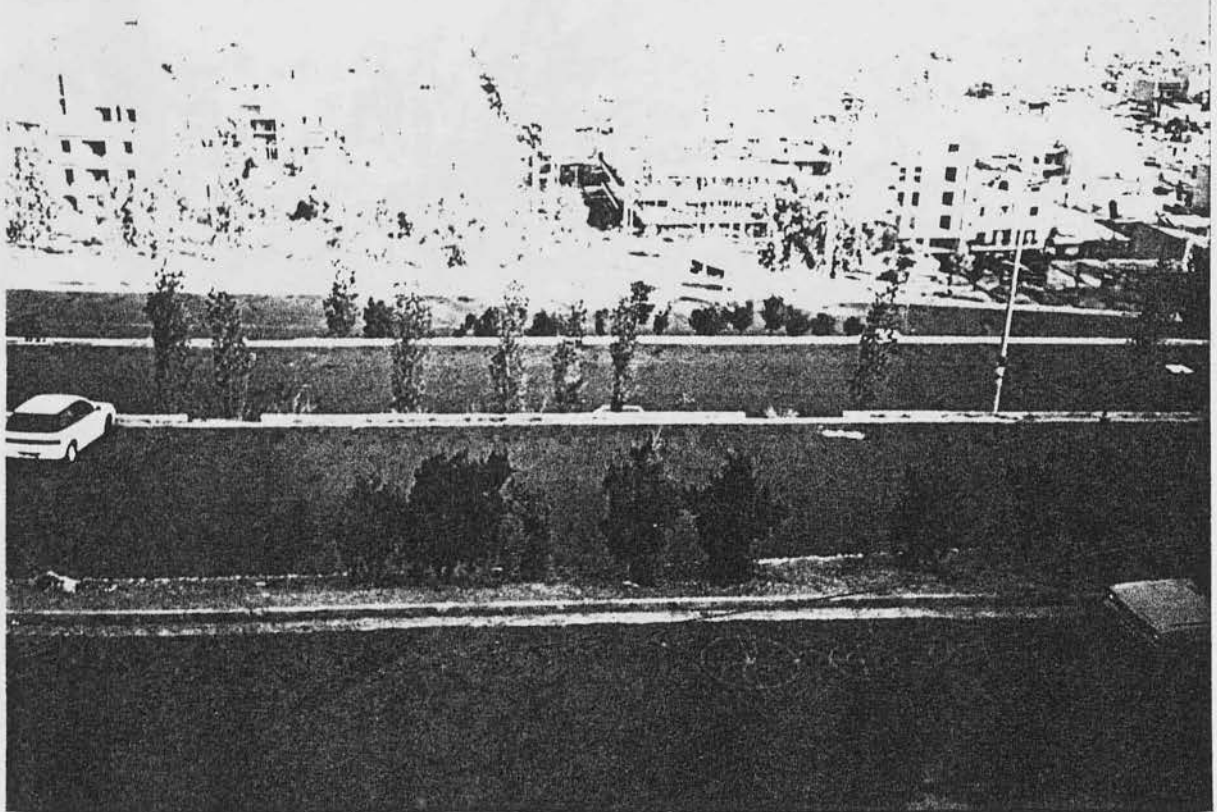
(Φωτ. 10)

Κατασκευαστικές λεπτομέρειες του φέροντα οργανισμού του Θεάτρου

(Φωτ. 11)

Μπετονένια εξέδρα του Στάινερ

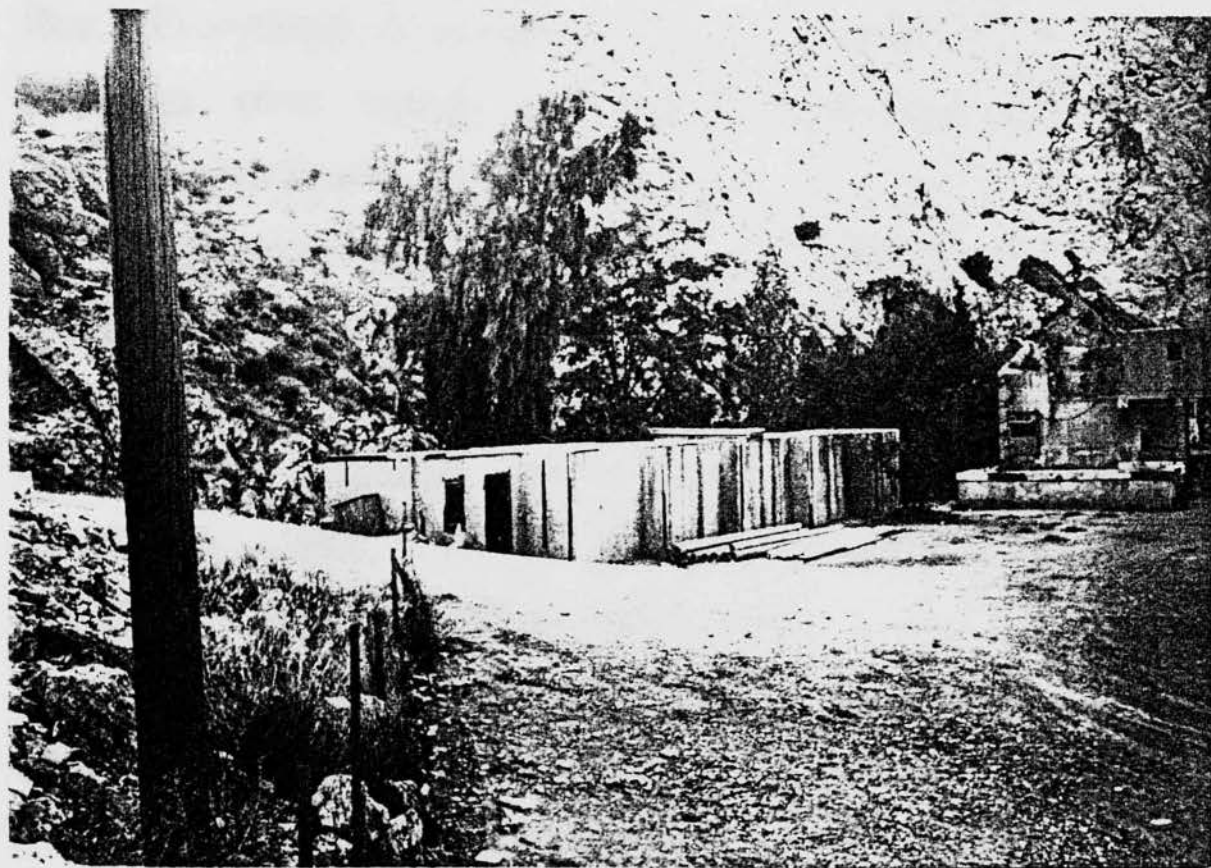
(Φωτ. 12)

Χώρος στάθμευσης

(Φωτ. 13)

Είσοδος

(Φωτ. 14)

Τουαλέτες - Αποθήκες - Λιγιστή φύτευση

ΘΕΑΤΡΟ ΒΥΡΩΝΑ

Το ανοικτό Θέατρο "Βράχων κατασκευάστηκε το 1986 στο χώρο των παλαιών λατομείων "Εργάνη" με συνεργασία του Δήμου Βύρωνα και του ΥΠΕΧΩΔΕ.

Ο λατομικός χώρος που ανήκει στην ευρύτερη περιοχή του βουνού του Υμηττού, μετά την ανορθόδοξη εκμετάλλευση του δεν προσφερόταν για την τοποθέτηση του Θεάτρου. Έτσι έγινε εξυγίανση του εδάφους, με συνεχείς επιχωματώσεις και επιστρώσεις με 3Α. Αφού το υλικό συμπιέστηκε και ο χώρος ήρθε σε μία σχετικά επίπεδη επιφάνεια, έγινε η έδραση του Θεάτρου. Ο φέρων οργανισμός του Θεάτρου είναι μια μεταλλική κατασκευή, 51 δικτυωμάτων, που μεταφέρθηκε από το Θέατρο Πέτρας του Δήμου Πετρούπολης (φωτ. 2). Η μεταλλική αυτή κατασκευή δεν έμεινε η ίδια. Ενισχύθηκε σε ορισμένα σημεία της με διάφορους τρόπους ώστε να είναι ικανή να φέρει τα φορτία των θεατών. Συγκεκριμένα έγιναν:

α) συγκολλήσεις ορισμένων κομβοελασμάτων, β) υποστηλώσεις κόμβων σε διάφορες θέσεις με την τοποθέτηση μεταλλικών στύλων ίδιας διατομής με τους υπάρχοντες και γ) ενισχύσεις στα σημεία έδρασης των κλιμάκων στα πλατύσκαλα με τη συγκόλληση μεταλλικών λαμών, για την ασφαλέστερη μεταβίβαση των φορτίων των κλιμάκων στους αντίστοιχους στύλους.

Η κάτοψη του Θεάτρου είναι ένα πλήρες ημικύκλιο εξωτερικής διαμέτρου 53,00 μέτρων και εσωτερικής 22,00 μέτρων.

Η σκηνή είναι χωμάτινη και βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με το περιβάλλον έδαφος (Φωτ. 1). Το μπροστινό της μέρος οριοθετείται από ένα πέτρινο ημικύκλιο ενώ το πίσω μέρος αφήνεται ελεύθερο

για το στήσιμο των σκηνικών. Οι κερκίδες φτάνουν σε ύψος 7,00 μέτρων και περιλαμβάνουν 20 σειρές με ενδιάμεσο διάδρομο κυκλοφορίας 1,60 μέτρων (φωτ. 3, 4). Ο διάδρομος αυτός χωρίζει το Θέατρο σε δύο διαζώματα των 15 και 5 σειρών αντίστοιχα. Περιμετρικά στο πάνω και κάτω διάζωμα υπάρχουν δύο ακόμα διαδρόμοι ίδιου πλάτους. Στον πάνω διάδρομο είναι τοποθετημένοι οι πιλώνες φωτισμού καθώς και ένα μικρό δωμάτιο χειριστηρίου (φωτ. 3, 4, 5). Οι θεατές για να ανεβαίνουν στις κερκίδες χρησιμοποιούν τέσσερα κλιμακóstασια τα οποία είναι συμμετρικά διατεταγμένα στη κάτοψη του Θεάτρου καθώς και τέσσερις σκάλες στο πίσω μέρος των κερκίδων που έχουν έξοδο στον ενδιάμεσο διάδρομο τους (φωτ. 6, 7, 8).

Τα καθίσματα τα δάπεδα κυκλοφορίας και οι βαθμίδες είναι από λευκή ξυλεία, πολύ καλά βιδωμένα στο μεταλλικό σκελετό (φωτ.9). Στην ανατολική πλευρά των κερκίδων του θεάτρου βρίσκεται ένα κτίριο που στεγάζει το κυλικείο, τα καμαρίνια των καλλιτεχνών και τις τουαλέτες του κοινού, οι οποίες βρίσκονται υπό κατασκευή (φωτ. 10). Οι τουαλέτες προσωρινά λειτουργούν σ' ένα κτίριο στην βορειοανατολική πλευρά (φωτ. 11). Το κοινό μπαίνει στον περιβάλλοντα χώρο του Θεάτρου από μια ελεγχόμενη είσοδο. Περνώντας την είσοδο αυτή και προχωρώντας προς το κυρίως Θέατρο συναντά έναν δενδροφυτευμένο χώρο με τρεις ακόμα εισόδους που το οδηγεί στις πίσω σκάλες των κερκίδων (φωτ. 12, 13). Στον περίγυρο του Θεάτρου υπάρχει ακόμα ένας μεγάλος χώρος στάθμευσης για τα αυτοκίνητα των θεατών και των καλλιτεχνών, καθώς και για τα φορτηγά που μεταφέρουν τα σκηνικά και τις προμήθειες του κυλικείου (φωτ.14).

Το Θέατρο έχει προβλεφθεί να λειτουργεί τις θερινές περιόδους για πολιτιστικές εκδηλώσεις και έχει μέγιστη χωρητικότητα 2.500 Θεατές. Ο αριθμός αυτός είναι υπερβολικός αν αναλογιστεί κανείς ότι ο φέρων οργανισμός, τα ξύλινα καθίσματα και δάπεδα κυκλοφορίας χρειάζονται συντήρηση, κάτι που στην επίσκεψή μας δεν φαινόταν να είχει γίνει.

Γίνεται εύκολα κατανοητό ότι η κατασκευή του Θεάτρου δεν έχει προσεχθεί και έχει αυθαίρετα τοποθετηθεί στο χώρο του λατομείου. Οι βοηθητικοί χώροι δεν έχουν διαμορφωθεί έτσι όπως έχει προβλεφθεί στο σχέδιο γενικής διάταξης. Μέχρι πρόσφατα οι χώροι αυτοί δεν υπήρχαν καν γύρω από το Θέατρο και σαν καμαρίνια χρησιμοποιούσαν κάποιο βαγόνι τραίνου που είχαν μεταφερθεί στο λατομείο (φωτ. 11).

Για να μπορέσει ο χώρος αυτό να διαμορφωθεί καλύτερα και να γίνει ένα πραγματικό στολίδι στην λατομική περιοχή του Βύρωνα θα πρέπει να γίνουν κάποιες εργασίες ακόμα, και συγκεκριμένα:

- Να αντικατασταθούν οι ξύλινες σανίδες των καθισμάτων που έχουν σκευρώσει από τις καιρικές συνθήκες.
- Να γίνεται συντήρηση της μεταλλικής κατασκευής σε τακτά χρονικά διαστήματα, ώστε να μπορεί να φέρει με σιγουριά το φορτίο των 2.500 θεατών.
- Να τελειοποιηθούν οι βοηθητικοί χώροι και να απομακρυνθούν τα παλιά βαγόνια από το περίγυρο του Θεάτρου.
- Να φυτευτεί περισσότερο ο χώρος με διάφορα δέντρα και λουλούδια ώστε να νοιώθει ο επισκέπτης κοντά στη φύση και να συμβάλλει συγχρόνως στην αισθητική βελτίωση του χώρου.

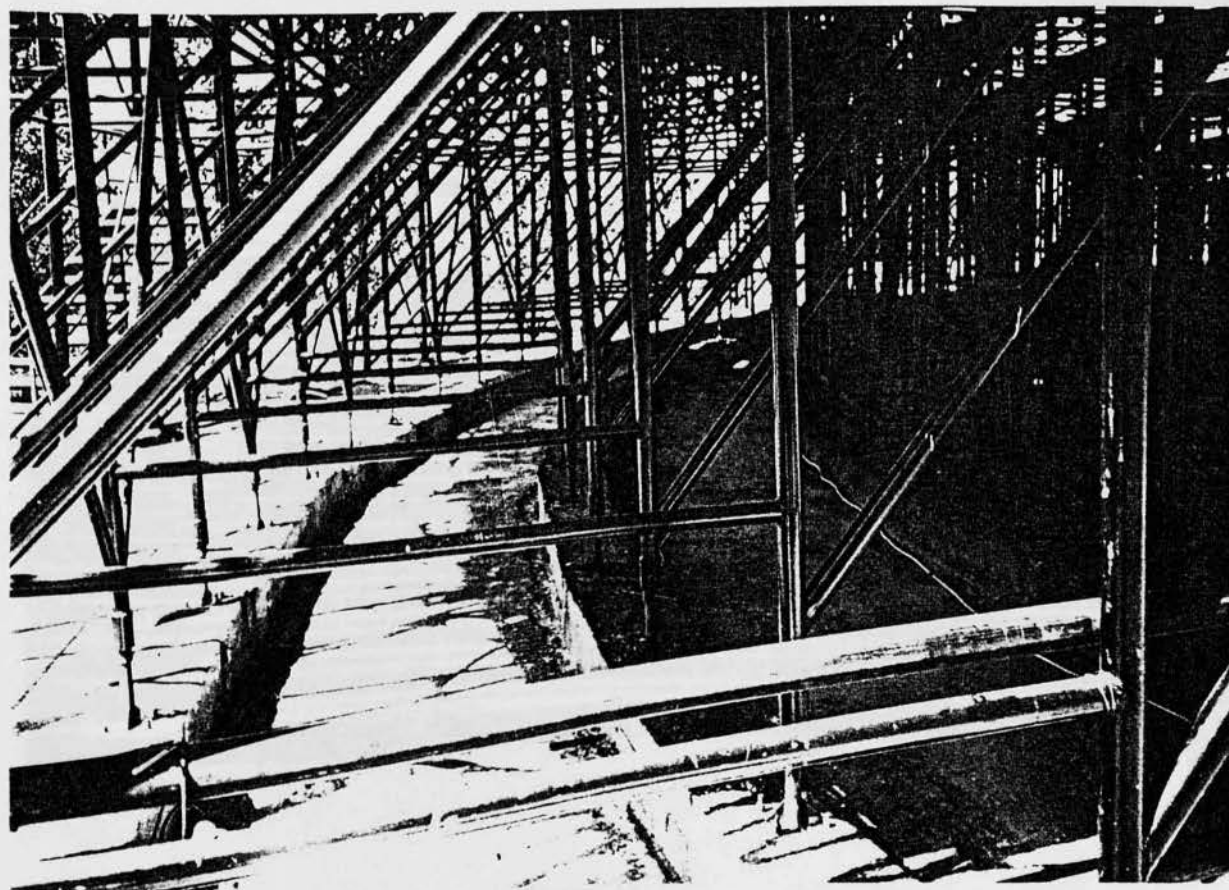
- Και τέλος να ασφαλτοστρωθεί ο χώρος στάθμευσης και να οριοθετηθεί με άσπρες γραμμές ώστε να διαχωρίζεται από το διάδρομο που πρέπει να ακολουθήσει ο θεατής για να φτάσει στις κερκίδες με τα πόδια. Καλό θα ήταν ο διάδρομος αυτός να πλακοστρωθεί με πέτρες ώστε να γίνει πιο όμορφος και συγχρόνως να ταιριάζει με τα χρώματα του λατομείου.

Θέατρο Βύρωνα

(Φωτ. 1)

Θέατρο Βράχων

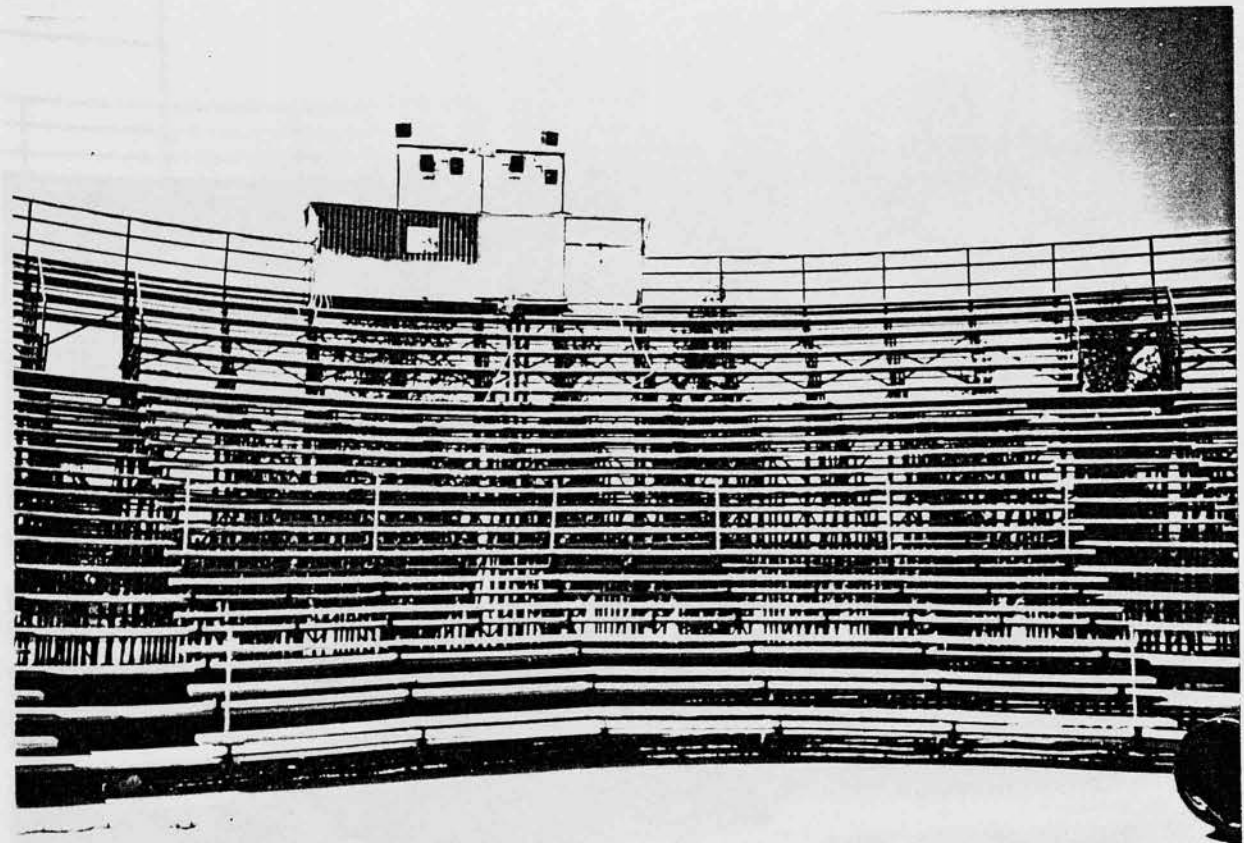
(Φωτ. 2)

Μεταλλική κατασκευή

(Φωτ. 3)

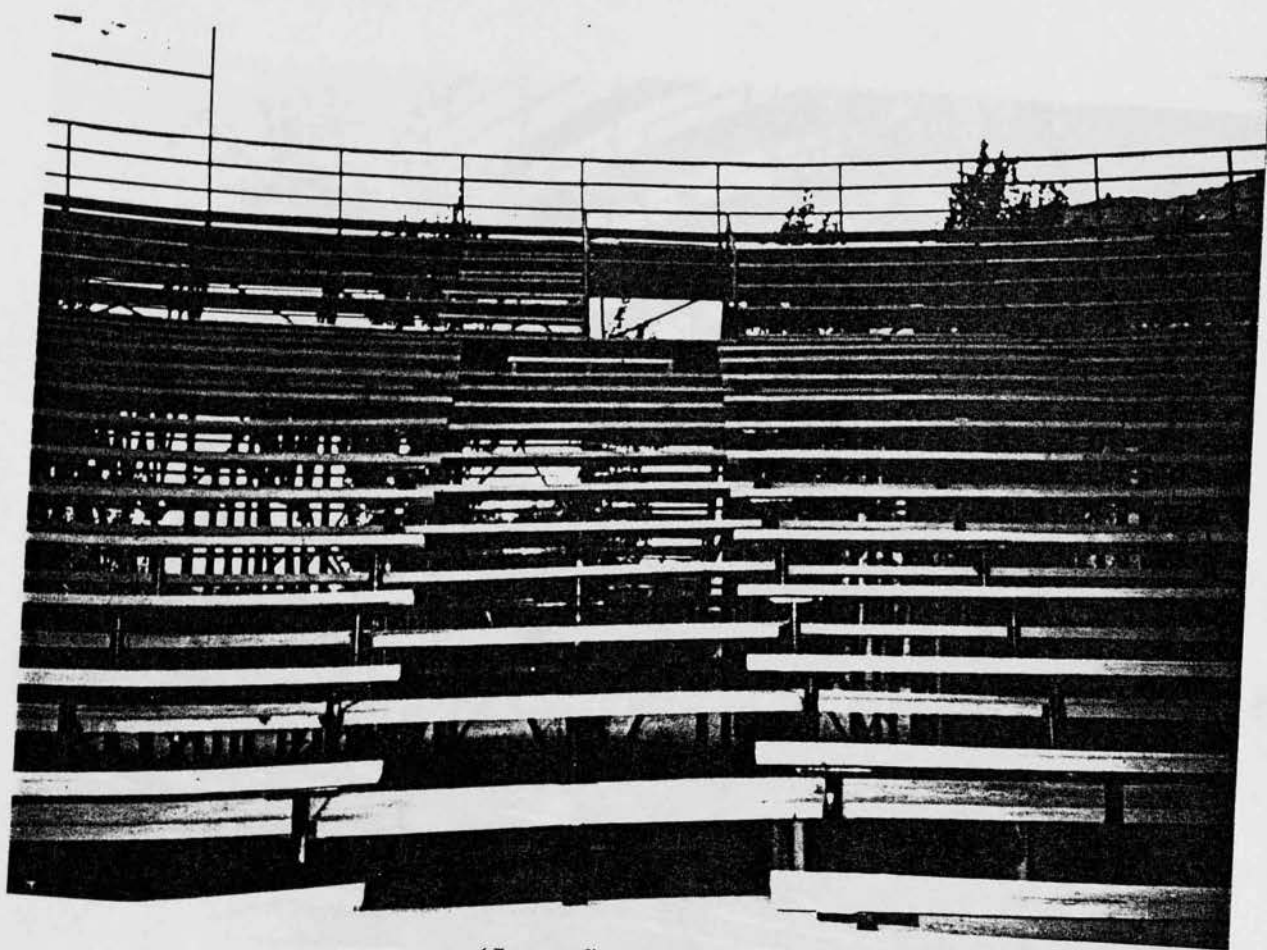
Κερκίδες - Χειριστήριο

(Φωτ. 4)

(Φωτ. 5)
Πιλώνες φωτισμού

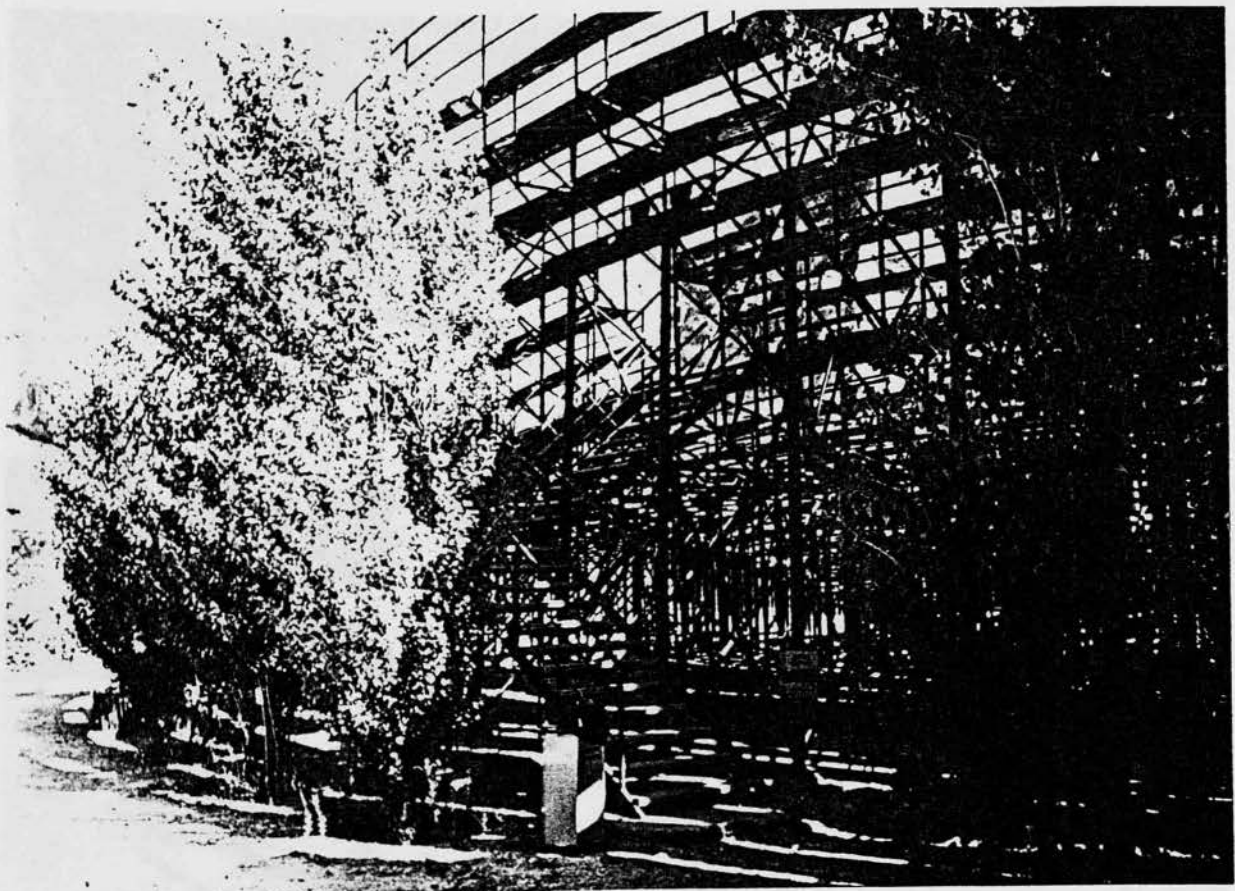

(Φωτ. 6)
Σκάλα στο μπροστινό μέρος του Θεάτρου

(Φωτ. 7)

Σκάλες στο πίσω μέρος

(Φωτ. 8)

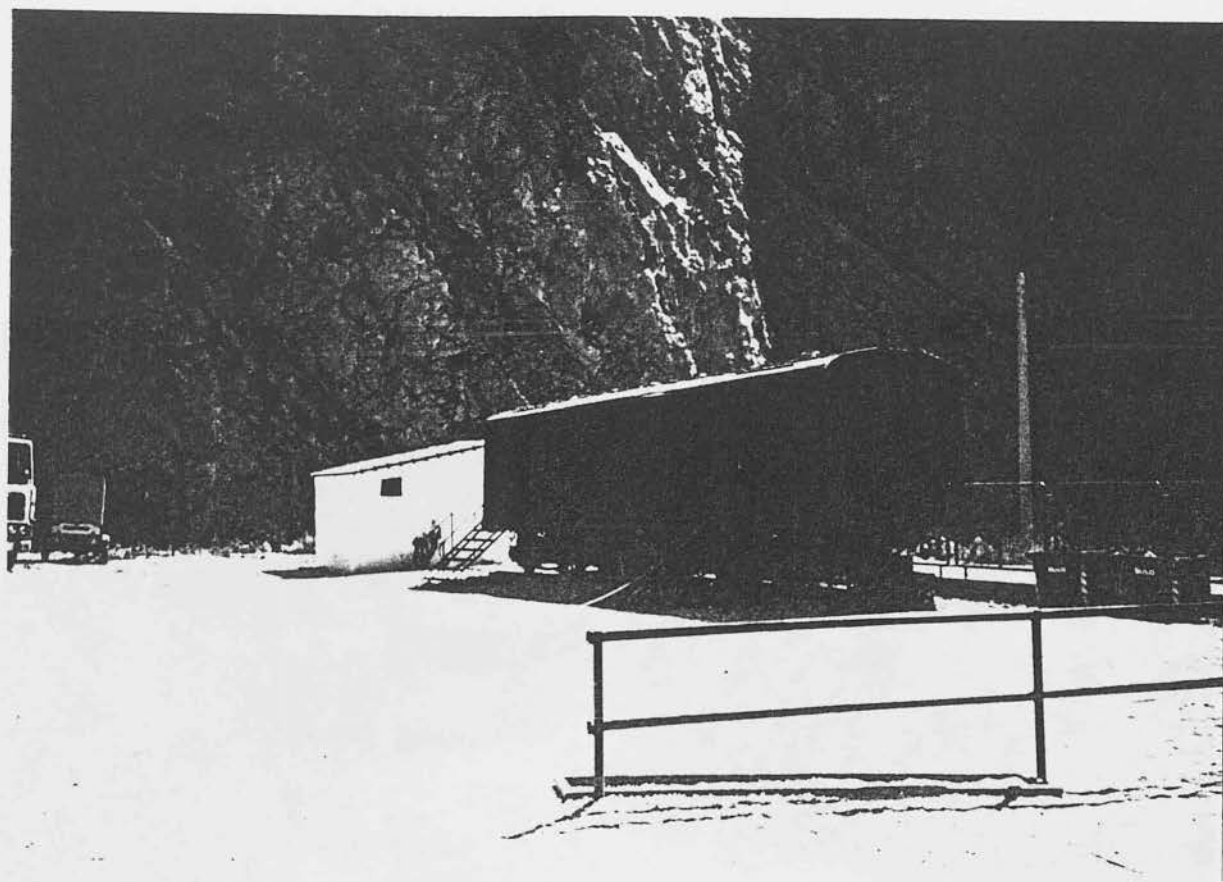
(Φωτ. 9)

Εύλινα καθίσματα

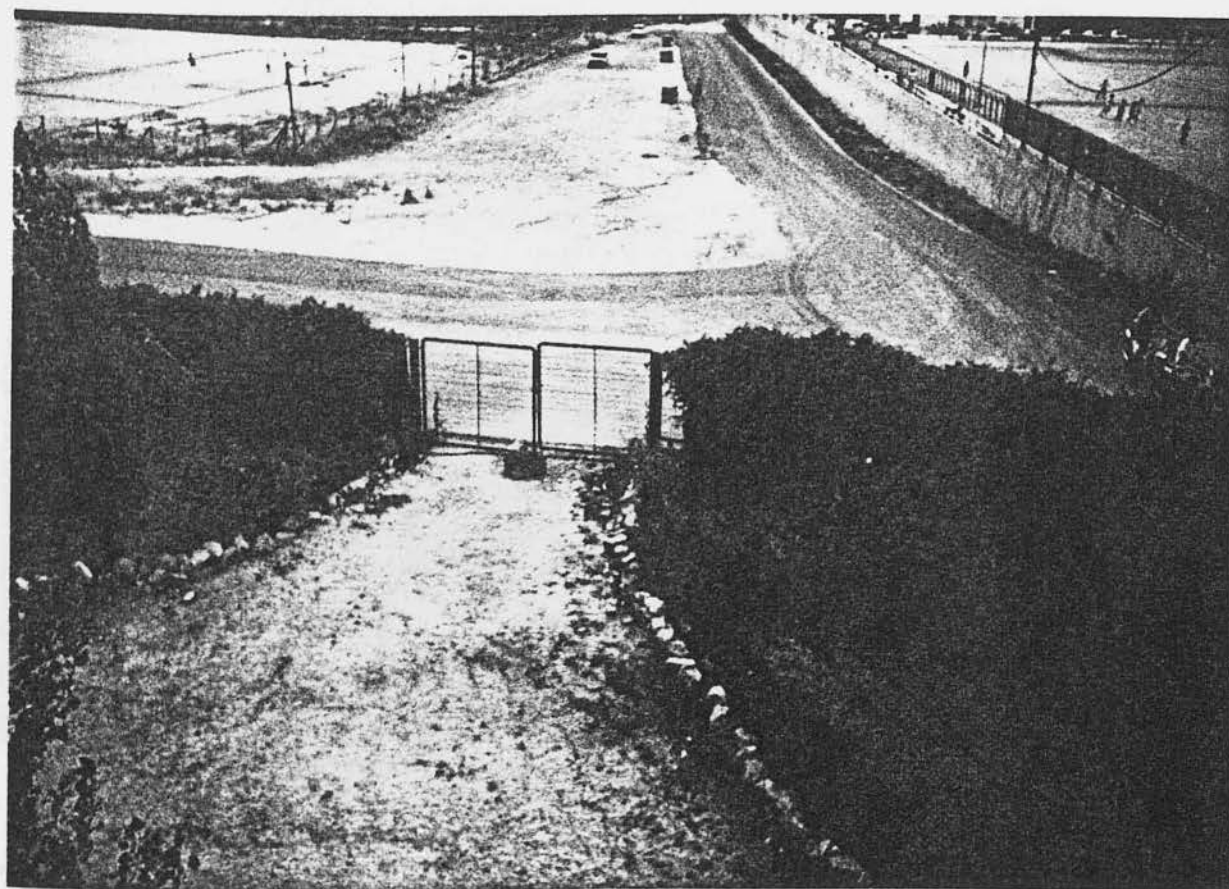
(Φωτ. 10)

Κυλικείο - Καμαρίνια- Τουαλέτες

(Φωτ. 11)

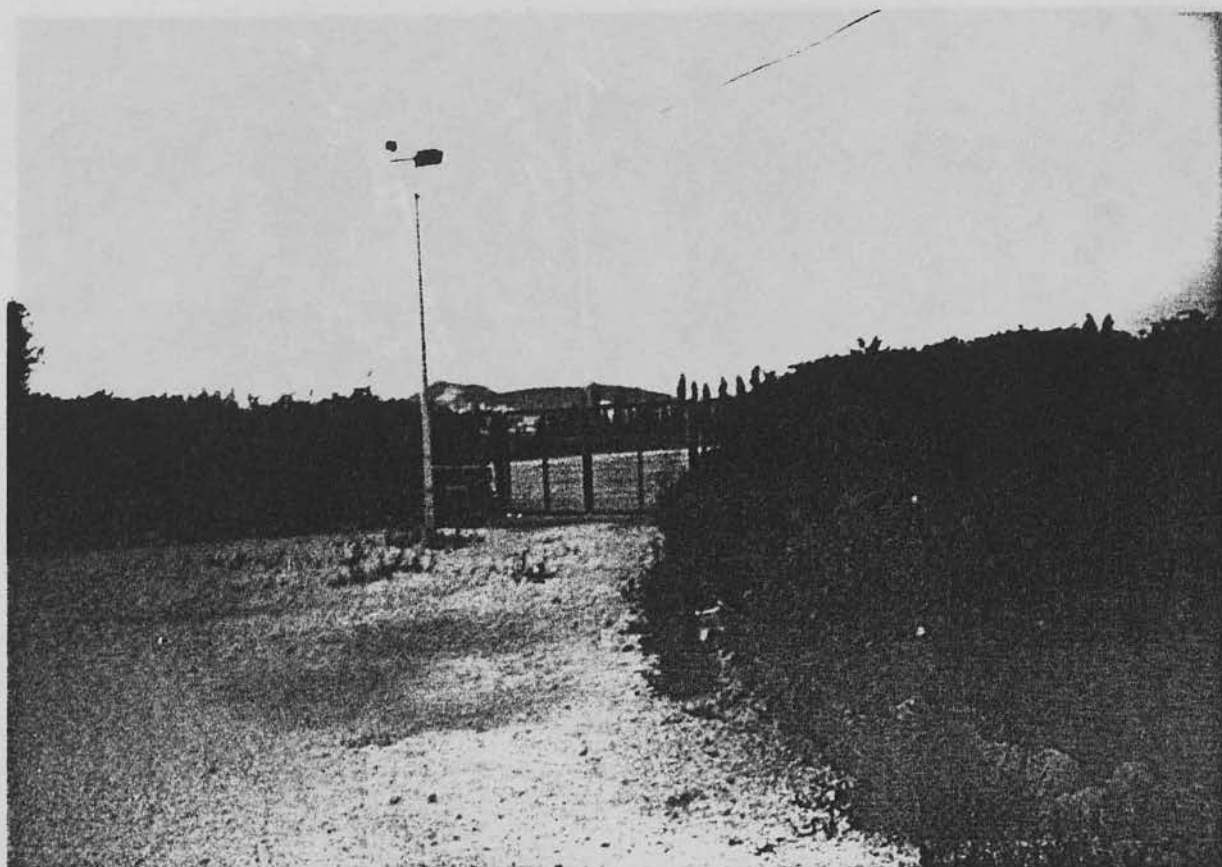
Παλιές τουαλέτες - Βαγόνι - Δυτική είσοδος

(Φωτ. 12)

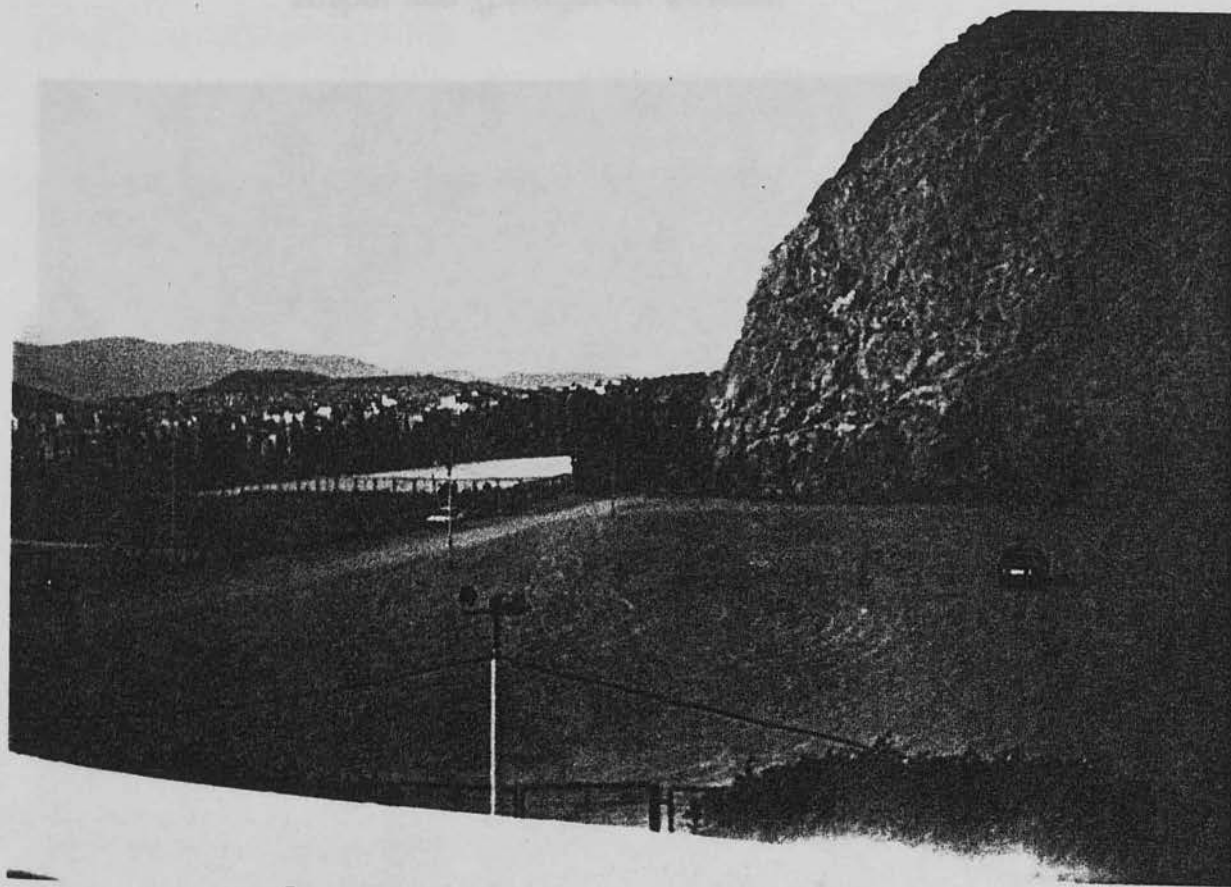
Νότια Είσοδος

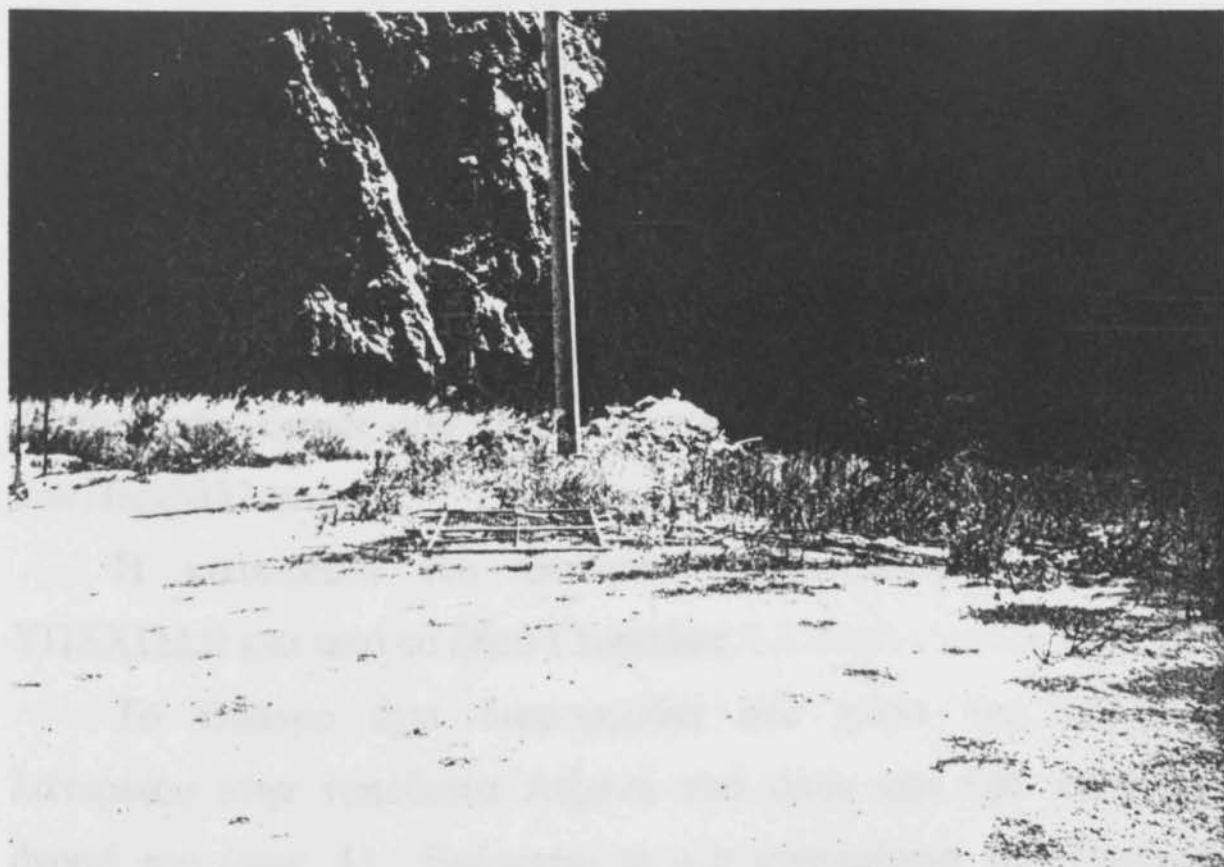
(Φωτ. 13)

Ανατολική Είσοδος

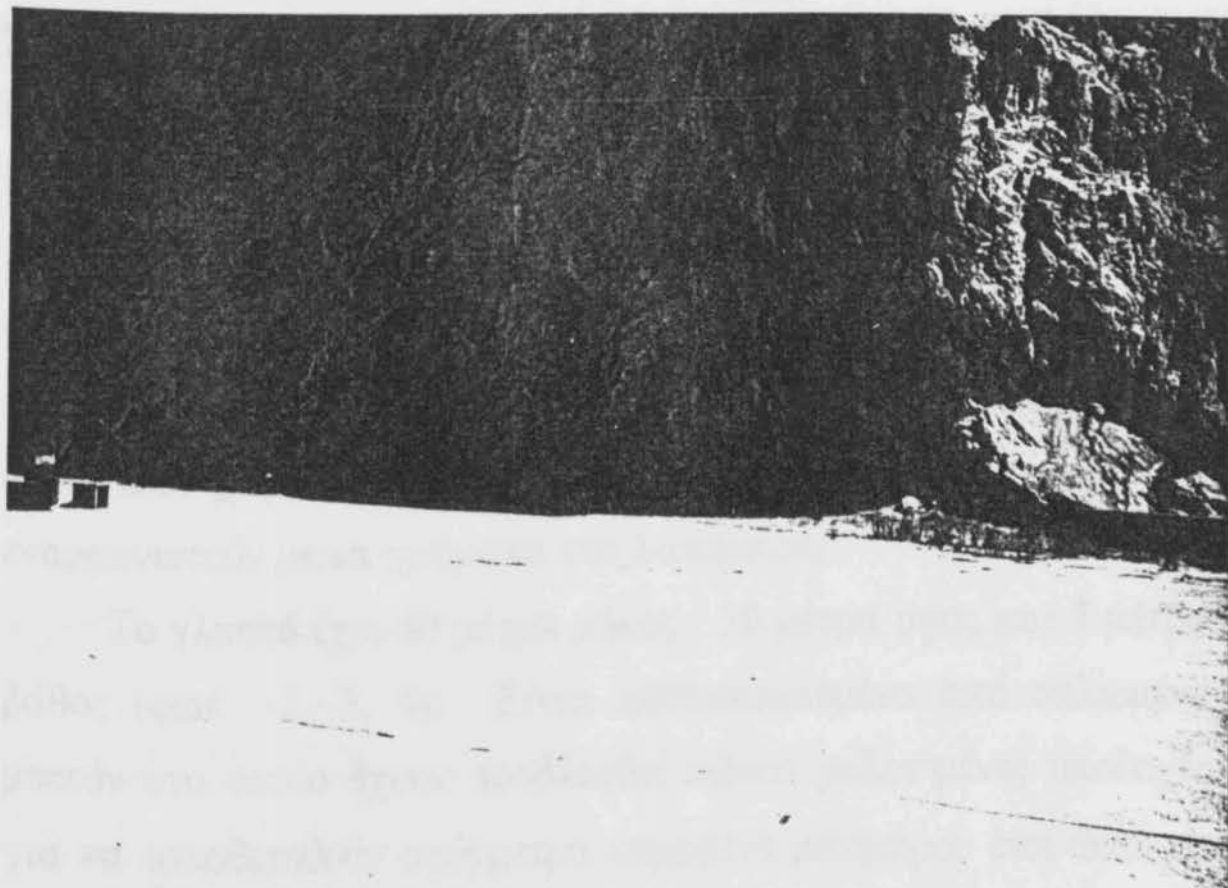
(Φωτ. 14)

Χώρος στάθμευσης
Στο βάθος φαίνεται η κεντρική είσοδος

(Φωτ. 15)

Χώροι που χρειάζονται φύτευση

(Φωτ. 16)

ΘΕΑΤΡΟ ΑΙΞΩΝΗΣ

Το Θέατρο Αιξωνής εντάχθηκε το 1984 στο πρόγραμμα αποκατάστασης και ανάπλασης των χώρων πρώην λατομείων Αττικής που άρχισε να εφαρμόζει το 1983 η Διεύθυνση Κατασκευής Εργων του τότε Υπουργείου Χωροταξίας Οικισμού και Περιβάλλοντος.

Η κατασκευή του Θεάτρου χρηματοδοτήθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ και από το δήμο Γλυφάδας.

Το Θέατρο έχει διαμορφωθεί στο χώρο του παλαιού λατομείου στην τοποθεσία Αιξωνή από όπου και έχει πάρει το όνομά του (φωτ. 1). Βρίσκεται σε μία κατωφέρεια του Υμηττού και έχει έκταση 6 στρέμματα.

Σκοπός της προσπάθειας αυτής ήταν η διαμόρφωση ενός χώρου κατάλληλου να δεχθεί τις εκφράσεις της τέχνης (μουσική, χορός, Θέατρο), να ψυχαγωγήσει και να διασκεδάσει το ακροατήριο και τέλος να βελτιώσει αισθητικά την περιοχή της Γλυφάδας.

Τα υλικά που χρησιμοποίησε η δημιουργός για να φτιάξει το Θέατρο - γλυπτό είναι οπλισμένο και εμφανές μπετόν, μάρμαρο και πέτρα. Τα δύο τελευταία μεταφέρθηκαν από άλλα μέρη του ελλαδικού χώρου και διαλέχθηκαν με μεγάλη προσοχή ώστε να εναρμονιστούν με τα χρώματα του λατομείου.

Το γλυπτό έχει 40 μέτρα μήκος, 10 μέτρα ύψος και 7 μέτρα βάθος (φωτ. 2, 3, 4). Είναι κατασκευασμένο από οπλισμένο μπετόν στο οποίο έχουν προβλεφθεί ειδικά μελετημένες υποδοχές για να τοποθετηθούν ασύμμετρα κομμάτια μαρμάρου έτσι ώστε να δημιουργείται μια σύνθεση όγκων, σχεδίων και χρωμάτων.

Στη μέση περίπου του γλυπτού έχει δημιουργηθεί ένας κενός χώρος που στο βάθος του διακρίνεται το πέτρωμα του βράχου που καλύφτηκε από το γλυπτό (φωτ. 5).

Δεξιά και αριστερά του χώρου αυτού, έχουν τοποθετηθεί μικροί καταρράκτες, που καταλήγουν σε υγρούς τόπους στους οποίους ανακυκλώνεται το νερό και πηγαίνει πάλι πίσω (φωτ.6,7,8).

Στον υπόλοιπο χώρο γύρω από το γλυπτό έχουν διαμορφωθεί τρία επίπεδα, για την ανάπτυξη θεατρικών παραστάσεων, συναυλιών, εκθέσεων γλυπτικής (φωτ. 3, 9, 10). Ο χώρος αυτός μελετήθηκε γενικώς να είναι ευέλικτος ώστε να μπορούν να κινηθούν παραστάσεις και συνθέσεις αναλόγως με τις εκάστοτε ανάγκες.

Περιμετρικά αυτών των τριών επιπέδων έχουν κατασκευαστεί ανάβαθοι όγκοι πετρωμάτων και μαρμάρων σε συνδυασμό με εμφανές μπετόν οι οποίοι χρησιμοποιούνται σαν κερκίδες για τα δρώμενα και συγχρόνως αποτελούν, τα επικλινές του τμήματα, παιχνίδι των παιδιών (φωτ. 11, 12).

Από τη δυτική και βορεινή πλευρά του Θεάτρου γίνεται η είσοδος και η έξοδος του κοινού ενώ αντίστοιχα από την νότια πλευρά η είσοδος και η έξοδος των καλλιτεχνών (φωτ. 13, 14, 15). Η δυτική πλευρά του Θεάτρου, όπου και βρίσκεται η κύρια είσοδος, είναι πλακοστρωμένη με πέτρες όμοιες με αυτές των κερκίδων.

Στην νότια πλευρά του βρίσκονται τα καμαρίνια των ηθοποιών καθώς και ένα κτίριο που στεγάζει τις τουαλέτες και το κυλικείο (φωτ. 15, 16, 17).

Ο περιβάλλοντας χώρος είναι φυτευμένος με φυτά και άνθη όμοια με την χλωρίδα και την πανίδα του Υμηττού (φωτ. 18).

Το Θέατρο της Αιζωνής αποτελεί μία αισθητική παρέμβαση στο χώρο του λατομείου. Η πρώτη εντύπωση που σου δημιουργείται, οι πρώτες σκέψεις που σου έρχονται στο μυαλό μη γνωρίζοντας το ιστορικό της όλης προσπάθειας κατασκευής του Θεάτρου-γλυπτού, είναι ότι το Θέατρο αυτό πρέπει να προυπήρχε μέσα στη γη. Απλώς οι άνθρωποι έσκαψαν για να το φέρουν στο φως. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι υπάρχει μια πλήρη αρμονία των χρωμάτων, των γραμμών ακόμα και των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν για να φτιαχθεί με τη φύση και τα χρώματά της.

Τα δέντρα που έχουν φυτευτεί στον περίγυρο του Θεάτρου εκτός από την ομορφιά και τον ίσκιο τους, χαρίζουν και δροσιά τις καλοκαιρινές βραδυές σε όλους όσους πάνε να δούνε κάποια θεατρική, μουσική ή χορευτική παράσταση. Το σίγουρο είναι ότι όλοι απολαμβάνουν τις παραστάσεις αυτές αφού η διαμόρφωση και κατασκευή του Θεάτρου έχει την ικανότητα να σε φέρει τόσο κοντά στη φύση, να σε ηρεμήσει και να σου φέρει γαλήνη στη ψυχή.

Ο συνδυασμός των υλικών και συγκεκριμένα της πέτρας και του μαρμάρου, γίνεται με τέτοιο τρόπο σε όλη την επιφάνεια του Θεάτρου που το αποτέλεσμα είναι συγκλονιστικό.

Η κατασκευή του Θεάτρου-γλυπτού είναι πρωτότυπη με εξαιρετική διάταξη πετρωμάτων και χρωμάτων. Γι' αυτό δεν μπορούμε να περιμένουμε να φτιαχτεί ξανά κάποια παρόμοια με αυτή. Η γλύπτρια τη στιγμή που τη συνέλαβε, προσεγγίζοντας το πνεύμα και το ιδιαίτερο ύψος του τοπίου, ήταν μια στιγμή έμπνευσης και δημιουργίας που απαιτεί πείρα και χρόνια δουλειάς.

Με τη πρώτη στιγμή κάποιος απλός άνθρωπος ίσως είναι δύσκολο να κατανοήσει αμέσως όλες τις πτυχές του γλυπτού και τι απεικονίζει. Αυτή κιόλας ήταν και η δική μας πρώτη εντύπωση όταν το είδαμε. Σιγά-σιγά όμως όλα έγιναν αντιληπτά.

Πολλοί είναι αυτοί που έκαναν κριτική μάλιστα θετική για το πρωτότυπο έργο της Αιξωνής. Ένας από αυτούς είναι ο Κώστας Γεωργουσόπουλος που τον Αύγουστο του 1992 είπε:

"Στη Γλυφάδα συντελείται φέτος κάτι συνταρακτικό και εναπόκειται στις δημοτικές αρχές της και στο λαό της περιοχής να το αγκαλιάσει και να το αναδείξει. Πριν σαράντα περίπου χρόνια μια ομάδα ταμένων ανθρώπων είχαν επιλέξει τον χώρο του αρχαίου αττικού δήμου της Αιξωνής, στις Αιξωνίδες Αλές (στη σημερινή Γλυφάδα), για να δημιουργήσουν ένα συγκρότημα λαϊκών κατοικιών, δομημένο και ρυμοτομημένο σύμφωνα με τον ανθρώπινο άξονα αναφοράς, την αισθητική και το μέτρο της κλασσικής εποχής.

Το πείραμα απέτυχε, έμεινε όμως το κίνημα το πνευματικό που αναζητούσε μέσω της αρχιτεκτονικής, της μουσικής, των εικαστικών τεχνών, της ποίησης, του Θεάτρου επιστροφή στις απλές δομές, στα ανθρώπινα μέτρα, στο μέτρο και στη χρήση λιτών υλικών.

Η γλύπτρια αγάπησε την Αιξωνή και δημιούργησε ένα τοπίο μέσα στο τοπίο της. Η γλυπτική αυτή στο τοπίο είναι ένα είδος μαιευτικής. Ο καλλιτέχνης ανακαλύπτει ένα χώρο που εγκυμονεί μορφές και με επιδέξιους χειρισμούς, παραστέκεται στη γέννησή του.

Αυτό που δημιουργήθηκε εδώ είναι μοναδικό στον τόπο είναι μια αισθητική επέμβαση στο τοπίο και ταυτόχρονα μια επέμβαση της φύσης στη γλυπτική.

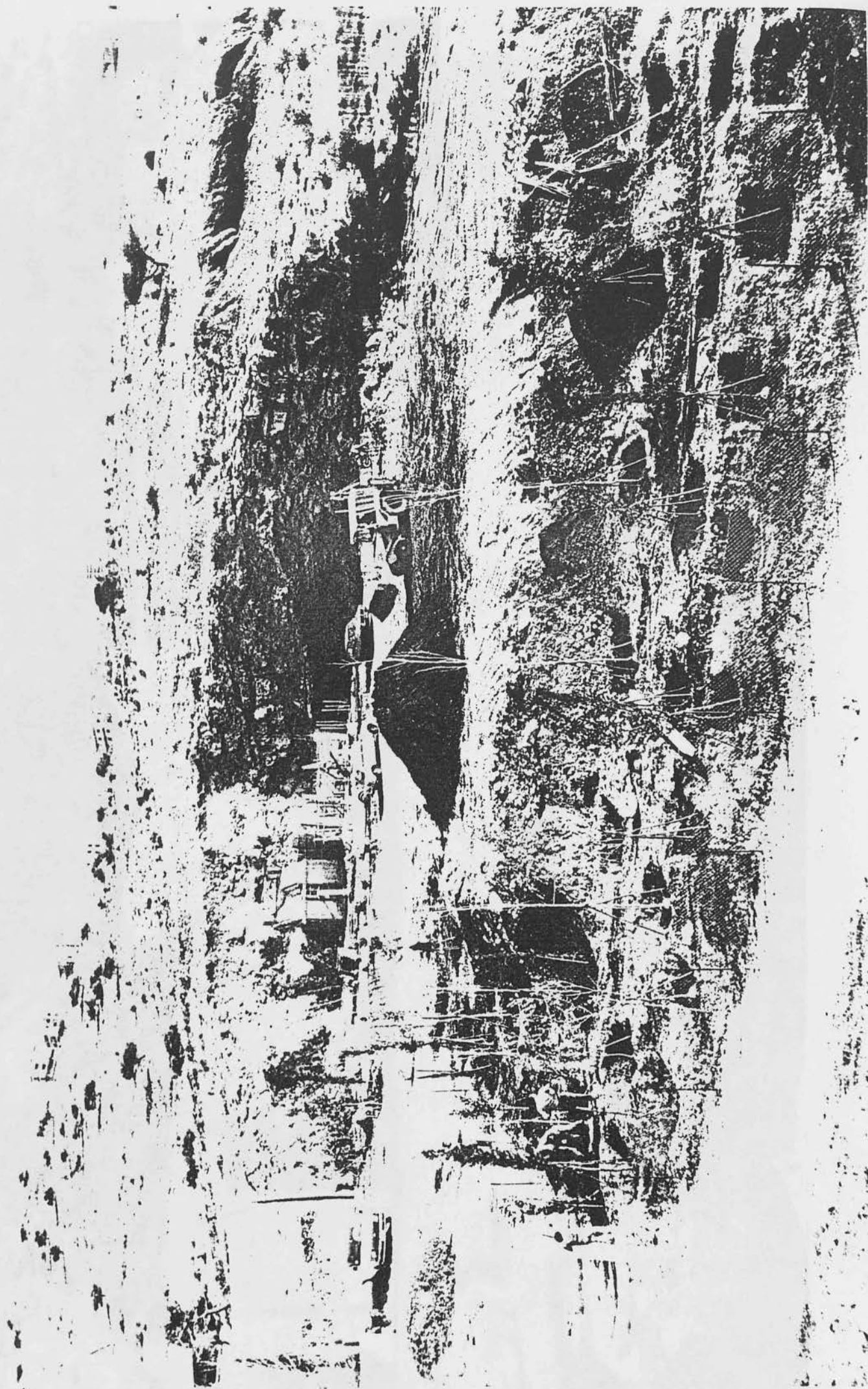
Ενας γάμος της ύλης με το πνεύμα, του παλιού, του ριζιμιού με το επαναστατικό, το ανοίκειο.

Φύση και τέχνη, παράδοση και μοντερνισμός συνυπάρχουν έτσι ώστε ένας συνήθης τόπος να μετατραπεί σε ασυνήθη, ένας ήσυχος χώρος να χωρέσει την ανησυχία των απειλητικών μας καιρών. Το τοπίο έγινε Θέατρο και θεάται τον εαυτό του. Οι μέλλοντες θεατές εδώ θα θεώνται τη φύση του θεάται τη γλυπτική. Φύση, τέχνη και άνθρωπος σε μια υπερβατική αλληλοπεριχώρηση.

Αυτός ο χώρος εκλεκτών θεαμάτων και ακροαμάτων. Χώρος αισθητικά ευαίσθητος θα πρέπει να διατίθεται σε μικρά σύνολα μουσικής, χορού, Θεάτρου, μικτών θεαμάτων, χάπενινγκ, περφόρμανς, σε προσπάθειες που συνδυάζουν τη σοβαρότητα, τον πειραματισμό, και την παράδοση, το παλιό με το νέο.

Εδώ μπορούν να συμβιώσουν μεσαιωνικά μαδριγάλια και ηλεκτρονική μουσική, μιμοδράματα και τζαζ, η τεχνική του τσίρκου και η ψυχοκινητική.

Το Θέατρο - τοπίο της Αιξωνής δεν πρέπει να είναι τόπος εμπορίου. Η δημοτική αρχή οφείλει να εξασφαλίσει τις προϋποθέσεις ώστε να μην περιπέσει πάλι σε χώρο για λίγους και πλούσιους".

(Φωτ. 1)

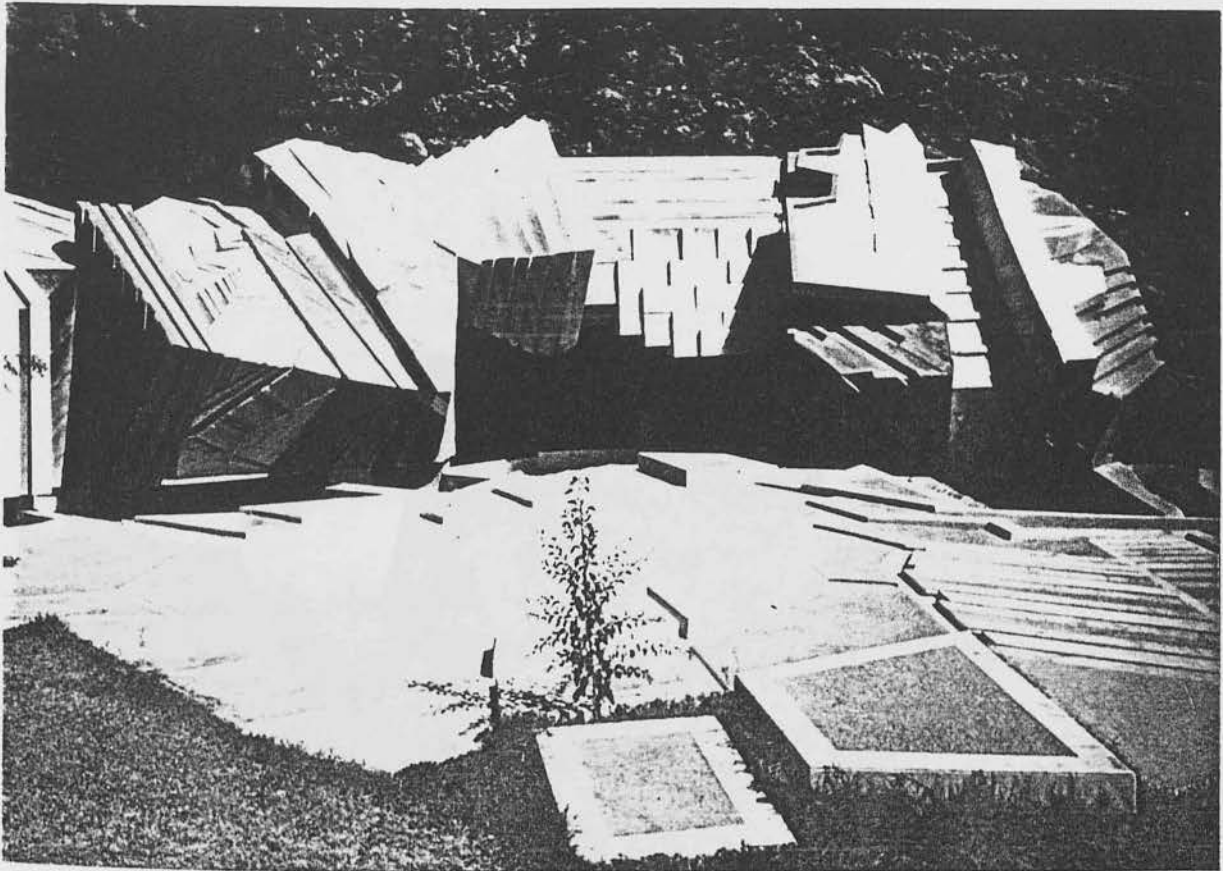
Η κατάσταση του λατομείου πριν την διαμόρφωση του Θεάτρου.

(Φωτ. 2)

Σημερινή όψη του Θεάτρου

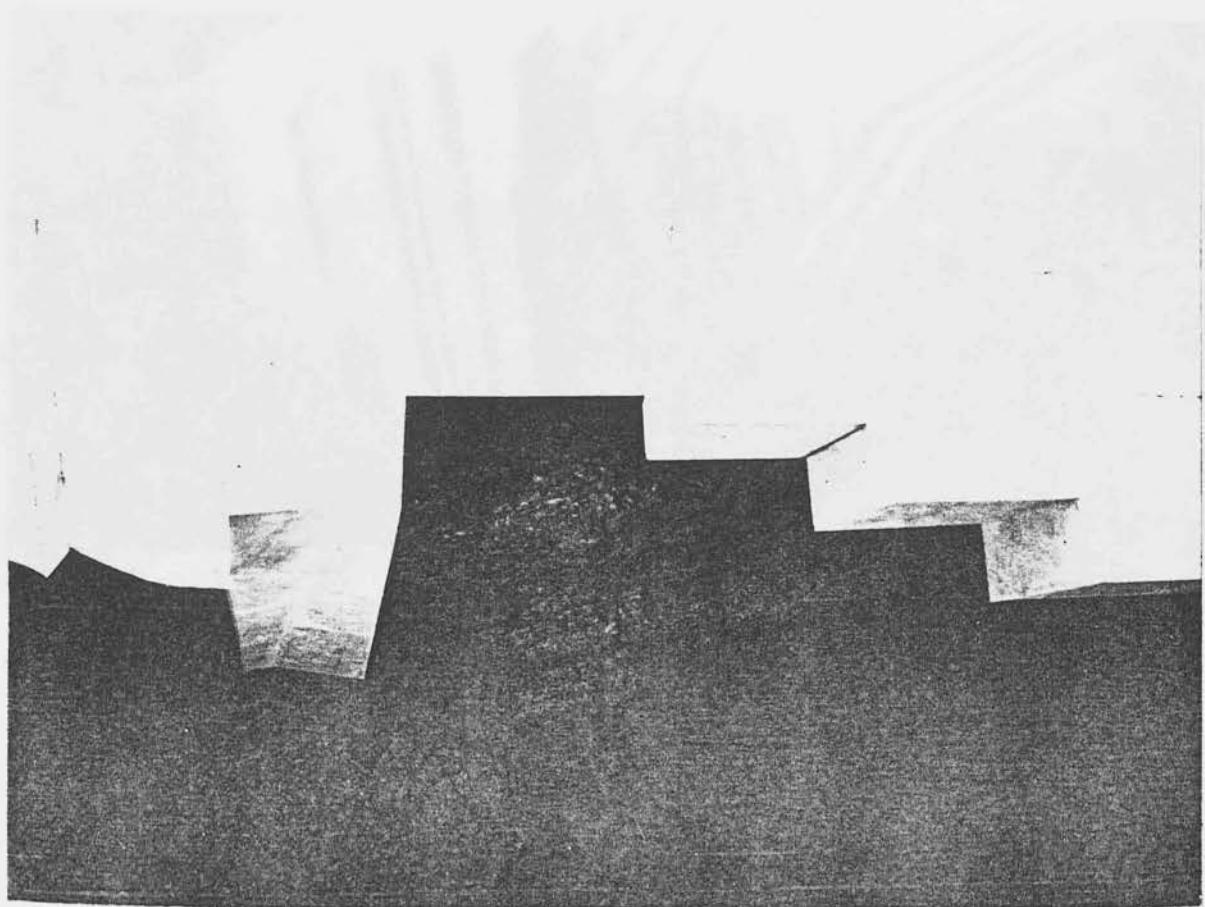

(Φωτ. 3)

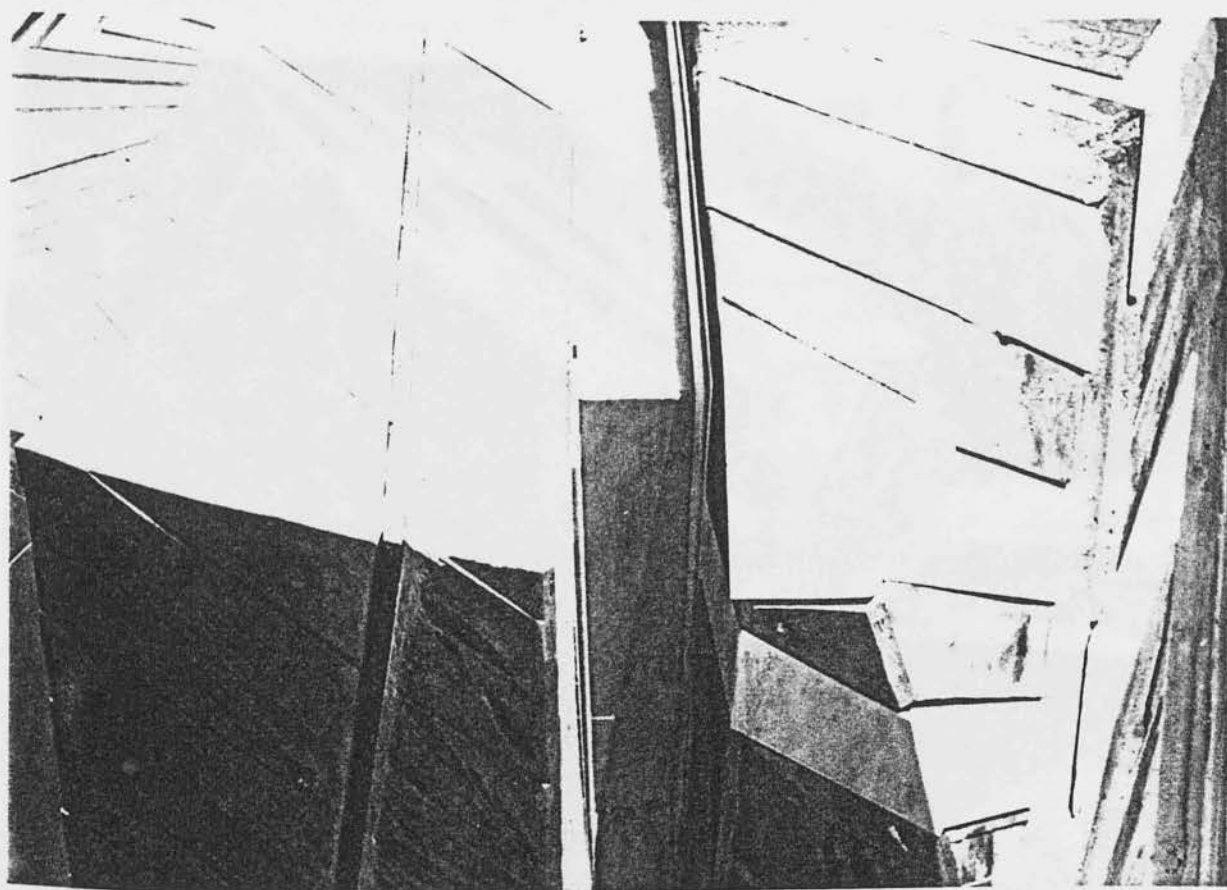
Γλυπτό

(Φωτ. 4)

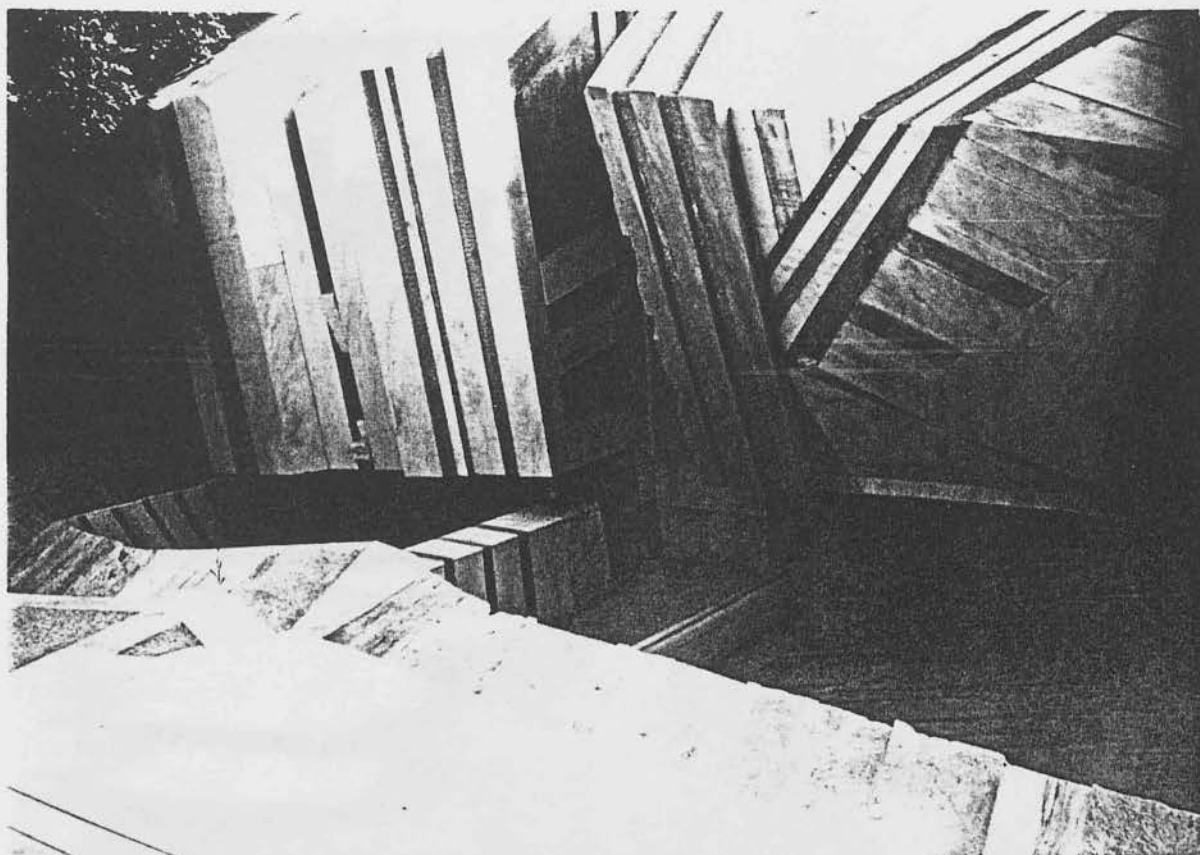

(Φωτ. 5)

(Φωτ. 6)

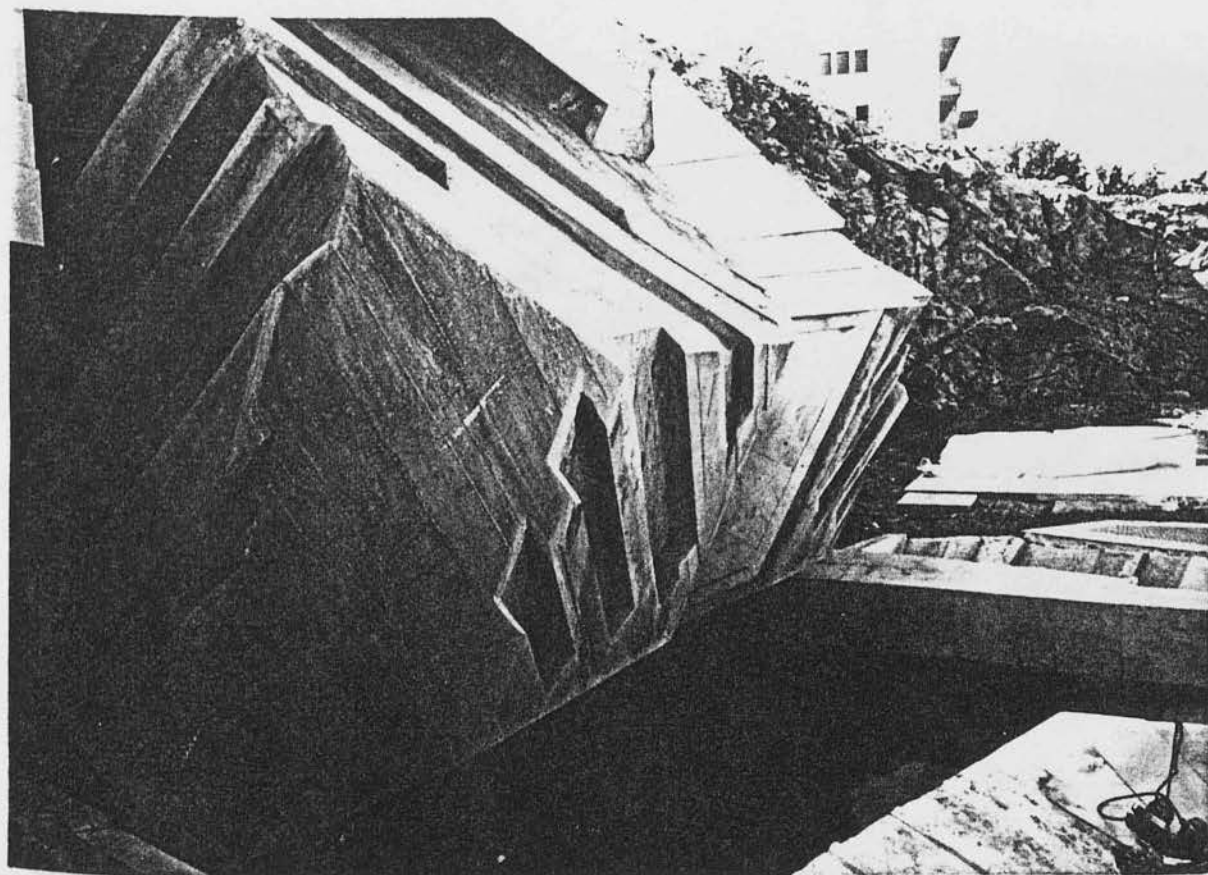
Καταράκτης

(Φωτ. 7)

Δυτική πλευρά του γλυπτού

Υγροί τόποι που καταλήγει το νερό

(Φωτ. 8)

Ανατολική πλευρά του γλυπτού

(Φωτ. 9)

Διακρίνονται τα δύο από τα τρία επίπεδα ανάπτυξης καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων.

(Φωτ. 10)

(Φωτ. 11)

Κερκίδες

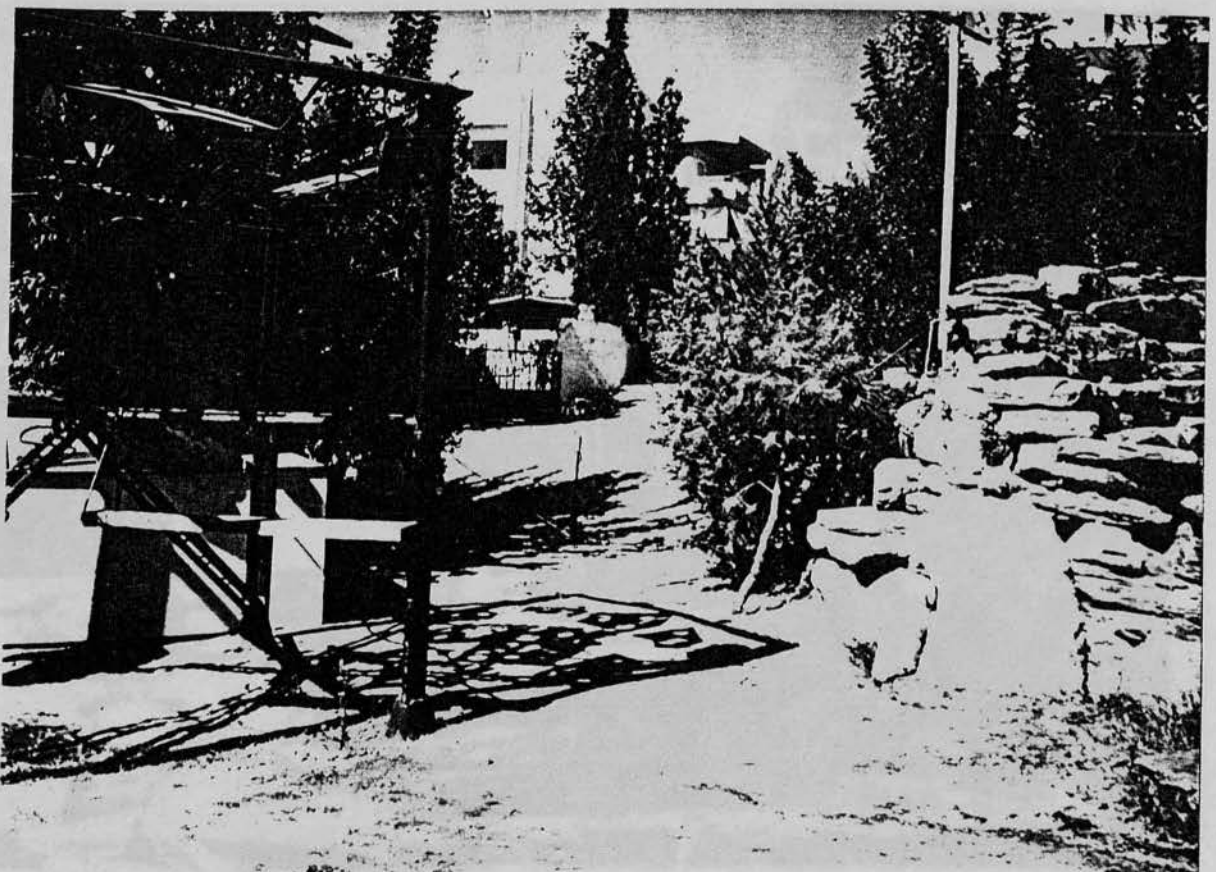

(Φωτ. 12)

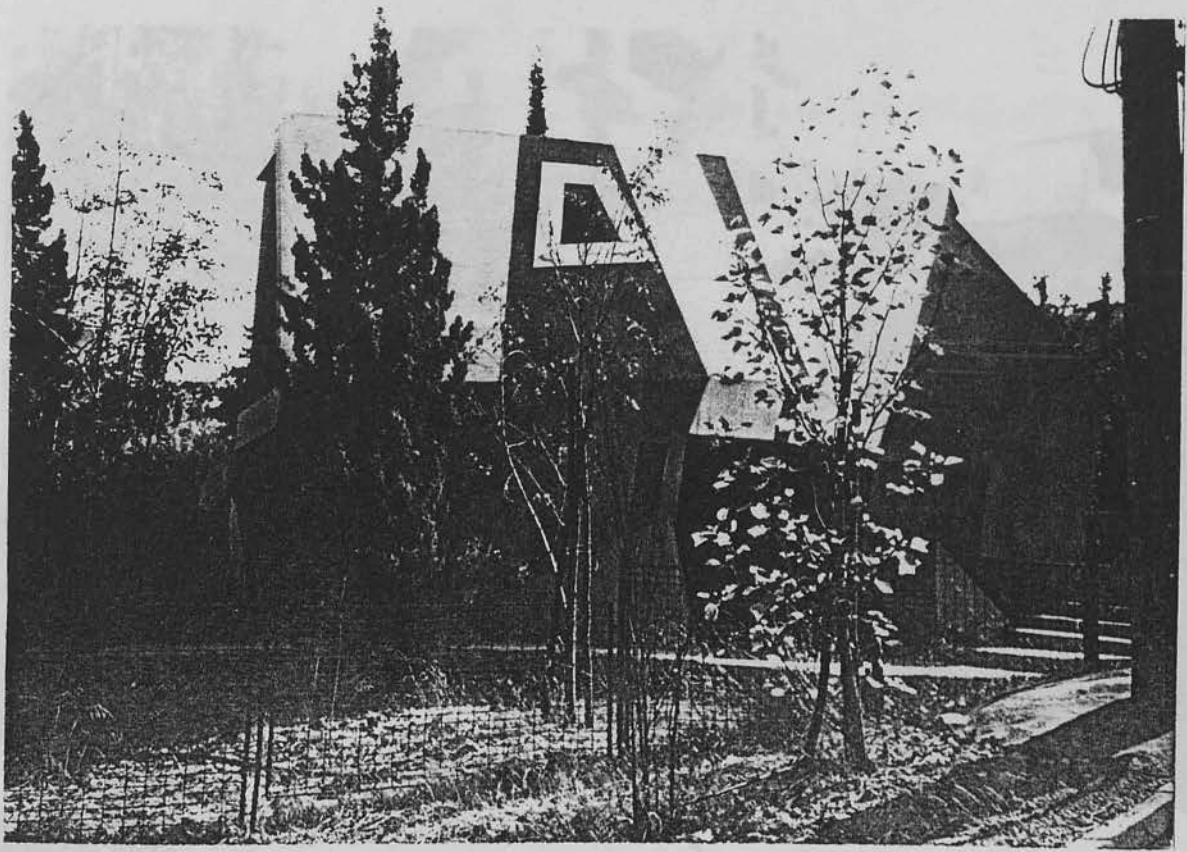
(Φωτ. 13)

Δυτική κυρία Είσοδος - Πλακόστρωση

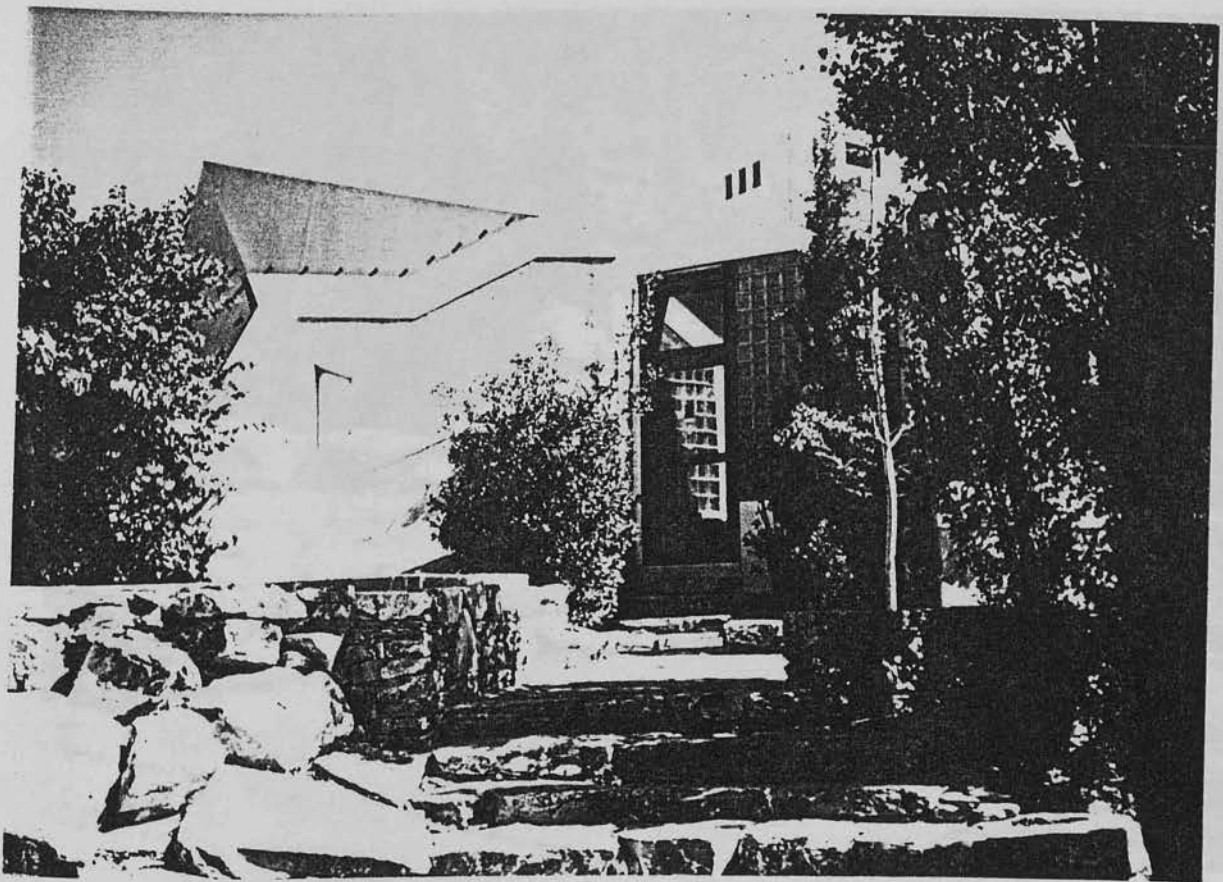
(Φωτ. 14)

Βορεινή Είσοδος

(Φωτ. 15)

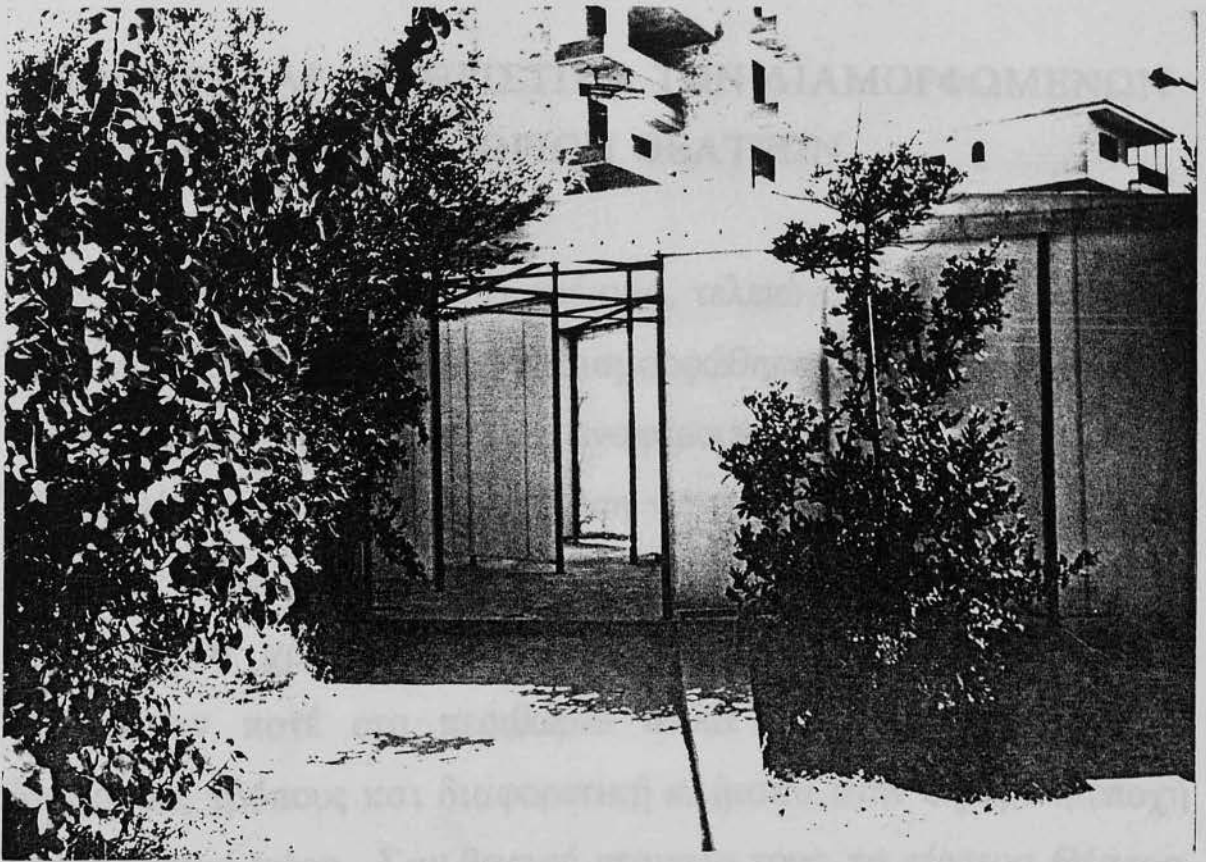
Νότια Είσοδος - Είσοδος Καλλιτεχνών

(Φωτ. 16)

(Κτίριο που στεγάζει τις τουαλέτες και το κυλικείο)

(Φωτ. 17)

Καμαρίνια

(Φωτ. 18)

Πλούσια φύτευση

ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ ΥΠΑΙΘΡΙΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ

Είναι απαραίτητο και σκόπιμο, τελειώνοντας την περιγραφή των υπαίθριων θεάτρων που διαμορφώθηκαν στα λατομεία του λεκανοπεδίου της Αττικής, να αναφέρουμε ότι τα τέσσερα από τα πέντε Θέατρα φτιάχτηκαν με βάση τις αρχιτεκτονικές μορφές των αρχαίων Ελληνικών Θεάτρων. Αρχιτεκτονικές μορφές που αν και για μεγάλη χρονική περίοδο έπαψαν να εφαρμόζονται, δεν παρέμειναν ποτέ στο περιθώριο αλλά χρησιμοποιήθηκαν με διαφόρους τρόπους και διαφορετική κλίμακα στην σημερινή εποχή στο θεατρικό χώρο. Σαν βασικό στοιχείο τους, τα τέσσερα Θέατρα (Βύρωνα, Νίκαιας, Περιστερίου και Πετρούπολης) έχουν την ημικυκλική διάταξη των κερκίδων και την τοποθέτηση της σκηνής στο κέντρο του Θεάτρου. Μια εντελώς διαφορετική, πρωτοποριακή διάταξη ακολουθεί το Θέατρο της Αιξωνής το οποίο αποτελεί ένα είδος γλυπτού.

Το Θέατρο της Αιξωνής σαν κύρια υλικά κατασκευής έχει την πέτρα και το μάρμαρο τα οποία είναι ανθεκτικά στο χρόνο και συνδυάζονται μεταξύ τους επιτυχώς. Τα Θέατρα της Νίκαιας και του Περιστερίου είναι και αυτά φτιαγμένα από ανθεκτικό υλικό, μπετόν, αλλά δεν έχουν την ίδια αρμονία με το χώρο όσο το προηγούμενο. Στα Θέατρα Βύρωνα και Πετρούπολης έχουν χρησιμοποιηθεί σίδηρο και ξύλο, υλικά τα οποία θέλουν συντήρηση σε τακτά χρονικά διαστήματα και δεν δημιουργούν αισθητικά ωραίο αποτέλεσμα.

Οι κατασκευές των τριών πρώτων Θεάτρων είναι μόνιμες και απαιτούν πολλά χρήματα και μεγάλο χρονικό διάστημα για να

φτιαχθούν. Αντίθετα των δύο τελευταίων φτιάχνονται γρήγορα και με μικρό κόστος ενώ πολύ εύκολα μπορούν να μετακινηθούν αλλού.

Η ακουστική στα Θέατρα Κατράκειο, Φοίνικα και του Βολονάκη στην Πετρούπολη είναι πολύ καλύτερη από αυτή των Θεάτρων Αιξωνής, Βράχων, και του Στάινερ στη Πετρούπολη.

Αυτό συμβαίνει διότι ο καλλιτέχνης μιλά προς ένα ακροατήριο που βρίσκεται μπροστά από κάποιον βράχο με αποτέλεσμα να εμφανίζεται το φαινόμενο της αντήχησης, έτσι δίνεται η δυνατότητα στο θεατή να παρακολουθεί την παράσταση με μεγαλύτερη καθαρότητα και ένταση του ήχου.

Η τοπική αυτοδιοίκηση πρέπει να παραδεχτεί την σπουδαιότητα της διαμόρφωσης των υπαίθριων Θεάτρων και να επιδιώκει την κατασκευή τους. Οι χώροι στους οποίους θα φτιαχθούν αυτά θα πρέπει να διαλεχθούν με μεγάλη προσοχή και οι κατασκευές που θα τοποθετηθούν να συντηρούνται συνεχώς. Η προχειρότητα, η αμέλεια και η επιπολαιότητα δεν έχει θέση στην όλη αυτή προσπάθεια. Οι χώροι κατασκευής και τα Θέατρα δεν μπορούν να διατηρηθούν από μόνα τους και με το καιρό καταστρέφονται. Γι' αυτό θα πρέπει να παρθούν ορισμένα μέτρα. Συγκεκριμένα:

- Να προσληφθούν ειδικές ομάδες ατόμων για τη συντήρηση της κατασκευής καθώς και φύλακες για τη προστασία του Θεάτρου.
- Να ολοκληρωθεί η φύτευση του περιβάλλοντος χώρου και να προστατευθεί το ήδη υπάρχον πράσινο.
- Να τοποθετηθούν στέγαστρα στη σκηνή και στις κερκίδες ώστε να προστατευτούν από τις άσχημες καιρικές συνθήκες το καιρό που το Θέατρο δε λειτουργεί.

- Να φτιαχθούν σωστοί και λειτουργικοί χώροι ώστε το ακροατήριο να νοιώθει τόσο άνετα όσο και σε ένα προσωπικό του χώρο.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΩΝ ΔΙΑΜΟΡΦΩΜΕΝΩΝ ΘΕΑΤΡΩΝ ΣΕ ΧΩΡΟΥΣ ΛΑΤΟΜΕΙΩΝ

Κατά τη διάρκεια της επισκεψής μας στα λατομεία του λεκανοπεδίου της Αττικής, παρατηρήσαμε ότι τα Θέατρα που διαμορφώθηκαν στους χώρους αυτών είναι όλα τους υπαίθρια ενώ σε κανένα από αυτά δεν έχει φτιαχθεί κλειστό Θέατρο. Και αυτό γιατί πιστεύουμε ότι το υπαίθριο Θέατρο, έχει να προσφέρει τεράστιες δυνατότητες υποδοχής πολιτιστικών δραστηριοτήτων σε μια χώρα με τέτοιες κλιματολογικές συνθήκες σαν την Ελλάδα. Οι Έλληνες διψούν για Θέατρο, ιδίως το καλοκαίρι που η μετακίνηση είναι πιο εύκολη και επιθυμητή. Βέβαια το Θέατρο το καλοκαίρι παρουσιάζει σημαντικές δομικές διαφορές από το Θέατρο το χειμώνα, κυρίως σε ότι αφορά το δραματολόγιο, το κοινό και την σχέση τους με την πόλη. Το θερινό δραματολόγιο περιέχει σημαντικό ποσοστό αρχαίου δράματος, θεαμάτων γιορτής όπως μουσικές και χορευτικές εκδηλώσεις.

Το σίγουρο είναι ότι η έννοια του πολιτιστικού φεστιβάλ στην Ελλάδα είναι σχεδόν ταυτόσημη με την έννοια του υπαίθριου θεάτρου.

Οι Έλληνες και πιο συγκεκριμένα οι Αθηναίοι είναι πρόθυμοι να παρακολουθήσουν αυτό το θερινό δραματολόγιο πηγαίνοντας στα Θέατρα που στο μεγαλύτερό τους ποσοστό μη πούμε και όλα, είναι διαμορφωμένα δίπλα στη φύση αφού τα λατομεία ανήκουν σε δασικές περιοχές. Σ' αυτούς τους χώρους ευχάριστα πηγαίνουν για να απολαύσουν τη φύση, να ψυχαγωγηθούν και να διασκεδάσουν. Η πρωτοβουλία της Τοπικής Αυτοδιοίκησης έχει να παίζει σημαντικό ρόλο σ' αυτό τον τομέα της διαμόρφωσης Θεάτρων σε

λατομικούς χώρους. Έχει φτάσει, θα μπορούσαμε να πούμε, στο ικανοποιητικό σημείο να αποτελεί μία δύναμη ικανή να ανατρέψει τα εμπόδια που παρουσιάζονται κατά τη διάρκεια πραγματοποίησης της διαμόρφωσης των Θεάτρων.

Τα περισσότερα υπαίθρια Θέατρα έχουν διαμορφωθεί σε περιοχές της Δυτικής Αττικής (Περιστέρι, Πετρούπολη, Νίκαια, Βύρωνας). Αυτό συμβαίνει διότι η πυκνότητα δόμησης, η έλλειψη ελεύθερων χώρων και πράσινου, κάνουν αναγκαία την δημιουργία μικρών οάσεων που λειτουργούν ως χώροι εκδηλώσεων, τέχνης και ψυχαγωγίας.

Η Τοπική Αυτοδιοίκηση κάθε περιοχής αναλαμβάνει την δημιουργία τέτοιων χώρων. Συνήθως οι καταλληλότεροι τόποι είναι τα παλαιά νταμάρια. Εδώ με την κατάλληλη επέμβαση η δημιουργία ενός υπαίθριου Θεάτρου συμβάλλει σημαντικά:

- 1) Στην βελτίωση του πολιτιστικού επιπέδου της περιοχής.
- 2) Στην βελτίωση των όρων ζωής των δημοτών.
- 3) Στο γεγονός ότι όλοι οι δημότες θα έχουν ίσες ευκαιρίες να παρακολουθήσουν καλό θέαμα με ελάχιστο κόστος, μετακίνησης.
- 4) Στην κοινωνική συνειδητοποίηση.
- 5) Αύξηση της γύρω περιοχής αφού γίνεται αναβάθμιση του περιβάλλοντος.
- 6) Στην προστασία του ήδη υπάρχοντος πρασίνου και την δημιουργία νέων δεντροφυτεύσεων.

Η συμβολή των υπαίθριων Θεάτρων είναι τεράστια για το σύνολο-περιβάλλον-άτομο.

Η ύπαρξη αυτών, σχεδόν ζωτικής σημασίας και η προστασία τους επιβεβλημένη.

ΠΡΟΤΑΣΗ - ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΘΕΑΤΡΟΥ ΣΕ ΧΩΡΟ ΛΑΤΟΜΕΙΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Πολλοί είναι οι λόγοι για να θεωρείται η Πεντέλη το σημαντικότερο βουνό για την Αττική. Δεν είναι μόνο το "ευγενέστερο", το πλέον "καλλίγραμμο" που στο υλικό του μορφώθηκε το ελληνικό πνεύμα είναι το βουνό που η μοίρα του βρίσκεται σε πλήρη αντιστοιχία με την πολιτιστική μας ιστορία. Ίσως, είναι μία ακόμη επιβεβαίωση της σχέσης τόπου και πολιτισμού.

Εκτός από τη μορφή του, η θέση και η σύστασή του αποτελούν τους κυριότερους λόγους για την αναμφισβήτητη σπουδαιότητά του. Πραγματικά, η σύστασή του, η οποία είναι καθαρά ασβεστολιθική και πιο συγκεκριμένα με μεγάλες φλέβες μαρμάρου και η θέση του, περίπου 16 km από το κέντρο της Αθήνας, το καθόρισαν τόπο εκτεταμένων λατομικών δραστηριοτήτων τόσο στα αρχαία χρόνια όσο και στη σημερινή εποχή.

Δεν είναι γνωστό πότε ακριβώς άρχισαν οι λατομικές δραστηριότητες στην Πεντέλη αλλά το σίγουρο είναι ότι οι περισσότερες από αυτές συνεχίζονται ακόμα και σήμερα στα νταμάρια που δημιουργήθηκαν με τη πάροδο του χρόνου. Σε ένα από τα πολλά αυτά νταμάρια κάνουμε τη δική μας πρόταση, τη διαμόρφωση ενός υπαίθριου Θεάτρου.

Συγκεκριμένα το νταμάρι αυτό βρίσκεται στους πρόποδες της Πεντέλης, στην περιοχή του Δήμου Βριλλησίων. Πρόκειται για ένα νταμάρι με μικρό συγκριτικά χώρο εξόρυξης που δημιουργήθηκε από ανορθόδοξη λατομική εκμετάλλευση. Έχει

βραχώδη έδαφος και σε κάποια σημεία του παρουσιάζει μεγάλες κλίσεις. Η έκταση που καταλαμβάνει είναι περίπου ίση με 6 στρέμματα, περιλαμβάνοντας ένα μικρό πλάτωμα και πρανές γύρω από αυτό.

Στόχος μας είναι η δημιουργία ενός ελεύθερου χώρου εκδηλώσεων πολιτισμού και ψυχαγωγίας μέσα στον ιστό της πόλης αλλά ταυτόχρονα απομονωμένο από την κίνηση και το θόρυβο αυτής.

Η προτεινόμενη επέμβαση μας εντάσσεται στο δεδομένο τοπίο του λατομείου χωρίς σημαντικές επεμβάσεις. Συγκεκριμένα οι κερκίδες, πλάτους 1.50 μ. σκαλίζονται πάνω στο υπάρχον πέτρωμα ανά 45 εκατοστά ύψους. Είναι ημικυκλικές και διαμορφώνονται γύρω από πλάτωμα όπου τοποθετείται η σκηνή. Η κίνηση στις κερκίδες γίνεται από σκάλες, πλάτους 1.20 μέτρων που ανά τακτά διαστήματα σκαλίζονται στην πέτρα. Οι σκάλες αυτές διευκολύνουν την άμεση πρόσβαση των θεατών στο χώρο αυτό και εξασφαλίζουν τη γρήγορη και ασφαλή απομάκρυνσή τους σε περίπτωση κινδύνου.

Η σκηνή εξελίσσεται σε δύο επίπεδα που διαφέρουν μεταξύ τους υψομετρικά κατά 50 εκατοστά. Το ψηλότερο επίπεδο είναι και η κυρίως σκηνή. Αυτή είναι ξύλινη και φέρεται από δύο εγκάρσιους πέτρινους τοίχους, πάχους 60 εκατοστών, που αξονικά απέχουν μεταξύ τους 10.40 μέτρα.

Ο χώρος κάτω από τη σκηνή, ο οποίος έχει καθαρό ύψος 2.40 μέτρα, είναι εκμεταλλεύσιμος. Χρησιμεύει κυρίως για την αποθήκευση και φύλαξη σκηνικών και καθισμάτων. Ο χώρος αυτός επίσης θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και για την προετοιμασία κάποιας θεατρικής παράστασης. Στο ίδιο αυτό

χώρο είναι διαμορφωμένα τρία καμαρίνια με τέτοιο τρόπο ώστε η πρόσβαση στη σκηνή να είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομη και διακριτική. Η πρόσβαση αυτή επιτυγχάνεται με δύο πλευρικές σκάλες που καταλήγουν στο πίσω μέρος της σκηνής. Το ένα από τα τρία καμαρίνια μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως χώρος αναμονής των καλλιτεχνών ή ως χώρος συγκέντρωσης του κοινού για αυτόγραφα. Στα άλλα δύο καμαρίνια έχουν τοποθετηθεί ντουλάπες και τραπεζάκια για μακιγιάζ, ενώ επικοινωνούν με δύο τουαλέτες.

Οι τουαλέτες για το κοινό και για τους καλλιτέχνες βρίσκονται δίπλα στο κυλικείο στη βορινή πλευρά του Θεάτρου. Το κυλικείο έχει ξύλινη στέγη με κεραμίδια και πρόκειται να λειτουργεί μόνο στα διαλείμματα των παραστάσεων.

Η είσοδος στο χώρο του Θεάτρου βρίσκεται στη δυτική του πλευρά και ορίζεται από δύο σειρές πέτρινων κολονών. Η μία σειρά φέρει ανάμεσα της πανέλλα και με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται η ελεγχόμενη είσοδος. Αν αφαιρεθούν τα πανέλλα τότε ο χώρος ενοποιείται και η είσοδος είναι ελεύθερη. Τα εισητήρια κατά την είσοδο των θεατών ελέγχονται σε ένα ταμείο που συναντάς καθώς προχωράς προς τις κερκίδες. Η είσοδος είναι πλακοστρωμένη με πλάκες από προκατασκευασμένο μπετόν με τέτοιο τρόπο ώστε να δημιουργούνται διάφορα γεωμετρικά σχήματα.

Επίσης υπάρχει ένας ασφαλτοστρωμένος δρόμος που ξεκινά από την είσοδο και καταλήγει πίσω από τη σκηνή. Η πορεία αυτή εξυπηρετεί την μεταφορά των σκηνικών, των κουστουμιών και την πρόσβαση των ηθοποιών στους χώρους κάτω από τη σκηνή καθώς και τη μεταφορά των προμηθειών του κυλικείου.

Ο περιβάλλον χώρος του Θεάτρου είναι δεντροφυτευμένος με χαρουπιές. Τα δέντρα αυτά είναι κατάλληλα για ένα τέτοιο χώρο αφού δεν χρειάζονται πολύ νερό και περιποίηση. Ειδικά στο χώρο της εισόδου οι χαρουπιές είναι πολύ πυκνά τοποθετημένες ώστε οι ακτίδες του ήλιου, κατά τη δύση, να μην εμποδίζουν την παρακολούθηση μιας απογευματινής παράστασης.

Τέλος θα πρέπει να αναφέρουμε ότι το Θέατρο έχει βορειοδυτικό προσανατολισμό με μέγιστη χωρητικότητα 1000 θεατών και τα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για τη κατασκευή του είναι πέτρα από το ίδιο το λατομείο και ξύλο για τη κάλυψη της σκηνής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Β.Π. ΜΕΓΑ, "Χωροθέτηση και Αξιοποίηση των Υπαίθριων Θεάτρων στην Ελλάδα", Τεχνικά Χρονικά, Επιστημονική Εκδοση Τ.Ε.Ε., Ιούλιος - Σεπτέμβριος 1987.
2. Μαγνησία Μαρία - Μπίλης Θεμιστοκλής, "Αποκατάσταση αρχαίων λατομείων και Ναυδρίου Πεντέλης". Αθήνα 1991.
3. Αθανασόπουλος Γ. Χρήστος, "Προβλήματα στις εξελίξεις του σύγχρονου Θεάτρου". Ι. Σιδέρης, Αθήνα 1976.
4. Ματούλα Σκαλτσά, "Χώροι κοινωνικών συναθροίσεων στην Αθήνα τον 19ο και 20ο αιώνα".
5. Neufert - Θέατρα.

ΠΗΓΕΣ

1. Πολιτικός μηχανικός: Λαμπράκος Γιάννης (Δήμος Περιστερίου)
2. " " Παπανικολάου Γιάννης (Δήμος Πετρούπολης)
3. " " Βαλιανάτος Χρήστος (Δήμος Βύρωνα)
4. Αντιδήμαρχος Νίκαιας: Γρηγοριάδης Νίκος
5. Γλύπτρια Νέλλα Γκόλαντα (Δήμος Γλυφάδας).
6. Καηάδαιης (ΥΠΕΧΩΔΕ)